colecția romanul polițist

James Hadley Chase

SCHIMBARE DE DECOR

LUCMAN

Editor: Lucian Borleanu
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu
Coperta seriei: Carmen Lucaci

Titlul original: *Have a Change of Scene*
by James Hadley Chase

Editura *LUCMAN* – București
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN 973-8565-06-0

James Hadley Chase

SCHIMBARE DE DECOR

Traducere de:

Mircea Lăzărescu

LUCMAN

Printed in Romania

grupul drago print

fed print sa

O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

CAPITOLUL I

Abia la vreo lună după accident, au început să se facă simțite efectele. Dumneavoastră şi cu mine am numi aceasta un şoc întârziat. Bineînțeles, doctorul Melish, fidel programului său profesional, a folosit un alt termen. Însă, până la urmă, era vorba de un şoc întârziat.

Cu o lună înainte de accident, mă aflam în culmea succesului. Să luăm un exemplu situația mea. M-am zbătut până s-o obțin, dar am reuşit. Eram vânzătorul numărul unu la Luce & Fremlin, care erau cei mai cotați bijutieri din Paradise City şi care n-aveau nici un motiv să invidieze vreun Cartier, sau Van Cleef. Oraşul acesta, unde magazinele, prăvălioarele, galeriile de artă, cele de bijuterii se bat în lux, este locul preferat al miliardarilor, snobilor, băieților de bani gata, vedetelor de cinema, ca şi al tuturor celor ce se dau în vânt să-şi afişeze bogăția.

Luce & Fremlin se bucură de o reputație fără egal şi ei îmi dau, în calitatea mea de expert în diamante, un salariu anual de patruzeci de mii de dolari, ceea ce, fie şi aici, unde costul vieții e cel mai ridicat din întreaga coastă a Floridei, reprezintă o sumă bunicică.

Eram posesorul unui Mercedes decapotabil, al unui apartament ce dădea spre mare, al unui cont confortabil în bancă, plus încă aproximativ optzeci de mii de dolari, în titluri şi acţiuni.

Aveam o garderobă bine pusă la punct. Înalt, frumos, după cum vorbea lumea, eram cel mai bun jucător de golf şi squash din Country Club. Înţelegeţi acum de ce spuneam mai devreme că mă aflam în culmea succesului... Dar, atenţie, pentru a încorona toate astea, o aveam pe Judy. Dacă o menţionez ultima pe Judy, o fac pentru că era (remarcaţi folosirea verbului la timpul trecut), de departe bunul meu cel mai de preţ.

Judy era o brunetă încântătoare, inteligentă şi bună. Ne-am întâlnit la club, unde am descoperit că era o excelentă jucătoare de golf. Dacă îi acordam un avans de şase lovituri, mă bătea, lăsându-mi un handicap de minus unu, ceea ce dovedeşte cât de bine juca. Venise la Paradise City din New York, să adune documentele necesare bătrânului judecător Sawyer, care se ocupa cu redactarea propriei biografii. S-a integrat rapid în Paradise City, devenind foarte populară şi, totodată, unul dintre elementele tinere ale clubului. Am avut nevoie de cam o lună şi vreo treizeci de parcursuri de golf, pentru a descoperi că Judy era femeia vieţii mele. Mi-a mărturisit mai târziu că ei îi trebuise mai puţin timp ca să-şi dea seama că eu eram bărbatul vieţii ei. Ne-am logodit.

Când patronul meu, Sydney Fremlin, unul dintre acei homosexuali cu suflet mare, dând pe dinafară de bunăvoinţă, ce trăiesc mereu cu impresia că n-au făcut destul pentru cei pe care-i iubesc, află de logodna noastră, se hotărî să ofere o recepţie în onoarea noastră. Sydney adora mondenităţile. Dorea să ia asupra sa toate cheltuielile,

serata urmând să se desfăşoare la club, toţi membrii – am spus bine, toţi – fiind invitaţi.

Eu nu ţineam în mod deosebit la asta, însă pe Judy ideea părea să o încânte, aşa că am cedat.

Sydney ştia perfect că mă număram printre cei mai mari experţi din lume în materie de diamante şi fără mine afacerea sa n-ar mai fi avut acelaşi nivel, la fel cum în ghidul Michelin un restaurant franţuzesc lipsit de şeful său îşi pierde dintr-o dată cele trei stele. Mai ştia şi că aveam „lipici" la clienţi, cărora le plăcea să mă consulte, urmându-mi sfaturile. Pentru toate aceste motive, Sydney mă aprecia, iar când Sydney apreciază pe cineva, nu mai ştie cum să facă să i-o dovedească.

Toate acestea se petreceau acum o lună. Retrăiesc diverse episoade ale seratei, cam cum face un tip care, suferind de o durere turbată de dinţi, nu se poate stăpâni să-l zgândăre cu limba pe cel bolnav.

Judy ajunse la apartamentul meu pe la şapte. Recepţia începea la nouă, dar conveniserăm să ne întâlnim mai devreme, ca să stabilim în ce fel de casă vom locui, odată căsătoriţi. În faţa noastră apăreau trei posibilităţi: o cabană gen ranch, plasată în mijlocul unei uriaşe grădini, un apartament cu terasă sau o vilă de rondins, la marginea oraşului... În ceea ce mă priveşte, înclinam pentru apartamentul cu terasă, însă Judy prefera cabana, din cauza grădinii. Ne târguirăm o oră, cu argumente pro şi contra acestor trei tipuri de locuinţă, însă, în final, Judy mă convinse că nu puteam renunţa la grădină.

— Când vom avea copii, Larry... o să ne trebuiască grădina.

Intrasem deja în discuţii cu Ernie Trowlie, agentul imobiliar care se ocupa de toate tranzacţiile noastre, şi l-am

prevenit telefonic, urmând ca a doua zi să ne întâlnim în biroul său şi să-i plătesc un avans pentru fermă. Am părăsit apartamentul simţindu-ne stăpânii lumii întregi şi ne-am îndreptat spre club. Cam la doi kilometri de oraş, în timp ce rulam pe autostradă, lumea se nărui. O maşină ţâşni la o turnantă şi intră în noi, exact ca un distrugător care loveşte un submarin. Timp de o clipă, ca un fulger, am zărit maşina, o vechitură de Cadillac, toată cârpăcită, având la volan un puştan îngrozit, însă n-am putut evita izbitura. Cadillacul lovi puternic partea laterală a Mercedesului, proiectându-l tocmai în cealaltă parte a drumului. Înainte de a mă prăbuşi în neant, ultimul meu gând a fost la Judy.

Tot la ea mă gândeam când mi-am revenit, într-o rezervă particulară a luxoasei clinici Jefferson, unde mă instalase pe cheltuiala sa Sydney Fremlin, care plângea la căpătâiul meu, cu nasul într-o batistă de mătase.

Fiindcă veni vorba despre Sydney Fremlin, daţi-mi voie să vi-l descriu. Înalt, extrem de manierat, cu păr lung, blond, puteai să-i dai între treizeci şi cincizeci de ani. Toată lumea îl iubea pentru felul său călduros de a se purta, ca şi pentru energia sa. Poseda adevărate daruri artistice şi ştia să creeze bijuterii cu totul ieşite din comun. Tom Luce, asociatul său, se ocupa exclusiv de partea financiară a afacerii. N-ar fi fost capabil să distingă un diamant de o bucată de cristal şlefuit, dar se revanşa prin ştiinţa de a înmulţi dolarii. Luce şi Sydney treceau drept bogaţi, iar ca să treci drept bogat în Paradise City, asta înseamnă să ai în mână toţi aşii. În vreme ce Luce, un omuleţ cam la cincizeci de ani, destul de corpolent şi cu o figură pe care ar fi invidiat-o şi un buldog, rămânea în culise, Sydney, atunci când nu crea noi bijuterii, în atelier, se vântura prin magazin. Lui îi cedam toate vechile cliente, care-l adorau. În schimb, femeile mai tinere, pline de bani, marii

oameni de afaceri în căutarea vreunui cadou original, cei ce moşteniseră bijuterii de la vreo bunică şi doreau să le facă o montură nouă, mie mi se adresau.

Homosexualii sunt, în general, nişte ciudaţi, însă mă înţelegeam bine cu ei. Am descoperit că de multe ori au mai mult talent, mai multă generozitate şi chiar loialitate decât cea mai mare parte din bărbaţii virili cu care-mi fac de obicei de lucru în acest oraş al opulenţei. Există, evident, şi reversul medaliei, de cele mai multe ori neplăcut: crizele lor de gelozie, momentele când sunt lipsiţi de umor, limba lor de viperă, partea „negativă" din ei, mai rea decât la cele mai rele femei. În Sydney se regăseau toate calităţile şi toate defectele unui pederast, însă ţineam mult la el şi ne înţelegeam perfect.

Cu fondul de ten scurgându-i-se pe obraz şi ochii plini de lacrimile disperării, Sydney îmi dădu cu glas tremurător năucitoarea veste. Judy murise pe masa de operaţie.

Îmi spuse că, în ceea ce mă privea, avusesem baftă. Scăpasem cu o comoţie cerebrală şi o tăietură la frunte, însă, în câteva zile, aveam să fiu iarăşi proaspăt ca un trandafir. A, exact aşa a spus: „Proaspăt ca un trandafir". Abia vorbea el. Studiase într-un colegiu englezesc excelent, de unde fusese zvârlit pe uşă-afară, pentru că încercase să seducă un profesor de gimnastică.

L-am lăsat să-mi plângă soarta, însă cu mine lucrurile stăteau altfel. Deoarece mă îndrăgostisem de Judy şi hotărâsem să-mi leg viaţa de a ei, făcusem să se nască în mine embrionul unei fericiri. Ştiam că era fragil, acel embrion. În lumea în care trăim, e curată nebunie să visezi la o fericire nesfârşită, însă speram, cu toate astea, ca fericirea noastră să fie durabilă. În momentul în care Sydney m-a anunţat despre moartea lui Judy, am simţit spărgându-se în

mine embrionul acela micuț, iar universul meu multicolor a devenit alb-negru.

În trei zile eram pe picioare, însă nici vorbă să mă simt „proaspăt ca un trandafir”. Înmormântarea a fost o încercare teribilă. Erau prezenți toți membrii clubului, iar părinții lui Judy veniseră de la New York. Cu greu îmi mai amintesc de ei, însă mi-au făcut o impresie bună, ca oameni. Mama lui Judy mi-o aminti dureros pe fiica ei, lucru care mă dădu peste cap. M-am simțit ușurat, odată ajuns acasă. Sydney mă însoți. Aș fi dat orice să mă lase singur, însă el se încăpățână să rămână. Acum, când mă gândesc, poate că mi-a fost de ajutor. Pe la zece seara, se hotărî, în sfârșit, să plece.

— Ia-ți o lună de concediu, Larry, îmi spuse. Du-te și joacă golf... Călătorește... Încearcă să lipești cioburile la loc. N-ai s-o poți înlocui niciodată, dar va trebui să continui să trăiești... Du-te într-o călătorie, apoi întoarce-te acasă și apucă-te de muncă.

— De întors la muncă, o să mă întorc chiar mâine, am declarat eu. Îți mulțumesc pentru tot.

— Nici nu poate fi vorba să te întorci mâine! Nu vreau să te văd pe-aici mai devreme de o lună... E un ordin!

— Prostii! De muncă am eu nevoie, așa că, de muncă mă voi apuca! Pe mâine.

Cam așa vedeam eu lucrurile. Cum aș fi putut să colind terenurile de golf, când eu eram obsedat de Judy? Ce mă interesa să obțin performanțe? În timpul scurtei mele șederi la clinică, făcusem niște planuri.

Embrionul de care vorbeam era sfărâmat pentru totdeauna. Cu cât mai repede mă reapucam să vând diamante, cu atât mai bine avea să fie pentru mine. Devenisem îngrozitor de realist. Sunt lucruri care se întâmplă, îmi spuneam. Mor oameni pe care-i iubești. Oameni care fac planuri,

construiesc castele în Spania, sau merg până acolo încât îşi anunţă agentul imobiliar că au hotărât să cumpere o fermă, îşi văd viaţa năruindu-se, iar planurile reduse la zero. Da, sunt lucruri care se întâmplă în fiecare zi. Şi-atunci de ce să-mi plâng de milă? O găsisem pe femeia vieţii mele. Făcusem planuri împreună, iar acum ea era moartă. Aveam treizeci şi opt de ani. Cu puţin noroc, îmi mai rămânea de trăit încă pe atât. Trebuia deci să-mi adun cioburile la un loc, să mă reapuc de muncă şi, cine ştie, să iau într-o zi de nevastă o fată care să semene cu Judy. În sinea mea însă, ştiam că toate astea erau false. Că nimeni n-ar fi putut s-o înlocuiască vreodată pe Judy. Pe ea o alesesem. De-acum încolo aveam să judec toate fetele după tiparul ei, iar asta avea să le creeze un handicap imposibil de depăşit.

Deci, m-am întors la magazin, cu fruntea ornamentată de un plasture. Mă căzneam să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar toţi ceilalţi încercară să se poarte, la rândul lor, ca şi când nimic nu se întâmplase. Prietenii – şi am destui – îmi strângeau mâna ceva mai lung. Dădeau toţi dovadă de un tact apăsător, căutând cu orice preţ să dea impresia că Judy nici nu existase vreodată. Şi mai greu de suportat însă au fost clienţii mei. Îmi vorbeau cu glas aproape scăzut, evitând să se uite la mine, şi acceptau fără comentarii toate condiţiile puse de mine, în loc să se tocmească veseli, aşa cum aveau obiceiul.

Cât despre Sydney, acesta nu contenea să se gudure pe lângă mine, hotărât parcă să nu mă lase o clipă singur. Venea tot timpul prin saloane, cu desene în mână, încercând să-mi afle părerea despre ele – lucru pe care înainte nu-l făcuse niciodată – părând să-şi atârne ochii de buzele mele, întorcându-se în biroul lui, pentru ca să revină după vreo oră.

Terry Melville, secondantul meu în saloane, care-şi făcuse ucenicia la Cartier, la Londra, cunoştea amănunţit comerţul mondial de bijuterii. Cu cinci ani mai tânăr ca mine, micuţ şi delicat, pederast, purta părul lung, platinat. Avea ochii de un albastru închis, nări subţiri şi gura mică, precum o cicatrice. Cu câţiva ani în urmă, lui Sydney i se aprinseseră călcâiele după el şi-l adusese la Paradise City, însă acum nu-l mai plăcea. Terry mă ura, dar nici eu nu-i rămâneam dator. Superioritatea mea în tot ceea ce însemna diamante îl exaspera, iar ceea ce nu puteam eu să sufăr la el erau încercările meschine de a-mi fura cei mai buni clienţi, ca şi ieşirile sale pline de venin. În sfârşit, un alt fapt important: cu toate că nu eram pederast, Sydney mă favoriza întotdeauna. De astfel, Terry şi cu el erau într-o veşnică ceartă. Dacă n-ar fi fost valoarea sa reală, ca şi – probabil – alte lucruri cu care îl şantaja, sunt convins că Sydney s-ar fi descotorosit de el.

Când am ajuns, la câteva minute după ce Sam Goble, paznicul de noapte, deschisese magazinul, Terry, care se instalase deja la biroul său, se apropie de mine.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, Larry, spuse. Putea fi şi mai rău. Puteai să rămâi tu însuţi acolo.

Avea în priviri o lumină răutăcioasă care mi-a trezit dorinţa de a-i trage un pumn în mutră. Simţeam că se bucura de nenorocirea mea.

I-am acceptat condoleanţele cu un simplu gest din cap, aşezându-mă la birou. Jane Barlow, secretara mea, o femeie de patruzeci şi cinci de ani, dolofană şi distinsă, îmi aduse corespondenţa. Am schimbat o privire. Tristeţea pe care i-am citit-o în ochi, efortul pe care l-a făcut ca să-mi zâmbească, m-au mişcat. I-am atins mâna, spunându-i:

— Sunt lucruri care se întâmplă, Jane. Nu-i nevoie să spui ceva... De altfel, ce-ar fi de spus?... Mulţumesc pentru flori.

Atenţiile excesive ale lui Sydney, tonul moale al clienţilor, privirile răutăcioase pe care mi le arunca Terry de la biroul său, toate au fost greu de suportat, însă am ajuns, cu chiu cu vai, la sfârşitul zilei.

Sydney insistă să mă invite la cină, însă l-am refuzat. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să înfrunt singurătatea, şi deci cu cât mai repede, cu atât mai bine. În ultimele două luni, Judy şi cu mine luam împreună masa de seară, fie la mine, fie la ea, iar această dulce obişnuinţă fusese întreruptă brutal. M-am gândit să mănânc la club, dar am renunţat, la gândul că urma să fac faţă unui nou val de mărturii de compasiune, mulţumindu-mă cu un sandviş, de unul singur, la mine acasă, bântuit de spiritul lui Judy. Nu era cea mai bună idee, însă această primă zi fusese greu de înfruntat.

Mi-am spus că în două sau trei zile aveam să mă adaptez la noua viaţă... însă n-a fost deloc aşa.

În urma accidentului, nu numai embrionul meu de fericire se sfărâmase. Nu-mi caut scuze. Pur şi simplu, mă raportez doar la ce spune, ca ultimă soluţie, psihanalistul meu. Mă consideram în stare să reînnod firul, dar nu numai fericirea se sfărâmase. Sufeream de o comoţie cerebrală. N-a fost descoperită decât mai târziu şi, după părerea aceluiaşi analist, în asta consta explicaţia ciudatului meu comportament ulterior.

Nu voi intra în detalii. Fapt este că, în cele trei săptămâni care au urmat, starea mea fizică şi psihică s-a degradat. Mi-am pierdut complet interesul pentru ceea ce

până atunci îmi umpluse viața: munca mea, golful, squash-ul, garderoba mea, bârfele, banii chiar.

Cel mai grav a fost, evident, interesul pe care-l manifestam față de munca mea. Am început să fac greșeli, minore la început, apoi din ce în ce mai grave.

Mi-am dat seama că puțin îmi păsa dacă Jones alegea pentru noua lui cucerire un port-țigaret de platină, ornat cu cifra vârstei ei din rubine. I-am livrat port-țigaretul, dar am uitat să-i încrustez pe el inițialele. Am mai uitat și că doamna Van Sligh comandase, în mod cu totul special, pentru nepoțelul ei – un mic monstru – un ceas de aur, cu calendar. I-am trimis, evident, un ceas de aur, însă fără calendar. A venit la magazin, cu voalurile fâlfâind, și l-a făcut ca pe-o albie de porci pe bietul Sydney, care numai că nu plângea. Aceste exemple vă pot da o idee despre starea mea de fapt. În trei săptămâni am comis mai multe erori sau omisiuni de felul acesta. Numiți asta lipsă de concentrare, sau cum doriți însă cel care trăgea ponoasele era Sydney, în vreme ce Terry își freca mâinile. Și încă ceva. Judy fusese aceea care îmi dădea lenjeria la spălat. Acum mi se întâmpla chiar să uit să-mi schimb zilnic cămașa... Cui îi păsa? Eu care până atunci mă duceam săptămânal să mă tund, aveam acum șuvițe lungi, pe ceafă... Ei și? Iar exemplele ar putea fi mai multe. N-am mai jucat nici golf. Trebuie să fii într-adevăr nebun ca să-ți vină chef să lovești o minge albă și apoi să alergi după ea. Despre squash? Nu mai însemna decât o amintire pentru mine.

La trei săptămâni după moartea lui Judy, Sydney, ieșind din biroul său, se apropie de masa mea de lucru, unde, prăbușit pe scaun, priveam în gol, și mă întrebă dacă-i puteam acorda un minut.

— Un minut, Larry, nici o secundă în plus.

Am avut, brusc, mustrări de conştiinţă. Tava mea de corespondenţă era plină de scrisori şi comenzi, pe care nici nu catadicseam să le deschid. Era trei după amiază, iar corespondenţa fusese distribuită la ora nouă.

— Sydney, am toate scrisorile astea care m-aşteaptă. Ceea ce ai să-mi spui e atât de important?

— Da.

M-am ridicat şi, în timp ce făceam acest lucru, i-am aruncat o privire lui Terry, aflat la biroul său. Mă observa, zâmbind ironic. Tava sa de corespondenţă era goală. Despre Terry puteai spune orice doreai, însă harnic era. L-am urmat pe Sydney în biroul său, unde închise uşa în urma noastră cu atâta grijă, de parc-ar fi fost făcută din sticlă de pahare.

— Ia loc, Larry.

Ceea ce am şi făcut.

A început să umble de colo-colo prin încăpătorul său birou, precum un fluture de noapte în căutarea unei lumânări. L-am întrebat, ca să-i vin în ajutor:

— Ce te frământă, Sydney?

— Tu. Se opri în faţa mea, privindu-mă cu un aer dezolat.

— Aş dori să-mi faci o favoare.

— Ce fel?

Reîncepu plimbatul.

— Pentru Dumnezeu, stai jos, am strigat. Despre ce e vorba?

Se duse direct la masa de lucru, unde se aşeză, începând să-şi tamponeze faţa cu o batistă de mătase.

— Încă o dată, despre ce e vorba?

— Treaba nu merge ca lumea, Larry, nu? făcu, fără să mă privească.

— Ce nu merge ca lumea?

Îşi îndesă batista în buzunar, se întinse peste masa perfect lustruită, chinuindu-se să mă privească în ochi şi spuse iarăşi:

— Aş vrea să-mi faci o favoare.

— Da, mi-ai spus odată asta... dar ce favoare?

— Du-te să te consulte doctorul Melish.

Nici dacă mi-ar fi dat o palmă n-aş fi rămas mai surprins. M-am lăsat pe spate, fără să-l scap din ochi.

Doctorul Melish era cel mai solicitat şi cel mai scump psihanalist din oraş. Dacă vă gândiţi că oraşul acesta numără, la fiecare cincizeci de locuitori câte un „neînţeles", vă daţi seama cam ce înseamnă asta.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-ar plăcea să te duci să te consulte, Larry. Onorariul îl plătesc eu. Sincer, cred că ar trebui să te vadă.

Mă pregăteam să protestez, dar el ridică mâna.

— O clipă, Larry. N-am terminat. Vorbind în cei mai eleganţi termeni, s-ar putea spune că nu eşti proaspăt ca un trandafir. Ştiu prin ce iad ai trecut şi cât de mult te-a afectat pierderea groaznică pe care ai suferit-o. Toate acestea, le înţeleg. E foarte simplu: în locul tău, eu cred că nici n-aş fi supravieţuit... îţi spun sincer. Ai dat dovadă de un curaj minunat, încercând să-ţi reiei munca, însă nu a mers. Eşti conştient de asta, Larry?

Mă privi implorator:

— Eşti conştient de asta?

Mi-am frecat bărbia, cu dosul palmei, şi-am tresărit simţind cât de aspră era. Doamne! Am uitat să mă rad în dimineaţa asta. Dintr-un salt m-am ridicat, am traversat încăperea şi m-am postat în faţa peretelui oglindă, în care lui Sydney îi plăcea să se admire atât de frecvent. M-am cutremurat văzându-mi propria imagine. Cerşetorul ăsta eram

eu? Mi-am privit manşetele dubioase ale cămăşii şi pantofii care nu mai cunoscuseră lustrul de cincisprezece zile.

M-am întors, încet, aşezându-mă în fotoliu şi-am ridicat ochii la Sydney, care mă studia. Pe chipul său am citit nelinişte, bunătate, compasiune. În ciuda necazului meu, eram încă în stare să mă pun în locul lui. Mă gândeam la erorile comise, la corespondenţa care se tot aduna pe biroul meu, ca să nu mai vorbesc de spectacolul pe care îl ofeream. Cu toată încrederea pe care-o aveam în mine, a curajului pe care-l afişam – dacă-l pot numi astfel – mă vedeam obligat să recunosc că nu eram, aşa cum Sydney tocmai îmi spusese, proaspăt ca un trandafir.

Am oftat din adâncul plămânilor şi, în sfârşit, am spus:

— Ascultă, Sydney. Să-l lăsăm naibii pe Melish. O să-mi dau demisia. Ai dreptate. În mine e ceva care nu se învârte chiar rotund. O să plec de aici, iar tu o să-i poţi acorda lui Terry şansa la care are dreptul. O să facă treabă. Nu te lăsa înduioşat de soarta mea, fiindcă eu am încetat să-mi mai plâng de milă.

— În lumea asta nu există specialist în diamante mai mare ca tine, spuse calm Sydney, care încetase să se mai agite, controlându-se acum perfect. Nici nu se pune problema să demisionezi. Nu-mi pot permite luxul de a te pierde. Ai nevoie să te readaptezi la noua ta viaţă, iar doctorul Melish o să te ajute. Acum, ascultă-mă cu atenţie, Larry. Socotesc că în trecut am făcut destul pentru tine, ca să mă consideri prieten. Acum e rândul tău să faci ceva pentru mine. Ţin neapărat să te duci să te vadă doctorul Melish. Sunt convins că te va pune pe picioare. Vor fi necesare, poate, două-trei luni însă chiar dacă tratamentul s-ar lungi până la un an, aş accepta. Locul tău aici nu va fi luat de nimeni. Însemni mult pentru mine. Şi, îţi repet, eşti cel mai

mare expert în diamante din lume. Te afli sub efectul unui şoc îngrozitor, dar ai să-ţi revii. Iar în ceea ce priveşte dusul la doctorul Melish, atâta lucru poţi face şi tu pentru mine.

Aşa că m-am dus să mă vadă doctorul Melish. Cum spusese Sydney, măcar atâta puteam face pentru el, însă înainte de a-l cunoaşte, n-aveam nici o încredere în Melish. Era un tip mărunt, slab, chel, cu o privire pătrunzătoare. Sydney se întâlnise cu el, aşa că ştia tot trecutul meu, despre Judy, cât şi despre felul în care mă comportam

Dar, încă o dată, nu voi intra în detalii. La sfârşitul celei de a treia şedinţe îşi formulă verdictul. Suna cam aşa: aveam nevoie de o schimbare completă de decor. Trebuia să mă rup de Paradise City pentru cel puţin trei luni.

— Dacă înţeleg bine, n-aţi mai condus după accident, spuse, ştergându-şi lentilele ochelarilor. Vă veţi procura o maşină şi vă veţi urca din nou la volan. Credeţi că sunteţi singura persoană din lumea asta care a suferit o pierdere ireparabilă. Asta e problema dumneavoastră. (Am încercat să protestez, dar a ridicat mâna.) Ştiu că refuzaţi să admiteţi, totuşi în asta constă problema dumneavoastră. Vă sfătuiesc deci să intraţi în contact cu oamenii care au probleme infinit mai mari decât ale dumneavoastră. Numai aşa veţi reda lucrurilor proporţiile lor reale. Am o nepoată care locuieşte în acest moment la Luceville. E asistentă socială şi are nevoie de un ajutor voluntar. Drept care vă sugerez să vă duceţi la Luceville şi să lucraţi cu ea. I-am spus deja. Să fiu sincer, prima ei reacţie a fost de a-mi declara că are altceva mai bun de făcut decât să-şi ia pe cap o fiinţă pentru moment dezaxată. Are nevoie urgentă de ajutor şi nici un chef să se aplece peste necazurile dumneavoastră. I-am promis că-i veţi da tot concursul şi n-o să-i faceţi pro-

bleme. Am reuşit s-o conving, aşa că acum e rândul dumneavoastră să vă jucaţi cartea.

— I-aş fi la fel de folositor nepoatei dumneavoastră, precum a cincea roată la căruţă, am spus, scuturând din cap. Nu e o idee bună. O să-mi găsesc eu ceva de lucru. Şi, ne-am înţeles, voi sta departe de-aici trei luni. Eu...

— Nepoata mea are nevoie de ajutor, făcu doctorul Melish, frecându-şi de zor ochelarii. Aşadar, nu aveţi nici un chef să veniţi în ajutorul oamenilor? Vreţi, deci să continuaţi să vă bazaţi pe ceilalţi din jur?

Ce puteam răspunde la asta? Şi, mai ales, ce aveam de pierdut. Sydney ar fi continuat să-mi plătească salariul, până la restabilirea completă şi n-aş mai fi fost nevoit să suport dovezile de simpatie ale clienţilor sau rânjetele lui Terry. În fond, poate era o idee bună. Cel puţin, era ceva nou, iar eu tânjeam după ceva nou. Rezistenţa mea începu să scadă.

— Nu am nici un fel de calificare pentru asistenţa socială, am obiectat. Habar n-am de asta şi aş fi mai degrabă o piedică, decât un ajutor.

Melish se uită la ceas, dându-mi de înţeles că se gândea deja la pacientul următor.

— Dacă nepoata mea consideră că îi puteţi fi de ajutor, înseamnă că ştie dinainte ce să vă dea de lucru, fără să se enerveze. Şi-atunci, de ce să nu faceţi o încercare?

Chiar, de ce nu? Am ridicat din umeri, acceptând să plec la Luceville.

Am început prin a-mi cumpăra un Ford Capri. A fost nevoie de o luptă cu mine însumi, ca să mă întorc la casa mea la volanul lui. Când am parcat îmi vâjâia capul şi tremuram. Am rămas în maşină timp de cinci minute, după care mi-am impus să plec din nou şi să conduc pe cea mai importantă

stradă comercială, cu circulaţie intensă. Apoi, urcând pe bulevardul Seaview, m-am reîntors pe artera comercială, ajungând în final în fața casei mele. De data asta, când am oprit, nu mai transpiram şi nici nu mai tremuram.

Sydney veni să-şi ia la revedere de la mine.

— Larry, spuse, strângându-mi mâna, în trei luni vei fi îndărăt şi vei fi în continuare cel mai mare expert în diamante, din lume. Mult noroc şi Dumnezeu să-ți ajute.

Şi aşa, cu o valiză de haine şi fără cea mai mică încredere în viitor, am pornit la drum, înspre Luceville.

Doctorul Melish n-ar fi putut găsi pentru mine o schimbare de decor mai totală ca asta.

Luceville, care se află cam la o mie două sute de kilometri la nord de Paradise City, e un oraş industrial de mare întindere, deasupra căruia pluteşte permanent un nor gros de praf şi fum.

Principala sa industrie constă în tratarea pietrei de calcar. În caz că nu ştiați, se macină piatra de calcar, obținându-se astfel calcarul, ca şi materialele folosite în construcţie sau la asfaltarea drumurilor. De altfel, aceasta e principala industrie a Floridei. Cum conduceam foarte încet, mi-au trebuit trei zile ca să ajung la Luceville. Devenisem un şofer foarte nervos, tresărind de fiecare dată când o maşină trecea cu viteză pe lângă mine, din sens contrar, însă asta nu m-a împiedicat să-mi continui drumul. Am petrecut două nopți în hoteluri jalnice ajungând, în sfârşit, la Luceville, pe la unsprezece dimineața, frânt, cu nervii la pământ.

Pe când mă apropiam de periferia oraşului, praful de ciment începu să mi se lipească de piele, făcându-mă să mă

simt murdar şi lipicios. Acelaşi praf acoperea, bineînţeles, parbrizul şi caroseria. Nici cea mai palidă rază de soare. Oricât de puternic era, nu reuşea să străpungă calota de fum şi praf de ciment ce apăsa deasupra oraşului. De-a lungul şoselei ce ducea spre centru se înşirau uzine de piatră de calcar, al căror zgomot de piatră măcinată aducea cu cel al tunetelor îndepărtate.

Am găsit hotelul Bendix care, după spusele doctorului Melish, era cel mai bun din oraş, pe o străduţă perpendiculară cu drumul mare. Un loc sumbru. Uşile de sticlă dispăreau aproape sub praful de ciment, holul era mobilat cu fotolii balansoar din nuiele, iar recepţia se reducea la o simplă tejghea înălţată pe un podium, având în spate o scândură pe care erau atârnate mai multe rânduri de chei.

Un tip înalt, solid, cu favoriţi lungi se înghesuia în spatele tejghelei aceleia, dând impresia că tocmai încasase o ciomăgeală bună şi-şi lingea nările.

Mă înscrise în registrul său, fără să manifeste grabă sau interes. Un negru mititel, cu un aer melancolic, se atârnă de valiza mea, conducându-mă la cameră, undeva pe la etajul al treilea, cu vedere spre locuinţele muncitoreşti. Am urcat împreună cu el într-un ascensor leneş care scârţâia şi zdruncina în aşa hal încât am răsuflat uşurat când am ieşit din el.

Am examinat camera. Avea patru pereţi, tavan şi o sală de duş cu W.C. Cam asta-i tot ce puteam spune despre ea. Ca schimbare de decor, pot spune că era, şi încă cum!

Era o diferenţă atât de mare între Paradise City şi Luceville, ca între un Rols Royce şi un vechi Chevrolet de ocazie... Şi când spun asta insult Chevroletul.

Am desfăcut valiza, mi-am atârnat hainele în dulap şi am făcut apoi un duş. Pentru că eram hotărât să nu mă las

în voia sorții, am îmbrăcat o cămaşă albă şi unul dintre cele mai bune costume. M-am studiat în oglinda pictată de muşte, regăsindu-mi oarecum încrederea în mine. Recăpătasem alura unuia cu o situație solidă, obosit, dar plin de autoritate. Extraordinar, îmi spuneam, ce pot face nişte haine bine croite, o cămaşă albă şi o cravată bună dintr-un bărbat, fie el atât de lovit, cum eram eu.

Doctorul Melish îmi dăduse numărul de telefon al nepoatei sale, Jenny Baxter. Am sunat, însă fără succes. Enervat, am început să umblu prin cameră, de colo-colo, iar după cinci minute am sunat din nou. Tot nici un răspuns. Apropiindu-mă de fereastra larg deschisă, m-am uitat în stradă. Era plină de trecători, toți îmbrăcați prost, majoritatea murdari. Cât despre femei, acestea îşi făceau cumpărăturile. Forfoteau şi o mulțime de copii care ar fi avut mare nevoie de o baie. Maşinile, îngrămădite una într-alta erau pline de praf de ciment. Mai târziu, am aflat că duşmanul numărul unu al oraşului Luceville era acest praf, numărul doi constituindu-l teama.

Am sunat pentru a treia oară la Jenny Baxter, iar de această dată o voce feminină gâfâită îmi lansă un:

— Alo?

— Domnişoara Baxter?

— Da.

— Aici Lawrence Carr. Unchiul dumitale, doctorul Melish...

Mai mult n-am apucat să spun. Era la curent, sau nu ştia nimic?

— Ah, da, perfect. De unde telefonezi?

— De la hotel Bendix.

— Acordă-mi o oră şi sunt la dispoziția dumitale. În ciuda gâfâitului – lăsa impresia că a urcat şase etaje în fugă,

ceea ce era perfect adevărat – o simţeam exactă şi capabilă. Însă n-aveam nici un chef să mai întârzii în camera aceea jalnică.

— Şi dacă aş veni eu la birou? am propus.

— Bună idee. Ai adresa?

Am răspuns afirmativ.

— În cazul ăsta, vino cât de repede îți face plăcere, mai spuse, înainte să închidă.

Am coborât pe scări cele trei etaje, deoarece starea nervilor încă nu-mi permitea să mă mai aventurez în vechiul ascensor care scrâşnea şi smucea. Am cerut informații micului comisionar care mi-a explicat că strada Maddox se afla la cinci minute de hotel. Gândindu-mă la cât de greu găsisem loc de parcare, m-am hotărât să mă duc pe jos. Mergând pe strada mare, mi-am dat seama că oamenii se uitau după mine. De fapt, nu eu îi interesam, ci hainele mele. În Paradise City, când umblai pe una din arterele principale, aveai de-a face cu partea forte a oraşului şi trebuia să fii bine îmbrăcat ca să poți susține steagul sus, dar în oraşul ăsta veşnic acoperit de o pătură de fum şi praf, toţi cei de pe stradă îmi dădură impresia că erau în zdrențe.

Pe Jenny Baxter am găsit-o la etajul şase al unui imobil prăpădit, fără ascensor, într-o încăpere minusculă care-i servea de birou. Am urcat cu greu scările, incomodat de praful care-mi intrase până şi sub gulerul cămăşii. Schimbare de decor, deci? Doctorul Melish n-ar fi putut nimeri mai bine.

Ştiam de la unchiul ei că Jenny Baxter avea treizeci şi trei de ani. O fată înaltă, brunetă – cred că măsura cam un metru şaptezeci şi cinci – purta părul adunat într-un coc înalt ce părea că se va desface în clipa următoare. Slăbuță, cu o siluetă nu prea feminină. Sânii ei, contrar celor ai

femeilor pe care le frecventam în Paradise City, păreau nişte umflături lipsite de atracţie. Arăta subnutrită şi mai era şi îmbrăcată într-o rochie fără nici o formă, gri, confecţionată probabil de mâna ei, ceea ce explica croiala dizgraţioasă. Cu toate acestea, avea trăsături frumoase, gura şi nasul perfecte, iar ochii pur şi simplu mă fascinară. Ochi cu privire directă, inteligenţi, pătrunzători, ca ai unchiului ei. Completa un formular galben şi ridică ochii, auzind uşa. Am rămas în prag, nehotărât, întrebându-mă ce naiba căutam eu acolo.

— Larry Carr? mă întrebă, cu o voce caldă, bine timbrată. Intră, te rog.

În timp ce intram în birou, telefonul începu să zbârnâie. Îmi arătă, printr-un gest, singurul scaun liber, ridicând receptorul. Se mulţumea să plaseze câte un „da" sau „nu" scurt, impersonal. Se vedea că e obişnuită să scurteze conversaţii ce riscau să devină interminabile. Închise, se scărpină cu creionul prin păr şi îmi zâmbi. Un surâs minunat, sincer, călduros, amical.

— Îmi cer scuze, însă maşinăria asta nu se mai opreşte din sunat. Aşadar, eşti hotărât să mă ajuţi?

— Da, dacă voi fi în stare, am spus, aşezându-mă, fără să ştiu dacă ceea ce-mi ieşea din gură era ceea ce gândeam.

— Dar n-o să poţi umbla cu hainele astea. Sunt prea frumoase.

— Nu. (M-am străduit să zâmbesc.) Dar nu e vina mea. Unchiul dumitale nu mi-a spus nimic despre asta.

— Unchiul meu e un om remarcabil, însă nu se încurcă în detalii.

Se lăsă în fotoliul ei, mă studie atentă, după care reîncepu:

— Mi-a vorbit de dumneata. N-am s-o iau pe ocolite. Ştiu ce problemă ai şi-mi pare foarte rău, însă îmi e imposibil să-ţi fiu de vreun sprijin, fiindcă am eu însămi sute de probleme pe cap. Unchiul Henry mi-a explicat că eşti în căutarea unei modalităţi de a te repune pe linia de plutire. Treaba dumitale şi, după părerea mea, numai de unul singur vei putea reuşi.

Puse amândouă mâinile pe mapa de birou învechită şi-mi zâmbi:

— Înţelege-mă. În oraşul ăsta lipsit de orice milă, sunt multe de făcut şi o mulţime de oameni care aşteaptă ajutor. Pentru toate astea am nevoie de ajutorul dumitale, însă n-am timp să-ţi plâng de milă.

— Sunt aici pentru a-ţi da tot concursul. (Nu reuşeam să-mi stăpânesc iritarea, întrebându-mă drept cine mă lua.) Deci, ce am de făcut?

— Cel puţin dacă aş avea certitudinea că ai, într-adevăr, chef să mă ajuţi...

— Îţi repet, pentru asta sunt aici. Ce am de făcut?

Scotoci într-un sertar, după un pachet de ţigări mototolit, oferindu-mi una. Am scos şi eu din buzunar port-ţigaretul din aur masiv, oferit de Sydney la ultima mea aniversare. O piesă foarte frumoasă, care-l făcuse să scoată din buzunar o mie cinci sute de dolari şi de care eram foarte mândru. Unul din acele obiecte care te impun în ochii celorlalţi. Câţiva dintre clienţii mei fuseseră impresionaţi când li l-am întins, oferindu-le ţigări.

— Ia mai bine una dintr-ale mele, i-am propus.

Privirea i se plimbă de la port-ţigaretul strălucitor la mine, apoi veni întrebarea:

— E de aur?

— Port-ţigaretul meu? I l-am arătat pe toate părţile. Bineînţeles.

— Trebuie să coste o grămadă de bani.

Praful de ciment începea să-mi irite ceafa.

— E un cadou, am spus. Valorează cinşpe sute de dolari.

I l-am întins din nou:

— Chiar nu vrei una din ţigările mele?

— Nu, mulţumesc.

Scoase una din pachetul ei boţit, luându-şi privirea de la port-ţigaretul meu de aur:

— Te sfătuiesc să ai grijă. S-ar putea să ţi-l fure careva.

— Adică pe-aici se fură în mod obişnuit?

Dând din cap, aprinse ţigara de la bricheta de aur masiv oferită de unul din clienţii mei, apoi spuse:

— O mie cinci sute de dolari? Cu banii ăştia aş putea hrăni zece dintre familiile mele, timp de o lună.

— Eşti capul a zece familii? întrebai, punând port-ţigaretul la loc, în buzunar.

— Am exact două mii cinci sute douăzeci şi două de familii, preciză, cu calmul cel mai desăvârşit.

Cotrobăi printr-unul din sertarele biroului, de unde scoase un plan al oraşului Luceville pe care-l desfăcu în faţa mea. Planul fusese împărţit, cu ajutorul unei carioca, în cinci districte, purtând numere de la unu la cinci.

— Trebuie să ştii oricum pe unde îţi vor umbla picioarele, reîncepu. Dă-mi voie să-ţi explic situaţia.

Îmi arătă că în tot oraşul erau, pentru toate problemele, cinci asistente sociale, toate de meserie. Fiecare dintre ele avea în grijă un district. Ea îl primise pe cel mai greu. Ridică ochii spre mine şi zâmbi, adăugând:

— Cum nimeni nu-l dorea, m-am oferit eu. Am mai mult de doi ani de când sunt aici. Munca mea constă în a-i ajuta pe cei care au într-adevăr nevoie. Fondurile de care dispun sunt departe de necesităţi. Mă deplasez la domiciliul oamenilor. Scriu rapoarte. Din rapoarte iau un extras pe care-l trec în fişe. (Bătu cu degetul pe plan, în dreptul districtului cu numărul cinci.) Ăsta e sectorul meu. Aici se află cea mai amărâtă populaţie din oraşul ăsta groaznic. Aproape patru mii de persoane, cuprinzând şi copiii, care de la vârsta de şapte ani încetează să mai fie copii... Iar aici (Cu vârful creionului, îmi arătă un punct la marginea sectorului ei, înspre pădurea oraşului.) se găseşte Puşcăria pentru femei a Statului Florida. O închisoare foarte dură. Nu numai deţinutele sunt dure aici, ci însăşi condiţiile de detenţie. Majoritatea se află acolo pentru pedepse grele, iar un număr dintre ele sunt criminale înrăite. Până acum trei luni, vizitele erau interzise, însă în final am reuşit să conving autorităţile că le-aş putea fi de oarecare folos.

Telefonul începu să sune şi, după o serie scurtă de „da" şi „nu" închise, continuând, ca şi când nici nu fusese întreruptă:

— Am fost autorizată să-mi aduc un ajutor voluntar. Oamenii îmi oferă pe loc concursul, aşa cum tocmai ai făcut-o dumneata. Munca pe care o vei face va consta în ţinerea la zi a fişierului, primirea apelurilor telefonice şi liniştirea acelora în caz de urgenţă, aşteptând ca eu să mă pot ocupa personal de ele. Vei bate la maşină rapoartele, dacă vei reuşi să-mi descifrezi scrisul îngrozitor. De fapt, vei avea totul pe cap, în absenţa mea de la birou, urmând ca atunci când mă întorc să mă ocup eu. M-am agitat puţin în fotoliul incomod. Ce naiba fusese în capul lui Melish, sau pur şi simplu habar n-avea ce mă aştepta aici? Una peste alta, ea avea

nevoie nu de unul ca mine, ci de o secretară bună, capabilă să preia sarcinile unui birou. Aşadar, un post pentru care eu nu eram făcut. I-am spus-o, cât de politicos am fost în stare, fără a reuşi să-mi stăpânesc pe deplin enervarea.

— Nu. Asta nu-i muncă de femeie, mă asigură Jenny. Ultimul meu ajutor voluntar era contabil, pensionar, în vârstă de şaizeci şi cinci de ani. Deci n-ar fi avut de făcut decât să joace golf sau bridge. S-a înhămat la treaba asta şi a rezistat exact cincisprezece zile. Nici măcar nu l-am putut învinui că m-a părăsit.

— De ce? Genul ăsta de muncă îi venea de hac?

— Nu-i venea de hac. Îl îngrozea.

— Îl îngrozea? Am deschis ochii mari. Vrei să spui că era atât de încărcat încât nu mai putea face faţă?

— Nu. Era foarte muncitor. (Jenny îmi adresă din nou unul din zâmbetele ei încântătoare.) Cât timp a rămas lângă mine a îndeplinit o mulţime de sarcini. Pentru prima oară, fişierul meu şi clasoarele erau la zi. Nu, ceea ce nu putea el suporta erau unele invazii din afară. (Îmi arătă cu capul uşa minusculului birou.) Hai să-ţi spun, Larry... O bandă de golani terorizează oamenii în acest district. Poliţia i-a numit gaşca teroriştilor. Derbedeii ăştia au între zece şi douăzeci de ani, sunt cu toţii vreo treisprezece, iar şeful lor Spooky-Teroare, după cum se autonumeşte, se dă drept membru al Mafiei. E un băieţaş crud şi periculos, iar gaşca i se supune cu slugărnicie. Poliţia nu poate face nimic împotriva lui, e mult prea versat. Au mai prins câte unul dintre ai săi, însă pe Spooky niciodată.

Tăcu o vreme, după care continuă:

— Spooky şi-a băgat în cap că aş fi informatoare şi că aş oferi informaţii poliţiei. Îşi mai închipuie că nenorociţii cărora mă chinui să le vin în ajutor s-ar putea descurca şi

fără mine. Atât el, cât şi gaşca lui îşi dispreţuiesc părinţii pentru că acceptă donaţiile pe care eu le obţin pentru ei: lapte pentru cele cu copii foarte mici, îmbrăcăminte, cărbuni, precum şi pentru că eu îi ajut să-şi rezolve din necazuri: plata chiriei, cumpărături în rate... mă rog, toate grijile pe care mi le pun mie în cârcă. Spooky crede că mă amestec unde nu-mi fierbe oala şi pentru asta îmi face viaţa imposibilă. Din timp în timp, el şi gaşca fac câte-o invazie şi mă ameninţă, în speranţa că voi abandona această activitate. (Îmi acordă încă un zâmbet plin de căldură.) Nu mi-e frică de ei, dar au reuşit să-mi pună pe goană toate ajutoarele voluntare. Ascultam, necrezându-mi urechilor. Nişte puşti... Nu putea să fie adevărat.

— Nu te înţeleg, am spus. Vrei să spui că derbedeul ăsta ţi-a înspăimântat amicul contabil până într-atât că l-a făcut să abandoneze? Cum naiba a reuşit?

— Are metode de convingere. Şi nu uita că ajutoarele mele lucrează toate voluntar. Amicul meu contabilul, cum l-ai numit, mi-a expus punctul lui de vedere. Nu mai e tânăr şi refuză să mai lucreze sub ameninţări.

— Ameninţări?

— Da. Şmecherii obişnuite... Că dacă nu renunţă l-ar putea aştepta într-o seară, la colţul unei străzi. Sunt răi aceşti derbedei. (Se uită la mine, cu chipul devenit brusc grav.) Are soţie, un cămin liniştit. A preferat să abandoneze.

Mi se crispă stomacul. Nu-mi erau străine apucăturile delicvenţei juvenile. Sunt pline ziarele. Să fii atacat într-o noapte întunecoasă de o gaşcă de asemenea puştani mizerabili pe care nimic nu-i poate opri! O lovitură în plină figură şi gata câţiva dinţi sparţi. O altă lovitură, joasă, şi

iată-te impotent pentru restul vieții. Oare asemenea chestii mi s-ar putea întâmpla și mie?

— Absolut nimic nu te obligă să te oferi voluntar pentru acest post, mă asigură Jenny, părând că-mi citea gândurile. De ce ai face-o? Unchiul Henry plutește pe deasupra realității, cum ți-am mai spus adineauri.

— Să vorbim pe șleau. Vrei să mă faci să cred că acești golani – mai precis acest Spooky – m-ar amenința dacă aș lucra pentru dumneata?

— Cu siguranță.

— Și crezi că și-ar duce la îndeplinire amenințările?

— Mi-e teamă că da, făcu Jenny, stingând țigara.

O schimbare de decor?...

M-am gândit îndelung. Brusc, am realizat că tot vorbind cu această asistentă socială nu mă mai gândisem la Judy, ceea ce nu se mai întâmplase de la accident încoace. Și apoi, încasarea unei lovituri peste mutră, sau chiar o lovitură murdară, să-i zicem, poate că mi-ar mai schimba gândurile.

— Când încep? am întrebat.

— Îți mulțumesc, spuse Jenny, apelând la zâmbetul ei cald. Începi imediat ce o să-ți faci rost de o bluză cu guler pe gât și o pereche de blue-jeans. Și, te mai rog, renunță la luxosul dumitale port-țigaret. Acum trebuie s-o șterg, adăugă, ridicându-se. Nu mă întorc până la ora patru. Atunci am să-ți explic cum e cu sistemul meu de rapoarte și cu fișele. După aia, la treabă.

Am coborât împreună cele șase etaje. Ajunși în stradă, am privit-o urcându-se într-un Fiat 500, ce aproape dispărea sub un strat gros de praf de ciment. Înainte să pornească motorul, mai spuse:

— Mulțumesc pentru că te-ai oferit voluntar. Cred că vom face treabă bună. (Se uită o clipă la mine, prin geamul portierei.) Îmi pare tare rău de ceea ce ți s-a întâmplat. Dar să vezi că o să reușești să treci de asta... Trebuie doar să ai răbdare.

Şi cu asta, demară. Am rămas un timp pe trotuar, cu praful de ciment ce se aştemea peste mine, transformându-se, din cauza umidității ridicate, într-o adevărată crustă. Îmi plăcea fata asta. Nemişcat, acolo pe trotuar, m-am întrebat în ce viespar mă băgasem. Oare eram un tip uşor de speriat? Habar n-aveam. Numai experiența avea să-mi dovedească.

Am coborât pe strada îngustă şi zgomotoasă, ce dădea spre zona comercială, unde voiam să-mi caut un pulovăr pe gât şi o pereche de jeans.

N-aş putea spune cum s-a întâmplat toată treaba, încă cert este că s-a întâmplat.

Un puşti murdar, în zdrențe, să fi avut vreo nouă ani, dădu peste mine, făcându-mă să-mi pierd echilibrul, aproape. Strânse buzele, imită un zgomot urât şi-o luă la fugă. La întoarcerea la hotel abia, am descoperit că spatele costisitorului meu sacou fusese tăiat cu lamă de ras, iar port-țigaretul meu dispăruse.

CAPITOLUL II

Am tras pe mine un pulovăr şi o pereche de blugi, după care am plecat la poliţie, să declar pierderea port-ţigaretului. Spre surpriza mea, am realizat că nu luam în tragic pierderea. Ştiam însă că Sydney ar fi făcut o adevărată criză pentru asta aşa că, din consideraţie pentru el, am făcut tot ce era necesar pentru a-l recupera.

Biroul unde se depuneau plângerile era mizerabil şi cu puţea a picioare murdare. Vreo doisprezece puştani stăteau tolăniţi pe o bancă trasă lângă perete, toţi jegoşi, zdrenţăroşi şi puşi pe scandal. Ochii lor mici şi negri, ostili, mă urmăriră în timp ce mă apropiam de ofiţerul care era de serviciu.

Un munte de carne, cu o faţă roşie ca un cotlet. Cu toate că era numai într-o cămaşă cu mânecă scurtă, transpiraţia îi şiroia pe obrajii fălcoşi şi, amestecată cu praful de ciment, i se aduna în cutele de grăsime de pe ceafă. Răsucea cu palma, pe birou, un ciot de creion şi, cum mă apropiai de el, se săltă puţin de pe scaun, dând drumul unui pârţ.

Puştanii de pe bancă se prăpădiră de râs.

În timp ce îi anunțam pierderea port-țigaretului, continuă să ruleze creionul cu palma. După care, brusc, ridică spre mine ochișorii săi porcini, surprinzându-mă cu ascuțimea privirii.

— Nu prea ești de pe-aici, nu? mă întrebă, cu glasul răgușit, al unuia care a zbierat prea mult.

I-am răspuns că, într-adevăr, abia sosisem, urmând să lucrez cu domnișoara Baxter, asistenta socială. Își dădu șapca pe ceafă, examinând vârful creionului pe care-l tot răsucea, oftă, împinse spre mine un formular, cerându-mi să-l completez, toate astea fără a înceta să se joace cu creionul. Am completat hârțoaga, înapoindu-i-o. La rubrica: „*Valoarea obiectului furat*", scrisesem o mie cinci sute de dolari.

Citi ceea ce scrisesem, fața mare i se crispă, împinse iarăși formularul spre mine și-mi arătă cu degetul murdar rubrica „Valoarea obiectului furat". Mă întrebă, cu glasul lui ruginit:

— Ce înseamnă asta?

— Reprezintă valoarea port-țigaretului meu.

Mormăi ceva printre dinți, uitându-se când la mine, când la formular.

— Mi s-a mai tăiat și sacoul, cu lama, adăugai.

— A, da? Și valora tot cinșpe sute, și ăla?

— Nu. Tot costumul m-a costat trei sute de dolari. Pufni, disprețuitor, întrebând:

— L-ai putea descrie pe puștiul pe care-l bănuiești?

— Putea totuși să aibă vreo nouă ani, o claie de păr negru, cămașă neagră și blue-jeans.

— Îl recunoști? făcu, arătând spre banda aliniată pe bancă, majoritatea puștanilor semănând exact cu descrierea mea.

— Ar putea fi oricare dintre ei.

— Mda.

Şi privindu-mă fix:

— Port-ţigaretul ăla, sigur valorează atât?

— Absolut sigur.

— Mda. (Îşi scărpină ceafa transpirată, apoi luă formularul, punându-l peste un teanc asemănător, aflat pe birou.) Dacă-l găsim, te anunţăm... Stai mai mult pe-aici?

— Ei... două sau trei luni.

— Şi-o să lucrezi cu domnişoara Baxter?

— Asta intenţionez să fac.

Mă privi scurt, după care spuse, zâmbind dispreţuitor:

— Asta intenţionezi?

— De ce? Crezi că n-o să reuşesc să stau atâta?

Pufni, reîncepând să răsucească creionul pe birou şi repetă:

Dacă punem mâna pe port-ţigaret, te anunţăm. Zici că atâta face, cinşpe sute?

— Da.

Ridică brusc capul, strigând cu glas tunător:

— Gura, derbedeilor! Dacă nu vreţi s-aveţi de-a face cu mine!

Ajunsesem la uşă, când l-am auzit declarându-i unui poliţist care rezema peretele coşcovit:

— Încă unul sărit de pe fix.

Era unu şi douăzeci de-acum, aşa că pornii în căutarea unui restaurant, însă pe strada principală nu părea să existe aşa ceva. Până la urmă, am înghiţit un hamburger unsuros, într-un bar ticsit de tipi care transpirau şi puţeau, urmărit de privirile lor bănuitoare. Am pornit apoi să fac o tură. Luceville n-avea nimic altceva de oferit decât praf şi mizerie. M-am plimbat prin sectorul care pe harta lui Jenny

purta numărul 5. Eram într-un univers despre care până acum nici nu bănuiam măcar că există. După Paradise City, aveam impresia că am coborât în Infernul lui Dante. Fiecare trecător descoperea în mine străinul de oraş. Toţi se dădeau deoparte din drumul meu, iar unii se întorceau după mine, şuşotind între ei. Tot felul de puştani fluierau când treceau, sau imitau sunete scârboase. Rătăcii astfel până pe la patru, când m-am hotărât s-o iau spre biroul lui Jenny. Începeam să cred că trebuia să fie o tipă extraordinară. Cineva care să petreacă doi ani într-un asemenea loc şi care să mai fie în stare să-ţi adreseze un surâs atât de călduros, de amical; trebuia s-o vizitez.

Am găsit-o la birou, completând de zor nişte foi galbene, ceea ce n-a împiedicat-o să-mi adreseze surâsul acela minunat.

— Arăţi mai bine aşa, Larry. Mult mai bine, făcu, după ce mă examinase din cap până-n picioare. Ia loc. Am să-ţi explic ceea ce numesc eu, în glumă, sistemul meu de clasificare. Ştii să baţi la maşină?

— Da, am spus, aşezându-mă.

M-am gândit, dacă să-i spun sau nu despre furtul port-ţigaretului şi, până la urmă, am hotărât că mai bine nu. După cum îmi spusese chiar ea, avea destule probleme pe cap, ca să mai vin şi eu cu ale mele.

Timp de o oră, îmi explică sistemul ei de clasificare, îmi arătă rapoartele şi fişierul, întreruptă mereu de telefonul care suna fără întrerupere.

Puţin după ora cinci, luă câteva formulare, două pixuri cu pastă şi-mi spuse că trebuia să plece.

— La şase, închide biroul, mă sfătui ea, şi dacă ai putea până atunci să-mi baţi la maşină rapoartele astea trei...

— Cu plăcere. Dar unde o ştergi, aşa?

— La spital. Trebuie să trec să văd trei bătrâni, de-acolo. Dimineața deschidem la ora nouă. S-ar putea ca eu să nu pot să ajung până la prânz. Am zi de vizită la pușcărie. Descurcă-te cum poți, Larry. Nu-i lăsa pe cei care vor veni să abuzeze și să te înnebunească de cap. Și, mai ales, mulțumește-te să le dai doar sfaturi. Dacă vezi că insistă, spune-le că trebuie să vorbești cu mine mai întâi.

Făcu un gest și dispăru.

Am bătut rapoartele, am făcut rezumate după fișierele pe care le adusesem și le-am clasat, surprins, ușor dezamăgit chiar, că telefonul nu mai suna, de parc-ar fi știut că Jenny nu mai era acolo, să răspundă.

Cum aveam înaintea mea toată seara și nimic de făcut decât să mă întorc la hotel, am preferat să mai rămân la birou și să aduc la zi fișierul. Trebuie să recunosc că n-am făcut nici o clipă acest lucru ca pe o obligație, ci m-am adâncit, fascinat, în lectura fișelor. Acestea îmi arătară imaginea izbitoare a lumii delicvenței, a mizeriei, a disperării, așa că le-am citit ca pe cel mai pasionant roman polițist. Începeam să-mi dau mai bine seama de ceea ce însemna viața în sectorul 5 al acestui oraș murdar și afumat. Cum începea să se întunece, am aprins veioza de pe birou, continuând să citesc. Timpul zbura, fără să-mi dau seama. Eram atât de adâncit în lectură, încât n-am auzit ușa deschizându-se. Cu siguranță că n-aș fi auzit-o chiar dacă n-aș fi fost atât de atent la ceea ce citeam. Se deschise fără zgomot, centimetru cu centimetru, așa încât doar când am văzut o umbră proiectată pe biroul meu mi-am dat seama că mai era cineva în încăpere.

Am tresărit. Ceea ce era doar începutul continuă. Dată fiind starea nervilor mei am făcut un adevărat salt. Am ridicat privirea, simțind cum mușchii stomacului mi se con-

tractau. Am scăpat din mână pixul, care s-a rostogolit sub masa de lucru.

N-o să uit în viața mea impresia pe care mi-a făcut-o Spooky-Teroare, prima oară când l-am văzut. Atunci nu știam că era vorba de Spooky, dar când i l-am descris lui Jenny, a doua zi dimineață, mi-a confirmat că el era.

Închipuiți-vă un tip foarte înalt, slab, cam de douăzeci și doi de ani. Părul negru, încâlcit și unsuros îi cădea până pe umeri. Avea fața slabă, ca de ceară, ochii mici, negri, ca niște butoni de șoșoni, prea apropiați de un nas ca o lamă de cuțit. Un surâs cinic juca pe buzele moi, roșii. Era îmbrăcat într-o cămașă galbenă, murdară și niște pantaloni ornamentați cu benzi de blană, la jumătatea coapselor și la manșete. Brațele slabe, dar musculoase, le avea pline de tatuaje, ca și dosul palmelor, pe care purta inscripții obscene. Talia, de o subțirime nefirească, îi era înconjurată de o centură lată cam de douăzeci de centimetri, țintuită cu ghinturi de cupru, ascuțite: o armă redutabilă cu care să-l pocnești pe vreunul peste față. Puțea acru, a trup nespălat. O clipă am avut impresia că dacă scutura din cap mi-ar fi umplut biroul de vermine.

M-a surprins și pe mine repeziciunea cu care mi-am stăpânit teama. Am împins scaunul în spate, ca să mă pot ridica ușor. Inima îmi bătea mai puternic decât de obicei, însă am reușit să mă stăpânesc. Îmi reveni în minte avertismentul lui Jenny, care-mi vorbise de pericolul pe care-l reprezentau acești tineri vagabonzi, robi ai viciului.

— Salut, am spus. Ce dorești?

— Tu ești ăla nou? întrebă cu glas grav, de bas, încărcat de amenințare.

— Exact. Abia am sosit. Ce dorești de la mine?

Mă fixă cu privirea şi, văzând nişte umbre în spatele lui, mi-am dat seama că nu era singur.

— Spune-le amicilor tăi să intre, am reînceput. Sau sunt prea timizi?

— Sunt aşa cum sunt. Va să zică aşa, te-ai dus la poliție, amărâtule?

— Amărât? Cu mine vorbeşti aşa?

— Da, amărâtule.

— Dacă mă numeşti amărât, atunci am să-ţi spun şi eu jegosule... Ce zici?

De pe culoar am auzit chicoteli înfundate care încetară rapid. Ochii mici şi negri ai lui Spooky scânteiau de furie.

— Faci pe şmecherul...

— Exact, am spus. Aşa, suntem doi, nu, jegosule? Te mai întreb o dată: ce vrei de la mine?

Cu încetineală, îşi desfăcu de la brâu centura, ridicând brațul cu ea.

— Vrei să-ţi însemn moaca aia împuțită, amărâtule?

Dintr-o mişcare, am împins scaunul, ridicându-mă. Am apucat maşina de scris portativă, întrebând:

— Dar tu, ce-ai zice să primeşti asta peste mutra ta scârboasă de jegos?

Câteva ceasuri mai devreme mă întrebasem dacă ar fi fost uşor să mă sperie cineva. Acum ştiam că nu era uşor. Privirile ni s-au înfruntat câteva momente, după care, cu aceeaşi încetineală, îşi prinse la loc centura. Tot atât de liniştit am pus şi eu înapoi pe masă maşina de scris.

Reîncepurăm de la zero.

— Nu întârzia prea mult pe-aici, amărâtule. De căcănari d-ăştia ca tine n-avem nevoie pe-aici. Şi nu încerca să te duci iar la poliție. Nu ne plac ciripitorii care-şi fac bezele cu polițaii.

Azvârli pe masă, spre mine, un pachet învelit în hârtie de împachetat murdară, adăugând:

— Tâmpitul ăla mic n-a ştiut că e de aur.

După care ieşi, fără să tragă uşa după el.

Am rămas un timp să trag cu urechea, însă plecaseră la fel cum veniseră, fără un zgomot. Am simţit fiori pe spinare. Scârbele alea mici se mişcau precum fantomele.

Desfăcând pachetul am găsit port-ţigaretul, mai bine zis, ce mai rămăsese din el. Cineva îl transformase într-o placă de aur strivită... probabil cu vreun ciocan.

Pentru prima oară după moartea lui Judy, noaptea n-am visat-o. În schimb am visat doi ochi mici de dihor care mă urmăreau şi o voce gravă, ameninţătoare, repetând în neştire: „Nu mai întârzia pe aici, amărâtule!"

A doua zi, Jenny nu se arătă pe la birou până la prânz. Lucram de la ora nouă la fişier şi ajunsesem la litera H. Telefonul sunase de cinci sau şase ori, dar de fiecare dată persoana care vorbea, o femeie, spunea că nu vrea să discute decât cu domnişoara Baxter, după care închidea. M-au mai vizitat şi vreo trei bătrâne sărmane care mă priviră cu gura căscată şi se retraseră, declarând că voiau să vorbească cu domnişoara Baxter. Le-am adresat şi eu cel mai cuceritor zâmbet al meu, întrebându-le ce puteam face pentru ele, însă o luară la fugă ca nişte şoareci speriaţi. Pe la zece şi jumătate, în timp ce băteam la maşină un raport, uşa se deschise cu violenţă şi un puştan – îl recunoscui imediat pe cel care-mi furase port-ţigaretul, tăindu-mi spatele sacoului cu lama de ras – se proţăpi în faţa mea, pârţâind din buze, după care o şi şterse. Nici măcar nu m-am obosit să fug după el.

Când apăru Jenny, cocul său amenința să se desfacă, zâmbetul nu-i mai era atât de călduros, iar privirea neliniştită.

— E de rău la puşcărie, spuse. Nu m-au lăsat să intru. Una dintre deținute a înnebunit. Două gardiene au fost rănite.

— Murdară afacere!

Jenny se aşeză, mă studie un moment, apoi spuse, în sfârşit:

— Da... Pe-aici, totul e bine?

— Şi încă prea bine! N-ai să mai recunoşti fişierul, când o să ai vreme să-l consulți.

— Nici o supărare?

— Într-un fel, da. Ieri seară am primit vizita unei mici scârbe.

I-am făcut descrierea, întrebând-o:

— Îți spune ceva?

— E, fără îndoială, Spooky-Teroare. (Ridică mâinile, după care le lăsă să cadă, lovindu-şi genunchii, descurajată.) De data asta n-a pierdut vremea. Pe Fred n-a venit să-l amenințe decât după cincisprezece zile.

— Fred? Prietenul tău contabilul?

— Da. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Asta am şi făcut, fără să-i spun de port-țigaret. I-am povestit că Spooky mă sfătuise să nu întârzii prea mult în Luceville. Că am făcut amândoi gesturi amenințătoare, iar apoi mă scutise de prezența lui.

— Te-am prevenit, Larry. Acest Spooky e periculos. Ai face mai bine – într-adevăr – să nu te încăpățânezi.

— Cum se face atunci că eşti aici de doi ani? N-a încercat să te facă să-ți muți tabăra?

— Ba da, bineînțeles, însă îşi are propriul său cod de onoare. Nu se leagă de femei. În plus, l-am făcut să înțeleagă că nu-mi era frică de el.

— Nici pe mine nu mă sperie.

Scutură capul, iar o şuviţă de păr îi căzu pe ochi. O fixă la loc, nervoasă.

— Nu-ţi poţi permite să lansezi o sfidare unei bande de derbedei, Larry. Nu... dacă Spooky vrea să te vadă dus, nu-ţi rămâne decât să-i faci pe plac.

— Doar nu crezi ce spui, nu?

— Îţi jur că da. Dacă ţii la pielea ta, pleacă. Eu o să mă descurc. Nu complica lucrurile şi mai mult. Eu sunt cea care-ţi cere să pleci.

— Nici nu se pune problema. Unchiul tău mi-a recomandat o schimbare de decor. O să mă socoteşti egoist, însă îmi fac griji mai mult pentru situaţia mea decât pentru problemele tale.

Zâmbindu-i:

— De când am pus piciorul în oraşul ăsta, nu m-am mai gândit la Judy. Iar pentru mine asta înseamnă enorm. Iată motivul pentru care rămân.

— Larry, te expui la ceva urât!

— Şi ce dacă?... (În mod voit, am schimbat subiectul.) Au venit mai devreme trei bătrâne sărmane, însă nu voiau să vorbească decât cu tine.

— Ascultă-mă, când îţi spun, Larry, pleacă. Te previn încă o dată că Spooky e o fiinţă periculoasă.

M-am uitat la ceas. Douăsprezece şi-un sfert. M-am ridicat.

— Mă roade foamea, aşa că mă duc să mănânc ceva. N-am prea mult timp, aşa că ştii vreun loc în oraşul ăsta de rahat unde se poate mânca onorabil? De când am venit mă îndop numai cu hamburgeri.

Se uită bănuitoare la mine, apoi ridică braţele, a neputinţă.

— Larry, îţi dai seama ce faci şi ce rişti?

— Mi-ai spus că ai nevoie de ajutor, aşa că sunt ferm hotărât să ţi-l ofer. Să nu dramatizăm. Spune-mi mai bine unde pot găsi un restaurant acceptabil.

— Bine. Tu ai vrut-o. (Îmi zâmbi.) Du-te deci la Luigi, pe Third Street, la doi paşi de-aici, pe stânga. Nu s-ar putea spune că se mănâncă bine, dar s-ar putea şi mai rău.

O dată cu asta, telefonul începu să sune, aşa că am lăsat-o să asculte şi să-şi puncteze câte un „da” sau „nu”, când şi când.

După un prânz oarecare – carnea era tare ca talpa – m-am îndreptat înspre comisariat.

Pe banca de la perete se afla un singur puşti, de vreo doisprezece ani, cu un ochi învineţit. Din nas îi picura sânge, direct pe podea. Ne-am uitat unul la altul şi i-am citit în ochi ură, în concentraţie maximă.

M-am apropiat de sergentul de serviciu care continua să ruleze ciotul de creion cu palma, pe birou, respirând zgomotos, pe nas. Se obosi să ridice capul.

— Iar ai venit?

— Da. Am venit să te ajut în muncă, am spus, tare, ca să fiu sigur că mă auzea şi puştiul care, cu siguranţă, făcea parte din banda lui Spooky. Mi-a fost adus port-ţigaretul. (Am pus pe birou cutia laminată.)

Se uită fix la ea, o apucă în mâinile uriaşe, cercetând-o, apoi o puse la loc.

— Spooky-Teroare mi l-a adus, ieri seară.

Se tot uita la placa de aur turtită, aşa că am reluat, cu glas neutru:

— După părerea lui, ceilalţi nu s-au prins că era din aur. Uite ce-au făcut din el.

Clipi, ca pentru a observa mai bine cocoloşul de aur, apoi pufni:

— Cinşpe sute de dolari, hai?

— Da.

— Spooky-Teroare?

— Da.

Se lăsă pe spate în fotoliul său, îşi dădu pe ceafă cascheta şi, după ce mă fixă câteva momente bune, cu ochii lui porcini, întrebă:

— Depui plângere?

— Mă sfătuieşti s-o fac?

Ne uitam unul la altul şi aveam senzaţia că-i aud creierul scârţâind din cauza efortului de gândire.

— A recunoscut Spooky că l-a furat?

— Nu.

Cu degetul mic ca un cârnat îşi scoase din nara stângă murdărie amestecată cu praf de ciment, ştergându-se pe pieptul cămăşii.

— Ar depune careva mărturie că ţi l-a dat îndărăt?

— Nu.

Încrucişă braţele, aplecându-se în faţă şi se uită la mine cu o privire în care se amestecau mila şi dispreţul.

— Ascultă la mine, bătrâne, făcu, cu glasul lui ruginit. Dacă ai de gând să mai pierzi vremea prin oraşul ăsta împuţit, îţi dau un sfat... nu depune plângere.

— Îţi mulţumesc pentru sfat... În cazul ăsta, renunţ la plângere. (Am luat port-ţigaretul, în starea jalnică în care se afla, dându-i drumul în buzunarul de la piept.) Am socotit că e mai bine să-ţi spun că am reintrat în posesia unui obiect care îmi fusese furat.

Ne uitarăm din nou unul la altul, apoi vorbi, dar cu glas şoptit:

— Între noi fie vorba, bătrâne, oricum, în locul dumitale mi-aş lua picioarele la spinare. Amărăştenii care vin

să-i dea o mână de ajutor domnişoarei Baxter nu rezistă nici unul prea mult, iar noi nu putem face nimic. Asta aşa, între noi, îţi repet.

— Ăla de colo face parte din gaşca lui Spooky? am întrebat, întorcându-mă spre puştanul care nu ne scăpa din ochi, trăgând cu urechea.

— Aşa cum spui.

— Sângerează.

— Mda.

— Ce-a păţit?

Din ochişorii săi porcini am înţeles că începeam să-l plictisesc de-a binelea.

— Ce te interesează asta, bătrâne? Dac-ai terminat, ia-o din loc. (Şi reîncepu să învârtă creionul, cu palma.)

— Sunt adjunctul domnişoarei Baxter, asistenta socială, am spus, apropiindu-mă de puşti. Munca mea e să ajut. Aşa că, dacă pot face ceva pentru...

Mai mult n-am apucat.

Puştiul mă şi scuipase în faţă.

În cele şase zile care urmară, nu s-a întâmplat nimic spectaculos. Jenny, mereu în luptă cu timpul, trecea pe la birou ca o furtună, arunca pe masa de lucru nişte formulare galbene, mă întreba îngrijorată dacă avusesem necazuri, după care dispărea în viteză. Cum putea menţine un asemenea ritm care pe mine mă lăsa cu gura căscată, nu ştiu. Mă nemulţumea s-o văd îmbrăcată tot timpul în veşnica rochie gri, otova, fără cel mai mic efort din partea ei pentru puţină cochetărie, acolo, cât de cât. Îi băteam la maşină rapoartele, scoteam după ele un extras pe care-l transcriam în fişe, ţineam fişierul la zi. Probabil se răspândise zvonul că eram noul adjunct, oficial, aşa că începură să-mi vină pe cap tot

felul de bătrâni, infirmi, mutilați care-mi povesteau de necazurile lor. Cei mai mulți încercau să-mi stârnească mila, sperând să obțină astfel ajutoare, însă mă mulțumeam să le notez numele și adresele, împreună cu câteva date, promițându-le că voi vorbi cu Jenny. După ce își băgară în cap, o dată pentru totdeauna, că n-aveau cum să ciupească de la mine, deveniră chiar prietenoși, începând s-o lungească cu poveștile și dorințele lor, iar eu îi ascultam cu răbdare, lăsând deoparte orice altceva. Cum, după câteva zile, mi-am dat seama că rămăsesem în urmă cu lucrările, le-o retezai scurt.

Spre marea mea surpriză, am descoperit curând că îmi făcea plăcere, într-un fel, să intru în contact cu o lume de care nici nu bănuisem că există. Un șoc pentru mine l-a reprezentat primirea unei scrisori din partea lui Sydney Fremlin, scrisă cu cerneala lui mov, în care mă întreba dacă mă simțeam mai bine și când speram să mă întorc în Paradise City.

Citind scrisoarea, mi-am dat seama că uitasem complet de Paradise City, de Sydney și luxosul său magazin cu clienți bogați, de toți oamenii aceia plini de bani! La ce bun să-i povestesc lui Sydney despre ceea ce făceam eu la Luceville? Dac-ar fi aflat se îmbolnăvea, sigur, așa că m-am mulțumit să-i răspund că mă gândeam la el – lucru care avea să-i facă plăcere, cu siguranță – că mă simțeam încă nervos, dar că Luceville îmi aducea schimbarea de decor recomandată de psihiatru, și că în curând aveam să-i scriu mai mult. Asta trebuia să-l liniștească pentru o săptămână, poate mai mult.

În cea de-a șasea zi însă, lucrurile se stricară.

Am ajuns la birou, ca de obicei, pe la nouă. Ușa era larg deschisă. Dintr-o ochire, mi-am dat seama că broasca fusese forțată. Munca meticuloasă pe care o făcusem timp de șase zile, fișe, rapoarte, formau o grămadă pe podea, în

mijloc, peste care cineva turnase o găleată plină cu gudron. Nici vorbă să pot salva ceva. Ce mai poţi face împotriva gudronului?

Iar pe biroul meu, scris cu litere mari, cu carioca roşie, aceste trei cuvinte:

Du-te acasă amărâtule!

Mă miră propria mea reacţie. Oricine în locul meu s-ar fi înfuriat, ar fi fost exasperat, descurajat. Eu nu! Eu am fost cuprins de o furie rece. În faţa unui asemenea volum de muncă, distrus de un derbedeu prost, din dorinţa de a face rău, m-a surprins primind provocarea, spunându-mi: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte."

Toată dimineaţa mi-am pierdut-o încercând să pun, cât de cât, ordine în toată stricăciunea aceea, grăbindu-mă, fiindcă nu voiam să-i povestesc lui Jenny ce se întâmplase. Norocul meu că avea zi de vizită, aşa că n-aveam s-o văd înainte de cinci. Am adus un bidon de benzină, cu care am curăţat, cât am putut, gudronul de pe podea. Am aruncat la gunoi toate rapoartele şi fişele.

Din când în când, mai apărea câte o bătrână pe care o expediam rapid, spunându-i că am foarte multă treabă. Văzând mizeria din birou, holba ochii cât cepele, se uita la mine cum încercam să curăţ, iar până la urmă o lua din loc. Una dintre ele, grasă, şleampătă, cam de şaizeci de ani, rămase în prag, uitându-se cum frecam de zor pe jos, cu multă apă.

— Lasă-mă pe mine, domnu' Larry, spuse. Mă pricep mai bine.

Probabil că privirea pe care i-am adresat-o o sperie, căci se grăbi să-şi ia tălpăşiţa, fără să mai spună pentru ce venise. Pe la patru, totul reintrase în normal. Nu răspunsesem la nici un telefon. Jenny ajunse pe la cinci şi

un sfert. Părea frântă, lăsându-se să cadă pe scaunul din fața biroului meu.

— Te descurci? (Începu să adulmece.) Pute a benzină. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic... Nu merită să vorbim despre asta. Dumitale cum ți-a mers?

— Bine... ca de obicei. Oamenii încep să vorbească de dumneata, Larry. Am impresia că bătrânii te apreciază.

— Asta dovedește că încep să învăț să mă descurc, am spus, rezemându-mă de spătarul scaunului. Vorbește-mi puțin de Spooky. N-avem nici un dosar pentru el?

— Nu. (Se crispă, privirea devenindu-i atentă.) De ce întrebi?

— Chiar nu avem nimic despre el?... Nu știm nici măcar unde stă?...

— De ce ții să-i cunoști adresa? insistă ea, fără a-și lua ochii de la mine.

— Îmi pun unele întrebări care-l privesc. (Am încercat să zâmbesc.) Mă întreb dacă nu aș face mai bine să-l contactez, să încerc să-l dau pe brazdă... poate devenim prieteni. Ce zici?

— Nici vorbă! protestă Jenny, scuturând energic capul. Pe unul ca Spooky nu-l dai pe brazdă și nu ți-l faci prieten. Larry, cred că îți faci niște planuri greșite.

Apoi, privindu-mă cu atenție:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic! am spus, zâmbind. Mă gândeam, dacă n-aș putea să-l recuperez... discutând cu el, de exemplu... dar, mă dau bătut... Dumneata ești mai în măsură să-l judeci decât mine.

— S-a întâmplat ceva! Îl cunosc eu pe Spooky! Hai, nu te mai ascunde după deget!

— Nu s-a întâmplat nimic. Necazul cu dumneata, Jenny, e că ai tendința de a dramatiza totul.

Cuprins de o inspirație bruscă, am continuat, râzând:

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut, n-ai vrea să iei cina cu mine, astă seară?

— Cina? întrebă, deschizând ochii mari. Aş fi încântată!

După expresia de pe chipul ei, am înțeles că era prima invitație pe care o primea, de când sosise în oraşul acesta infernal.

— Trebuie să existe pe-aici un restaurant, unde să putem lua o cină ca lumea, nu? Cinstit vorbind, Luigi al dumitale nu e prea grozav. Unde am putea merge?... Nu se pune problema prețului.

— Într-adevăr? exclamă, bătând din palme... Nu se pune problema prețului?

— Absolut! N-am cheltuit nici un ban de când sunt aici, aşa că sunt plin de bani.

— În acest caz, avem Plazza... cam la opt kilometri de oraş. N-am fost niciodată, dar am auzit deseori vorbindu-se. (Dădu din mâini, agitată, ca un copil.)

— Am înțeles... Mă voi ocupa de asta.

Se uită la ceas, sărind în sus:

— Trebuie să fug. În cinci minute am o întâlnire.

— Pe diseară, la opt... Vino la mine, la hotel. Mergem cu maşina mea... De acord?

Încuviință din cap, zâmbind, după care dispăru.

Am rămas pe gânduri, apoi am format numărul comisariatului, cerând că vorbesc cu sergentul de serviciu. După câteva momente, i-am auzit glasul ruginit, spunând: „Alo."

— Carr la telefon... îți mai aminteşti de mine?

Respiră pufăit, apoi spuse:

— Carr. Ăla cu cinşpe sute de dolari... Aşa e?

— Da, eu sunt. Ai putea să-mi spui pe unde-şi face veacul Spooky-Teroare?

— Ce-ţi trece prin cap? întrebă, după un timp.

— Aş vrea să intru în legătură cu el. Am ceva de vorbit cu el.

— O cauţi cu lumânarea, bătrâne?

— Nu uita că reprezint un birou de asistenţă socială, iar ceea ce îţi cer e o informaţie.

Urmă un alt moment de tăcere. Mi-l închipuiam rulând de zor creionul cu palma, în timp ce se gândea. Se decise într-un târziu să mormăie:

— Mda... Lucrezi la asistenţa socială... mda. Bine. E de găsit pe strada Lexington, la nr. 245, iar gaşca se adună la cafeneaua „La Sam" de pe Strada Zece.

Respiră iarăşi în receptor, adăugând:

— Nu face prostii, bătrâne! Noi suntem ăia care tre' să facă ordine în nenorocitul ăsta de oraş. Şi e o treabă împuţită.

— De acord, am spus, închizând.

Am găsit numărul de la Plazza în cartea de telefon şi am rezervat o masă, pentru ora nouă fără un sfert.

Numai că Spooky mi-o luase înainte.

Jenny ajunse la hotel la opt fix. Cu greu am recunoscut-o. Îşi adunase părul într-un soi de coroană, în jurul capului, perfect împletită. Purta o rochie neagră cu alb, care făcea din ea o femeie ce putea trezi dorinţe, alături de sperietoarea pe care o cunoscusem până atunci. Vizibil fericită şi mândră de ea însăşi, surâse cu cochetărie.

— Ar merge, aşa?

În ce mă priveşte, îmbrăcasem cel mai elegant costum al meu. De când o pierdusem pe Judy, era pentru prima oară când scoteam o femeie la restaurant.

— Eşti superbă, i-am răspuns, foarte sincer de astfel.

Am plecat pe jos spre parcarea unde aveam Fordul. Toate cele patru cauciucuri erau dezumflate, iar scaunul din faţă hărtănit cu lama de ras. Pe parbriz erau pictate cu majuscule cele trei cuvinte:

Du-te acasă amărâtule.

Seara noastră n-a fost o reuşită. De astfel, era de aşteptat. Luasem totul prea uşor, ascunzând cât mai bine furia rece pe care mi-o inspira Spooky-Teroare, Jenny era tulburată de starea în care se afla maşina mea. Am condus-o la hotel, instalând-o într-unul din balansoarele de nuiele din hol, după care am telefonat agenţiei de închiriat maşini Herz. Un sfert de oră mai târziu, îmi aduceau una. Sfert de oră în care încercasem s-o calmez pe Jenny.

— N-are nici o importanţă, am asigurat-o. O să pun s-o repare... Nu-ţi face probleme. Nu da faptului mai multă importanţă decât îi dau eu.

— Dar nu înţelegi, Larry, că derbedeul ăla n-o să se potolească până nu pleci din oraş? Trebuie să pleci. Astfel rişti foarte mult... Te asigur, pentru că îl cunosc. Nu e capabil decât de rău şi nimic nu-l va opri. El...

— Jenny, am întrerupt-o cu autoritate, vom merge să luăm o cină bună, amândoi. Să nu mai vorbim de Spooky. Hai mai bine să vorbim de tine şi de mine. Te găsesc formidabilă. De ce porţi tot timpul urâţenia aia gri?

Mă privi mirată, apoi ridică din umeri:

— Ah! Rochia mea? Ai băgat de seamă cum sunt îmbrăcaţi oamenii din oraşul ăsta? Deghizarea aceea îmi permite să trec neobservată. Pentru acelaşi motiv ţi-am cerut să porţi blue-jeans şi pulovăr. Lumea te acceptă mai uşor aşa.

— Corect! am acceptat, înțelegându-i punctul de vedere. Sunt aici doar de opt zile, însă am început să-mi fac o părere asupra situației. Dar crezi că le poți veni, cu adevărat, în ajutor acestor oameni?... Stai, lasă-mă să termin. Cum îți spuneam, am început să văd mai limpede. Oamenii ăştia te exploatează. Te mint. Te iau drept fraieră. E o nebunie din partea dumitale să te consumi pentru ei, aşa cum o faci. Nu simți niciodată că toate eforturile dumitale sunt în van?

Se gândi un timp, apoi spuse cu calm:

— Cineva trebuie să se dedice. Să admitem că doi dintr-o sută ar avea într-adevăr nevoie de ajutor şi sarcina mea tot ar fi justificată.

În acel moment, cei de la Hertz aduseră maşina. Am semnat hârtiile, după care am ieşit din oraş.

Plazza, situat pe o înălțime ce domina oraşul, era un restaurant elegant şi scump. Atmosfera de-acolo era bună. Orchestra cânta în surdină, iar clientela, numeroasă, era compusă din bărbați de o anumită vârstă, amenințați de obezitate, şi de femei corpolente. Toți vorbeau tare, iar ambianța îmi aminti de Paradise City. Am mâncat, făcând conversație însă, una peste alta, serata nu a fost o reuşită, amândoi fiind cu gândul la maşina stricată, la Spooky, precum şi la viața cenuşie, sordidă, din cartierele de jos ale oraşului. Gânduri pe care le păstram în noi. Pe la unsprezece, am condus-o pe Jenny acasă.

Mi-a mulțumit pentru seara excelentă pe care i-o oferisem, dar în privire i-am citit cât de tulburată era.

— Larry... fii rezonabil. Îți cer să te întorci imediat acasă.

— O să mă gândesc. Dar până atunci vom mai ieşi împreună. Iar data viitoare ne vom simți bine.

I-am strâns mâna, m-am urcat în maşină şi am revenit la hotel.

Mi-am reluat pulovărul şi jeanşii, am coborât în hol, unde l-am întrebat pe comisionarul negru cum să ajung pe Strada Zece. S-a uitat la mine ca la nebuni. Am insistat şi mi-a explicat că era o jumătate bună de oră de mers pe jos pân-acolo. Vroia să-mi arate şi direcţia, dar i-am tăiat-o scurt.

Am ieşit în noaptea caldă, plină de praf şi ea, urcându-mă într-un taxi. Am ajuns în partea de sus a Străzii Zece, exact la ora unsprezece şi treizeci şi cinci. Am plătit, după care am pornit-o pe jos, pe strada slab luminată, plină de lăzi de gunoi care puţeau, de parcă în fiecare s-ar fi aflat un cadavru în descompunere. Tot felul de oameni pierdeau vremea pe-acolo, în special alcoolici bătrâni şi cerşetoare... Adevăraţi cerşetori.

În partea de jos a străzii însă, decorul se schimbă. Firme de neon lăsau pete de un alb orbitor pe trotuarul murdar. Eu însă, căutam întunericul. Nu lipseau localurile cu streap-tease, cinematografele porno, barurile, cafenelele. Erau pline de tineri. Băieţi cu părul lung, fete în şorturi şi corsaje transparente umblau fără rost, făcând o hărmălaie îngrozitoare. Cei mai mulţi aveau cu ei tranzistoare care, date la maximum, urlau muzică ritmată, de-ţi spărgeau timpanele.

Am descoperit într-un târziu, puţin mai jos, firma care clipea, a cafenelei numite „LA SAM".

Mergând în umbră, am depăşit locul. În faţa cafenelei, aliniate pe bordură, opt motociclete Honda, strălucitoare, puternice, cu căşti de protecţie atârnate de ghidoane. Cafeneaua era ticsită. Am zărit o gaşcă de puştani, purtând uniforma obişnuită care-i deosebea de ceilalţi. Zgomotul

care venea din sală era, pur şi simplu, asurzitor. Am coborât până la capătul străzii, apoi m-am întors, pe propriile urme. Am descoperit o intrare întunecoasă, urât mirositoare, sub care m-am adăpostit. De-acolo puteam supraveghea intrarea cafenelei, aşa că am început să aştept, cu spinarea lipită de zid. Furia care până atunci mocnea în mine s-a transformat într-un incendiu uriaş, gândindu-mă la fişierul năclăit de gudron şi la maşină.

Spre miezul nopţii, clienţii începură să plece. Mai întâi izbucniră grupuri de adolescenţi, zbierând, strigându-şi măscări unii altora, înainte de a se despărţi. Veni apoi rândul bandei celor opt terorişti, avându-l în frunte pe Spooky. Purtau toţi aceeaşi uniformă: cămaşă galbenă, pantaloni cu margine de blană şi centiroane ţintuite. Îşi încălecară Hondele, îndesându-şi căştile pe cap. Curând, strada răsuna de pârâiturile puternicelor motoare. Demarară, într-un zgomot ca de tunete, ce te făcea să te gândeşti că tocmai începuse al treilea război mondial.

Mi-am memorat numărul motocicletei lui Spooky, după care am coborât în capătul străzii şi urcându-mă într-un taxi, pe furiş, m-am întors la hotel. Fără să mă dezbrac, m-am întins pe patul incomod, aşteptând. Am fumat o mulţime de ţigări, aşa, ca să treacă timpul, întărâtând furia devoratoare ce ardea în interiorul meu. Pe la trei dimineaţa, m-am sculat, am coborât în linişte scările, ajungând în hol.

Portarul de noapte dormea. Am ieşit în strada sufocantă şi plină de praf, uitându-mă după un taxi. În cele din urmă, am găsit unul care staţiona pe strada mare, dar a trebuit să-l trezesc pe şoferul adormit la volan.

I-am cerut să mă ducă spre Lexington. Un drum de aproximativ zece minute. Luceville dormea. Înaintam cu viteză pe străzile pustii.

Şoferul opri în susul străzii.

— Aşteaptă-mă aici, i-am spus. Nu durează mult.

O stradă care probabil colcăia de viermi. Mărginită de o parte şi de alta de căsuţe muncitoreşti ale căror vechi scări de incendiu din fontă se îndreptau spre cer. Lăzile de gunoi, vârfuite, puţeau. Trotuarele erau presărate cu ziare vechi, iar rigolele erau pline de prezervative şi bandaje igienice aruncate. Am păşit în josul străzii pustii, tăcute, până la numărul 245 unde-şi avea cuibul Spooky. M-am oprit dinaintea Hondei care sclipea, parcată la bordură şi am verificat numărul.

Era, într-adevăr, vorba de motocicleta care reprezenta orgoliul şi bucuria lui Spooky.

Am inspectat strada în sus şi-n jos, pentru a mă asigura că nu eram pândit de nimeni. Singurul martor a fost un cotoi bătrân, năpârlit, care-a ţâşnit dintr-o casă.

Am culcat Honda pe o parte, desfăcând capacul rezervorului de benzină. Când sub motocicletă se lăţi o baltă considerabilă, am scăpărat un chibrit, m-am dat câţiva paşi îndărăt şi l-am aruncat în benzină.

CAPITOLUL III

A doua zi de dimineață, în drumul spre birou, am intrat într-un magazin de fierărie și am cumpărat o coadă de lopată. Ajuns în birou, am pus-o pe masa de lucru, ferită de vedere, dar la îndemână. Aveam eu o idee fixă, cum că voi avea nevoie de așa ceva.

Pe la zece apăru și Jenny, extrem de agitată, cu nelipsitele formulare galbene în mână. Îmbrăcase iarăși sinistra ei rochie gri. Abia recunoșteam în ea femeia pe care o dusesem la restaurant, cu o seară înainte. Îmi mulțumi pentru delicioasa cină oferită și mă întrebă dacă dormisem bine. I-am răspuns că dormisem buștean. Era, evident, o minciună întrucât în realitate abia dacă închisesem ochii. Studie cu atenție ceea ce lucram, iar după expresia ei am înțeles că era mirată să mă vadă ajuns abia la litera C. De unde să știe ea că Spooky îmi distrusese munca de o săptămână? Eu, unul, n-aveam de gând să-i spun. Cu asta, a plecat.

M-am apucat să bat la mașină, fiind atent cu urechea la ușă. Spooky își făcu apariția pe la unsprezece, împreună cu șapte din leprele lui, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Cu toate că eram pus în gardă, convins că mă va vizita, mă luă prin surprindere. Dacă n-ar fi fost plin de fanfaronadele lui, m-ar fi prins ca pe un şoarece. Înconjurat însă de şapte scursori de-ale lui, se simţea sigur pe el.

Veni să se proţăpească în faţa biroului meu, savurând în avans ceea ce avea să-mi facă, cu ochii lui, ca nişte butoni de şoşoni, arzând de ură.

Începu să-şi desfacă încet centura lată.

— Ai să mi-o plăteşti, amărâtule...

Numai că între timp îmi revenisem din surpriză şi am acţionat. Dacă intra în birou agitând centura, cu braţul ridicat, mi-ar fi făcut faţa ţăndări, însă el avea ambiţie să mă vadă mai întâi tremurând.

M-am ridicat brusc, răsturnând scaunul, am apucat coada de lopată şi l-am lovit tare, toate acestea dintr-o singură mişcare.

Puţin îmi păsa dacă-l omoram. Ţinând băţul cu ambele mâini, l-am lovit cu toată forţa. Cruzimea mea o egala pe-a lui.

Coada de lopată îl plesni peste gură, făcându-i doi dinţi să zboare pe biroul meu. Sângele îi ţâşni pe nas, iar maxilarul fracturat începu să atârne, oribil. Dădu ochii peste cap, se prăbuşi grămadă şi rămase pe podea, ţeapăn, ca o balegă puturoasă.

Nu i-am mai dat atenţie. Am înconjurat biroul, învârtind băţul plin de sânge, năpustindu-mă ca un taur furios. Fără să-şi mai aştepte rândul la bătaie, ceilalţi şapte năvăliră buluc pe culoar. În culmea furiei, loveam în dreapta şi-n stânga. O luară, grămadă pe scări, împiedicându-se şi căzând unul peste altul. Pornit pe urmele lor, îi ciomăgii cu coada de lopată până în dreptul etajului doi.

Acolo m-am oprit, în timp ce ei continuară să fugă, ca nişte şobolani ce erau.

Prin uşile deschise, pe paliere, apărură chipuri care se uitau la mine cu gura căscată. Am urcat scările, intrând undeva, în birou.

Mă îngrozea gândul că trebuia să pun mâna pe scârnăvia aceea, însă trebuia curățat biroul. L-am apucat de claia de păr slinoasă, târându-l aşa, lipsit de cunoştință, până în capătul scărilor. Acolo, l-am împins cu piciorul, privindu-l cum se ducea de-a berbeleacul până la etajul de dedesubt. Rămase acolo, grămadă, cu sângele şiroindu-i pe nas. Probabil că avea mai multe fracturi.

Am curățat biroul, ascunzând într-un dulap coada de lopată, apoi am telefonat la comisariat, cerându-l pe sergentul de serviciu.

— Carr la telefon... ştii care? Ăla cu cinşpe sute de dolari. I-am auzit respirația grea, timp în care, probabil, rumega informația primită.

— Ce ți s-a mai întâmplat, iar? întrebă, într-un târziu.

— A fost Spooky pe-aici, cu gândul să-mi aranjeze fața, cu centura lui țintuită, aşa c-am fost nevoit să-l zgâlțâi puțin. Ai face bine să trimiți o ambulanță... are nevoie de îngrijiri serioase. (Şi cu asta, am închis.) Am stat o vreme să-mi pun ordine în gânduri. Mi-am privit mâinile, puse cu palmele pe birou. Nu tremurau. Mă simțeam destins, ca după o partidă bună de golf, iar asta mă miră. Toată încăierarea aceea violentă durase vreo două minute. Tocmai făcusem un gest care, cu trei săptămâni înainte, poate chiar mai puțin, mi s-ar fi părut imposibil. Ținusem de unul singur piept la opt derbedei, îi venisem de hac unuia şi îi pusesem pe fugă pe ceilalți. Iar acum că totul se terminase, nu simțeam nici cea mai mică emoție. O singură

dorință aveam: să fumez o țigară, ceea ce am şi făcut. Apoi, ştiind că Jenny avea să vină cam într-o oră, am luat din debara o cârpă şi am spălat sângele lui Spooky. Pe când aruncam la gunoi cârpa murdară, am auzit sirena unei ambulanțe. Nu m-am obosit să ies pe palier. M-am instalat la maşina de scris şi-am reînceput să refac fişe.

Peste câteva minute, apărură şi polițiştii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă primul. Ce-i cu tot circul ăsta?

Zău dacă nu păreau amândoi fericiți, cu zâmbetul pe buze.

— Spooky a apărut pe-aici, vrând să facă pe durul. Atunci am făcut şi eu la fel.

— Mda... am văzut rezultatul. Hai cu noi, bătrâne. Sergentul vrea să te vadă.

Pe drum spre comisariat îmi spuseră rezultatele ultimelor meciuri de fotbal, pe care le auziseră la radio, mă rog, pentru nişte polițişti, se purtară foarte amabil cu mine.

M-am apropiat de sergentul de serviciu care, ce să vă spun, învârtea cu palma creionul pe birou numai că, de data asta, o făcea cu altă inimă.

Îmi făcu cu ochiul, cu unul din ochişorii săi porcini, pufni zgomotos, scărpinându-se la subsuoară, după care spuse:

— Bun, să-i dăm drumul. Ce s-a întâmplat?

— Ți-am spus la telefon, sergent. A apărut Spooky cu şapte dintre amicii săi. M-a amenințat. L-am zvârlit pe uşă afară, iar ceilalți au întins-o. Asta e.

Mă studia atent, îşi dădu cascheta pe ceafă, pufni mai puternic, apoi spuse:

— Tocmai am primit raportul medicului. Scârba aia mică are maxilarul fracturat, nasul spart, a pierdut opt dinți

şi se poate considera norocos că încă mai e în viaţă. (Se apleacă, uitându-se mai bine la mine.) Cu ce l-ai plesnit... cu o cărămidă?

— Era atât de grăbit să iasă pe uşă, încât s-a împiedicat pe una din trepte şi s-a tot dus până jos, grămadă, am răspuns imperturbabil.

— Adică şi-a încurcat picioarele, nu?

— Da, asta e. (Am lăsat o pauză.) I-ai văzut centura? Şi ţintele de pe ea? Avea de gând să mă lovească peste faţă, cu ea. (Lăsă capul în jos, fără să-şi ia ochii de la mine.) Auzi, sergent, crezi că ar fi cazul să-i plângem de milă? Fiindcă, dacă ţii neapărat, aş putea să trimit şi flori... dar numai dacă ţii neapărat.

Reîncepu să învârtă creionul:

— Ar putea depune plângere... pentru lovire şi răpire. Caz în care am fi obligaţi să deschidem o anchetă.

— Ce-ar fi s-aşteptăm mai întâi să depună plângerea?

— Mda... e o idee.

Inspectă cu privirea sala care, în acel moment, era pustie. Cum, necum, nimeni n-avea nici o plângere de depus, aşa că eram singuri. Se apleacă spre mine, spunând, cu glasul lui ruginit:

— Nu există în tot oraşul ăsta un singur ofiţer de poliţie care să nu-şi fi dorit să-i facă de petrecanie jigodiei ăsteia, aşa cum ai făcut-o dumneata. (Chipul său acoperit de roşeaţă se lăţi într-un zâmbet, voit simpatic.) Ai grijă însă, domnule Carr. Spooky, ca şi elefanţii, nu uită nimic.

— Am mult de lucru, am spus, la fel de impasibil, savurându-mi însă, în sinea mea, triumful. Ai terminat cu mine?

— Da. (Se lăsă, gânditor, pe spătarul scaunului.) A fost pe-aici un şofer de taxi care declară că azi noapte a văzut o

motocicletă arzând... Motocicleta lui Spooky. Ştii ceva, legat de asta?

— De ce? Ar trebui să ştiu?

— Mă aşteptam la acest răspuns dar, oricum, domnule Carr, luaţi-o mai încet. Noi suntem cei însărcinaţi cu asigurarea legii şi a ordinii în oraşul ăsta.

— Când ai cinci minute libere, sergent, ai putea să te duci să-i spui asta lui Spooky?

Ne-am uitat unul la altul, tăcuţi, după care am plecat. Am găsit-o pe Jenny la birou. Evident, era la curent cu tot ce se întâmplase. De altfel, nici nu-mi închipuisem că zvonul nu se va răspândi. Era palidă şi tremura toată.

— Puteai să-l omori! exclamă. Ce-a fost în mintea dumitale?

— A făcut pe durul... dar şi-a găsit naşul. (M-am dus să mă aşez la biroul meu.) A primit exact ce merita. Acum vin de la comisariat. Cei de-acolo se bucură ca nişte copii. Aşa că, să nu mai vorbim de Spooky.

— Imposibil! (Nu mi-aş fi închipuit niciodată că privirea ei ar putea exprima atâta furie.) Te consideri un erou, nu? Ei bine, nu eşti! I-ai dat foc la motocicletă! I-ai spart nasul şi i-ai fracturat maxilarul! Eşti la fel de crud şi de brutal ca el! Nu vreau să te mai văd pe-aici! Mi-ai distrus toate eforturile făcute! Insist să pleci imediat!

O priveam, cu gura căscată.

— Deci asta e. Mai rămâne să-mi spui c-o să te duci la spital, să-l ţii de mână.

— Destul cu ironiile. Te rog să pleci!

Furia începea să mă cuprindă şi pe mine, dar mă străduiam să mă stăpânesc.

— Ascultă, Jenny. Trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt. Canaliile precum Spooky trebuie tratate ca nişte ani-

male, pentru că asta sunt. Dacă rămâneam pe scaun, la masa asta, iar el mi-ar fi spart fața cu centura lui țintuită, atunci te-ai mai fi înfuriat? Sau m-ai fi condus pe ultimul drum?

— Puțin a lipsit să-l omori! Nu mai vreau să aud de dumneata. Te rog, pleacă!

— Bine. (M-am ridicat, ocolind masa.) Voi mai rămâne câteva zile la hotel. (Ajuns la ușă, m-am întors, uitându-mă la ea.) Vezi, Jenny, oamenii inimoşi ca dumneata rareori sunt şi realişti. Spooky e o fiară sălbatică. N-ai decât... du-te să-l ții de mână, dacă aşa îți dictează inima. Fiecare acționează după cum crede, dar ai grijă. Nu există în lumea asta fiară mai periculoasă şi mai crudă ca Spooky.

— Nu vreau să te mai văd! ridică ea vocea. Unchiul meu a comis o greşeală gravă trimițându-te aici. Nu eşti făcut pentru activitățile sociale. Nu poți şi nu vrei să admiți că oamenii sunt sensibili în fața bunătății. Lucrez aici de doi ani, iar dumneata abia de opt zile. Ori dumneata...

M-am lăsat pradă furiei.

— Un moment! (Duritatea glasului meu o făcu să tresară, împiedicând-o să mai spună ceva.) La ce rezultate ai ajuns în ăştia doi ani, cu bunătatea dumitale? Puțin le pasă oamenilor de bunătate! Ei aşteaptă de la dumneata ceva de lucru sau o pomană. Iar pomana aia ar accepta-o chiar dacă le-ai azvârli-o în față. Toate femeile astea care vin să te înnebunească de cap nu sunt altceva decât nişte parazite. Nu crezi că-şi bat joc de dumneata, când eşti cu spatele la ele? Sunt nişte ani, de când sectorul dumitale e terorizat de Spooky şi de gaşca lui. Nici chiar poliția n-a reuşit să-l potolească. Eu am reuşit şi poate că o să înțelegi vreodată că am făcut mai mult în aceste opt zile decât dumneata, în doi ani!

— Ieşi afară!

Am realizat că o rănisem, dar puţin îmi păsa. Îndrăznisem, în oraşul ăsta îngrozitor, să fac un gest pe care nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să şi-l asume. Îl pusesem pe Spooky-Teroare cu botul pe labe, şi încă pentru o bună bucată de vreme.

Am ieşit din birou, îndreptându-mă spre hotelul Bendix pe jos.

Pe drum, mi-am dat seama că oamenii, în loc să fugă de mine, ca de un lepros, îmi zâmbeau. Veştile circulă repede. Ba chiar, un polițai aflat pe trotuar, îmi făcu amical cu ochiul. Devenisem, brusc, popular, în Luceville, dar nu mă mai simțeam atât de mândru. Jenny îmi stricase toată plăcerea. Cum putea fi atât de proastă?

Şi-acum, ce-aveam să fac? Poate că într-o zi, două avea să se calmeze şi vom putea colabora din nou. Ce departe mi se părea Paradise City. N-aveam nici un chef să mă întorc acolo... cel puțin pentru moment.

M-am trezit deodată că muream de foame, aşa că am luat-o spre Luigi. Cei doi chelneri bătrâni mă primiră cu brațele deschise, după ce, prima oară când intrasem nu-mi acordaseră nici o atenție. Începusem să mănânc când un tip corpolent, mai în vârstă, într-o haină plină de pete, se apropie, spunând că se numea Herb Lessing şi mi-a declarat:

— Eu ţin un mic magazin cu de toate, în colțul străzii. Vroiam doar să vă spun că aţi făcut o treabă foarte bună, domnule Carr. Mizerabilul ăla a meritat-o, cu vârf. Poate că acum voi reuşi să dorm şi eu noaptea.

Făcu o pauză să respire, apoi mai spuse:

— Aţi făcut un serviciu întregului oraş.

M-am întrebat ce-ar fi zis Jenny, auzind aceste cuvinte. I-am mulţumit tipului, continuându-mi masa. Mă privi cu o admiraţie sinceră, înainte de a se întoarce la masa lui.

După prânz, cum n-aveam chef să ajung în camera de la hotel, iar altceva mai bun n-aveam de făcut, am intrat într-un cinema. Tot timpul filmului nu m-am gândit decât la Jenny.

Am pornit-o fără grabă spre hotel, urcând în cele din urmă în cameră.

Eşti la fel de brutal şi de crud ca şi el!

Am aprins o ţigară şi, întins pe pat, am continuat să mă gândesc la ieşirea pe care o avusese.

În cele din urmă am fost nevoit să recunosc că poate nu greşea. Probabil că în mine se produsese o schimbare bruscă. Mi-am amintit de furia nebunească de care fusesem cuprins când l-am lovit pe Spooky şi i-am pus pe goană pe derbedeii lui. Evident, mă provocaseră, însă cu trei luni înainte n-aş fi reacţionat niciodată astfel.

Să fi fost furia aceea nebunească o consecinţă a accidentului meu? Cauzase aceasta vreo mutaţie în compartimentele mele cervicale? Oare era nevoie să mă întorc, să mă consulte iarăşi doctorul Melish? Pe urmă, am hotărât să nu-mi mai fac griji. Pentru prima oară după moartea lui Judy, am simţit nevoia imperioasă de a mă culca cu o femeie.

Dumnezeule! mi-am spus, ce m-a apucat? În fond, poate n-ar fi chiar rău să dau o raită prin bordelul oraşului. Trebuia să existe aşa ceva în Luceville. La recepţia hotelului ar trebui să aibă adresa. M-am uitat la ceas: optsprezece şi cincisprezece. Ridicându-mă de pe pat, mi-am făcut planul: îmi voi oferi o femeie, pe urmă o cină bună la Plazza... Apoi mai vedem.

Telefonul sună chiar în clipa în care voiam să ies din cameră. Ridicând receptorul, nici nu-mi trecea prin minte că telefonul acela avea să-mi schimbe cursul întregii vieți.

— Domnul Carr? Aici O'Halloran... sergent în Poliția Municipală.

Îi recunoscusem glasul scrâşnit, aşa că l-am luat direct:

— Ce s-a întâmplat, sergent?

— E ceva timp de când încerc să dau de dumneata. Până la urmă mi-am amintit că ai tras la hotel Bendix.

— Şi ce-i cu asta?... (Cu mintea în alertă, îmi pierise cheful de orice culcare. Îmi simțeam muşchii abdominali crispându-se.) Ce s-a întâmplat?

— Nu vă pot spune ceva bun.

Suflă greu în receptor, adăugând:

— Domnişoara Baxter a căzut pe scări şi e la spital.

Inima mi se opri în piept.

— E rănită grav?

— Prea grav nu. Să zicem serios.

Iar pufni în receptor:

— Încheietura unei mâini şi o gleznă, rupte, fractură de claviculă... mă rog, o cădere urâtă.

— Unde se află?

— La Spitalul Municipal. M-am gândit c-ar fi bine să te previn.

— Mulțumesc.

Spre surpriza mea, mi s-a părut că aud zgomotul familiar. Oare se juca şi acum cu creionul acela, pe birou?

— Cineva a întins o sârmă în susul scărilor, continuă el. Între noi fie vorba, sârma aia era pentru dumneata, asta dacă vrei părerea mea. Întâmplarea a făcut ca ea să cadă pe scări.

În mine se aprinse iarăşi furia.

— Şi eu cred acelaşi lucru, am spus, punând receptorul în furcă.

Un timp am rămas cu privirea aţintită la peretele din faţă. Da, cursa aceea îmi fusese destinată, iar Jenny, care credea că bunătatea aduce bunătate la rândul ei, suferise o căzătură care-ar fi putut-o ucide.

Am cerut centralistei să-mi facă legătura cu Spitalul Municipal, întrebând-o pe infirmiera care mi-a răspuns dacă o puteam vizita pe domnişoara Baxter. Abia mâine, îmi răspunse ea. Pentru moment, domnişoara Baxter era încă sub efectul calmantelor. I-am mulţumit şi am închis.

Se lăsa noaptea de-acum, umbrele de pe stradă începând să fie din ce în ce mai lungi. Am plecat pe jos până la biroul lui Jenny, urcând în fugă cele şase etaje, aflat în continuare în culmea unei furii care continua să crească. Aveam la mine cheia pe care uitasem să i-o înapoiez, când mă dăduse afară.

Am descuiat, aprinzând lumina, şi m-am dus să iau din dulap coada de lopată. Am rezemat-o de biroul meu, în aşa fel încât să nu fie văzută. Toate celelalte birouri din clădire erau închise, aşa că singura fereastră luminată era a mea. Speram ca asta să-i incite pe amicii lui Spooky şi să-i facă să încerce să termine cu mine. Aş fi dat orice să muşte din momeală. Aş fi lovit din greu şi s-ar fi lăsat cu sânge iarăşi însă, din nenorocire, nu se arătară. Am rămas să-i aştept până pe la unsprezece şi jumătate, după care am luat coada de lopată, am închis biroul şi-am coborât. Am găsit un taxi, cerându-i şoferului să mă ducă în Strada Zece. Odată ajuns, am plătit cursa şi-am aşteptat ca maşina să dispară. Am mers spre capătul străzii, pustie la ora aceea, deşi localurile de streap-tease şi cafenelele erau încă deschise. Am ajuns în faţa localului „La Sam” unde, la bordură, erau

aliniate şapte motociclete Honda, scânteind în lumina neonului.

Cu coada de lopată sub braţ, gata s-o folosesc la nevoie, am desfăcut capacele rezervoarelor, apoi am răsturnat, una câte una, cele şapte motociclete, aşteptând ca benzina să băltească dedesubt.

În acel moment, din bar au ieşit o fată cu fusta foarte scurtă şi un băiat care purta un colier masiv. Se opriră cu gura căscată, uitându-se la ce făceam.

— Hei! făcu băiatul, nehotărât, nu umbla la motociclete.

Nici nu m-am obosit să le răspund. Dându-mă câţiva paşi îndărăt, mi-am aprins o ţigară.

Fata scoase un ţipăt slab, semănând mai mult cu un behăit. Cât despre băiat, acesta dispăru rapid în cafenea.

M-am retras mai mult, proiectând, cu un bobârnac, ţigara aprinsă, în balta de benzină.

Se produse mai întâi o explozie, un fulger, apoi flăcările. Căldura incendiului mă obligă să mă retrag pe celălalt trotuar.

Cei şapte bătăuşi, în cămăşile lor galbene, jegoase şi pantalonii cu margine îmblănită, ieşiră din cafenea, bulucindu-se, însă se opriră grămadă în faţa spectacolului ce li se oferea. I-am observat atent. Nici unul dintre ei nu avu destulă îndrăzneală să încerce să scoată măcar una din motociclete, din focul acela. Rămaseră ţintuiţi, acolo, privindu-şi Hondele, care în mod sigur reprezentau tot ce aveau ei mai de preţ, distruse de foc.

Am aşteptat, strângând în amândouă mâinile coada de lopată, rugându-mă la Dumnezeu ca ei să sară la mine, ca să-i pot face praf, însă nu făcură nici unul nimic. Stăteau ca nişte oi proaste ce erau, uitându-se cum focul mistuia

jucăriile acelea care lor le dădea impresia de maturitate, fără să încerce măcar un gest de a le apăra.

După cinci minute, mi s-a făcut silă şi am plecat.

Aflată pe patul suferinţei, Jenny habar n-avea că tocmai o răzbunasem.

Dormeam fără vise, pe la opt şi zece, moment în care telefonul porni să zbârnâie trezindu-mă.

— Domnu' Carr... e aici un ofiţer de poliţie care-ar vrea să vă vadă, am auzit glasul speriat al funcţionarului de la recepţie.

— Cobor. Spune-i s-aştepte.

Nu m-am grăbit deloc. M-am ras, am făcut un duş, m-am îmbrăcat cu una din luxoasele mele cămăşi sport şi cu pantaloni de gabardină, iar pentru coborâre am apelat la anticul ascensor care zgâlţâia şi scrâşnea.

Sergentul O'Halloran, în cămaşă cu mânecile suflecate şi cascheta lăsată pe ceafă, umplea cu masivitatea lui unul dintre fotoliile de nuiele. Pufăia dintr-un trabuc, frunzărind ziarul local.

— Bună ziua, sergent, am spus, aşezându-mă lângă el. Vrei să bei o cafea cu mine?

Împături tacticos ziarul şi-l puse pe jos, lângă fotoliu.

— Într-o jumătate de oră încep serviciul, mă anunţă, cu glasul său răguşit, aşa că m-am gândit să-ţi fac o vizită. N-am timp de băut cafele. (Mă fixă cu privirea dură, rece, a ochişorilor săi porcini.) Azi noapte a fost o drăcovenie de incendiu pe Strada Zece.

— A, da? am spus, susţinându-i privirea. Încă n-am văzut ziarele în dimineaţa asta.

— Au fost prăjite şapte motociclete scumpe.

— S-a depus vreo plângere?

— Încă nu, făcu, încrucişându-şi picioarele solide, dar mai e timp.

— În cazul ăsta o să fii obligat să faci o anchetă.

Se aplecă în faţă, un fulger de furie aprinzându-i-se în ochi.

— Carr, începi să mă nelinişteşti. S-ar spune că nu prea poţi sta potolit, hm? Cred că eşti cel mai imprudent tip care a apărut vreodată în oraşul ăsta. Între noi fie vorba, vreau să-ţi spun ceva: încă o lovitură ca asta şi o să ai necazuri. A fost cât pe-aci să dai foc la întreaga stradă. Începe să fie cam mult.

Dacă-şi închipuia că mă intimidează, se înşela.

— Scoate dovezile, sergent, şi mă-nchin. Până atunci însă, n-avem ce discuta. Bagă-ţi bine în cap că nu-mi recunosc nici un fel de vinovăţie, dar din moment ce în oraşul ăsta poliţia nu e în stare să vină de hac unor nenorociţi precum Spooky-Teroare şi gaşca lui, nu văd de ce s-ar face o-ntreagă istorie, când altcineva reuşeşte. (M-am ridicat.) Mă duc să beau o cafea. Vii cu mine?

Fără să se mişte din fotoliu, învârti între degetele groase ca nişte cârnaţi ţigara pe jumătate fumată, privindu-mă fix.

— Îţi repet: ia-o mai încet. Încă o ispravă ca asta şi te azvârl în puşcărie. Ai mare noroc că ţin la domnişoara Baxter, iar ea face o treabă foarte bună în oraşul ăsta. Probabil, te simţi mândru că le-ai plătit-o cu lovitură la lovitură, dar există nişte limite care nu trebuie depăşite. I-ai tras-o lui Spooky, n-am zis nimic. O merita. Însă nu mai sunt de acord cu ce-ai făcut azi-noapte. (Se ridică greoi, postându-se în faţa mea.) Încep să am îndoieli în ceea ce te priveşte. Nu ştiu ce mă face să cred că poţi deveni chiar

mai periculos decât gaşca asta imbecilă de bătăuşi. Iar dacă am dreptate, te afli în faţa unor necazuri mari.

— Asta mi-ai mai spus-o, am observat, politicos. Continuăm să vorbim aşa, între noi?

— Mda.

— Atunci, între noi, sergent, mai du-te... învârtindu-te.

Am traversat holul mizerabil, intrând în sala de mese, încă mai mizerabilă. Am băut o cafea infectă, în timp ce citeam fiţuica de ziar local. Am şi fumat. Poza celor şapte dobitoci plângându-şi motocicletele mi-a oferit o satisfacţie reală. Pe la zece am ieşit din hotel, oprindu-mă la unica florărie din oraş. Am cumpărat un buchet mare de trandafiri roşii, cu care m-am îndreptat către Spitalul Municipal. Oamenii pe lângă care treceam îmi zâmbeau toţi, aşa că le-am răspuns şi eu, cu dragă inimă.

Am avut ceva de aşteptat, până să mi se permită să intru la Jenny. Era extrem de palidă. Pe umeri, părul îi cădea în două cozi lungi.

O infirmieră nu mai termina cu aranjatul trandafirilor într-o vază. Cât timp îşi făcu de lucru cu florile, am privit-o pe Jenny, simţindu-mă cineva. Nu i-aş fi spus niciodată că o răzbunasem. Nu numai că îl scosesem din luptă pe Spooky, dar îi şi lăsasem pe jos pe cei şapte cavaleri ai săi. Pentru ăştia, a-i lăsa fără Hondele lor echivala cu castrarea.

— Bună, Jenny! Cum îţi merge?

— Nu mă aşteptam să mă vizitezi, îmi spuse, surâzând încurcată. După felul în care te-am tratat, nu mă gândeam că te voi mai vedea.

Mi-am tras un scaun lângă pat.

— Nu scapi aşa uşor de mine. Hai să uităm ce-a fost. Cum te mai simţi?

— Nu pot să uit. Îmi pare rău că ți-am spus ce ți-am spus şi că nu înțelegi ce înseamnă bunătatea. Eram furioasă, iar o femeie furioasă spune de multe ori lucruri pe care nu le gândeşte. Mulțumesc pentru trandafiri... sunt minunați.

M-am întrebat ce-avea să zică în clipa în care avea să afle că distrusesem cele şapte motociclete cu o singură lovitură.

— Pentru puțin. Nu mi-ai spus însă, cum te simți?

— Aşa şi aşa, încercă ea să-şi ascundă o uşoară strâmbătură. Doctorul crede că în trei sau patru săptămâni voi fi pe picioare.

— Pentru mine întinseseră sârma aia. Şi-a trebuit să te împiedici dumneata de ea.

Un timp ne-am uitat unul la celălalt, în tăcere. Apoi Jenny spuse:

— Larry... dacă ai vrea, mi-ai putea face un mare serviciu. Legat de birou, nu-ți face probleme, am trimis deja o înlocuitoare, însă e vorba de un caz special, de care aş dori să te ocupi personal.

Un caz special.

Îmi venea să-i spun că îmi ajunsese până peste cap lucrul la Asistența Socială. Asta era bună pentru fraieri şi gogomani, dar se pare că ăsta îmi era destinul.

— Cu plăcere. Despre ce e vorba?

— Mâine dimineață, la unsprezece, iese din puşcărie o femeie. O vizitam regulat şi i-am făcut o promisiune. (Se opri, privindu-mă.) Mi-aş dori să înțelegi, Larry, ce înseamnă o promisiune făcută cuiva din puşcărie. I-am promis s-o aştept la eliberare şi s-o duc acasă cu maşina. A ispăşit o pedeapsă de patru ani, după care îşi recâştigă libertatea, şi nu vreau s-o las de izbelişte. Dacă nu sunt acolo când va fi eliberată...

în fine, dacă nimeni n-o va aştepta la ieşire, toate eforturile mele de până acum riscă să se ducă pe apa sâmbetei. Te rog, du-te şi aşteapt-o. Explică-i de ce n-am putut să-mi țin promisiunea, fii drăguţ cu ea, du-o acasă.

Doamne! mi-am spus, cum poate fi cineva atât de bleg! O tipă care a tras-o patru ani în puşcărie iese de-acolo şi mai dură. Ca toate celelalte cocoşneţe care-o exploatau pe Jenny, asta trebuie s-o fi muls-o şi ea, cât s-a putut, dar, având în vedere că din cauza mea Jenny zăcea în pat cu glezna, încheietura mâinii şi clavicula fracturate, nu puteam face altceva decât să-i îndeplinesc rugămintea.

— Nici o problemă, Jenny. O s-o aştept eu.

Am avut din nou parte de surâsul ei călduros, amical.

— Mersi, Larry... faci o faptă bună.

— Cum o voi recunoaşte?

— Nimic mai simplu. Va fi singura deținută eliberată la ora unsprezece. Şi, în plus, e roşcată.

— Asta simplifică lucrurile. Dar, spune-mi, pentru ce a făcut închisoare?... Sau preferi să nu te întreb asta?

— Ar fi mai bine. De altfel, ce importanță mai are. Şi-a ispăşit pedeapsa...

— Bun. Unde trebuie s-o conduc?

— Nu departe de autostrada numărul 3, unde locuieşte fratele ei. O să-ți spună ea pe unde s-o iei.

În acel moment apăru infirmiera, anunțând cu insistență că era timpul ca Jenny să se odihnească. Probabil că avea şi ea dreptate, întrucât pacienta ei părea epuizată.

— Să nu ai nici o grijă, am asigurat-o, ridicându-mă. O să fiu acolo, la unsprezece. A, uitam. Nu mi-ai spus cum o cheamă pe fată.

— Rhea Morgan.

— Bine. O să mă întorc mâine să te văd şi să-ți povestesc cum a fost.

Cu asta, infirmiera mă scoase din salon.

Ieşit pe uşa liftului, mi-am dat seama că aveam în față ziua întreagă şi nimic de făcut. Ceea ce nu ştiam eu, era că a doua zi, la ora unsprezece, o dată cu aşteptatul fetei aceleia, Rhea Morgan, la ieşirea din puşcărie, ca schimbare de decor aveam să fiu pe deplin servit.

La unsprezece şi patru minute, grilajul poartă al Puşcăriei pentru femei se deschise, iar Rhea Morgan apăru, sub soarele palid care se lupta cu fumul şi praful de ciment.

Aşteptam în Fordul meu de vreo douăzeci de minute. Între timp îl reparasem. Văzând-o, am azvârlit țigara, coborând din maşină, s-o întâmpin.

Cum aş putea-o descrie pe fata asta? Spunând pur şi simplu că avea un păr înfoiat, roşu-acaju, că era înaltă şi slăbuță, îmbrăcată într-un impermeabil negru şi pantaloni bleumarin. În picioare avea nişte pantofi tociți, prăfuiți. Unele femei sunt frumoase, altele drăguțe; mai sunt unele atrăgătoare, însă Rhea Morgan nu intra în nici una din aceste categorii. Era, pur şi simplu, Rhea Morgan. Avea trăsături frumoase, un trup frumos, cu picioare lungi şi umeri largi. Dar ceea ce m-a frapat la ea în primul rând au fost ochii, de un verde intens. Ochi imenşi, ce priveau cu teamă, cinism, dar şi cu senzualitate. O femeie care cunoscuse viața. În timp ce ne uitam unul la celălalt, am realizat că trăise mai multe decât mine.

— Sunt Larry Carr, am spus. Jenny e la spital. A avut un accident şi m-a rugat să vin în locul ei. Mă privea curioasă, dezbrăcându-mă din privire. Lucru care încă nu

mi se întâmplase, aşa că, la examenul acela, am reacţionat aşa cum ar fi făcut-o orice bărbat normal.

— Bine, făcu, aţintindu-şi privirea asupra Fordului. Să nu mai pierdem vremea pe-aici. Dă-mi o ţigară.

Avea vocea joasă, răguşită, la fel de temătoare ca şi ochii ei verzi.

— Nu mă întrebi dacă Jenny e grav rănită? (I-am întins pachetul de ţigări.)

— Dă-mi şi-un foc.

— Ai auzit ce-am spus? Simţeam cum mă cuprinde o furie neagră, în timp ce-i aprindeam ţigara.

Trase un fum adânc, scoţându-l pe nările fine şi pe gura aspră.

— Dar ce, e rănită?

Arăta atâta indiferenţă, încât mi-am dat seama ce plasă lua Jenny crezând în ea.

— Glezna, încheietura mâinii şi o claviculă fracturate.

Mai trase un fum lung:

— Ce facem, prindem rădăcini aici? Vreau s-ajung acasă. Doar pentru asta ai venit, nu?

Trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre Ford, deschise portiera şi se urcă pe scaunul de lângă şofer.

În culmea unei furii reci, am deschis brusc portiera, ţipând:

— Coboară, neruşinato! N-ai decât să te duci pe jos. Eu nu sunt fraier ca Jenny! Cobori, sau te dau jos de păr?

Trase din ţigară şi spuse, fără a-şi lua ochii de la mine:

— Nici nu te-am luat drept fraier, nu te mai ambala atâta. Plătesc. Du-mă acasă şi-ţi plătesc cursa.

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Ca şi cu o seară înainte, am simţit dorinţa crescând în mine. A trebuit să

lupt împotriva pornirii de a o trage afară din maşină şi s-o am acolo, pe marginea drumului aceluia plin de praf.

Ochii aceia de smarald promiteau paradisul.

Am trântit brutal portiera, apoi m-am urcat la volan, demarând cu toată viteza, înspre autostrada numărul 3.

În timp ce aşteptam la intersecţie să se elibereze o bandă, am auzit-o întrebând:

— Cum se face că eşti cuplat cu prostănaca aia? Tu şi cu mine suntem făcuţi din acelaşi aluat.

— Gura. Cu cât te aud mai puţin, cu atât te suport mai uşor.

— Să ştii că-mi placi! izbucni în râs, plesnindu-mă cu palma pe coapsă.

— Mai taci. (I-am dat mâna deoparte.) Dacă nu-ţi vezi de treabă, faci restul drumului pe jos.

— Ei bine. Dă-mi o ţigară.

I-am întins pachetul, înscriindu-mă pe autostradă. După câteva minute de rulat cu toată viteza, am depăşit Plazza.

— Ia te uită, exclamă, chestia asta încă mai există?

Brusc, am realizat că fata asta trăise patru ani în spatele gratiilor, lucru care m-a înmuiat. Am lăsat-o mai moale cu viteza.

— Unde te duc? am întrebat-o, fără să mă uit la ea.

— La vreo doi kilometri de-aici. La primul panou indicator o iei la stânga.

La mai puţin de doi kilometri de-acolo am ieşit de pe autostradă, luând-o pe un drum de pământ.

O priveam, din când în când. Se aşezase cât mai departe de mine şi fuma, privindu-mă fix în faţă. Din profil, chipul său părea tăiat în marmură. Păstra răceala şi duritatea marmurei. M-am gândit la ceea ce îmi spusese.

„O să plătesc cursa.” Dădea oare vorbelor acelaşi sens ca şi mine? Dorinţa de a face dragoste urca în valuri, în mine. Niciodată nu mai resimţisem asta atât de puternic. Parcă mă scutura cu totul.

— Mai e mult? am întrebat, răguşit.

— La capătul drumului pe care mergem, ia-o la stânga şi-am ajuns, spuse, azvârlind chiştocul pe geam.

Am mai mers vreun kilometru, după care am luat-o la stânga. Am intrat pe un drum atât de îngust, încât am fost nevoit să încetinesc. Curând, am zărit un soi de pavilion sărăcăcios, din scânduri nefixate ca lumea.

— Aici stai?

— Aici.

Am oprit, examinând cabana aceea. Greu de închipuit ceva mai rău. Tufe de bălării, unele de un metru înălţime, o înconjurau. Poarta dispărea complet, ascunsă de vegetaţia aceea. Câteva bidoane de benzină, vechi, cutii de conserve, ghemotoace de hârtie de ambalaj, zăceau împrăştiate peste tot.

— Ce te-ai oprit aşa? întrebă enervată. Stai şi caşti ochii!

— Chiar aici locuieşti?

— Aici locuia dobitocul de taică-meu, oftă, aprinzându-şi o altă ţigară. Asta-i tot ce ne-a lăsat. Dar ce treabă ai tu cu asta. Dacă nu vrei să mergi mai departe, mă duc pe jos.

— „Ne”-a lăsat? Cui „ne”-a lăsat?

— Fratelui meu şi mie. (Deschise portiera, coborând din maşină.) La revedere, bunule samaritean. Mulţumesc pentru cursă. (Se îndepărtă, cu paşi legănaţi, păşind printre bălării şi gunoaie.) Am aşteptat să ajungă până la capătul drumului. Am coborât, luând-o pe jos, până lângă pavilion.

Uşa rămăsese întredeschisă, aşa că am aruncat o privire în antreul minuscul, unde o uşă se vedea, în stânga mea.

— Aşadar, asta e, te-ai întors! am auzit un glas de bărbat. M-am simţit frustrat. „O să-mi plătesc cursa." Ştiu că-şi bătuse joc de mine.

Am înaintat, iar Rhea, auzindu-mă se întoarse.

Din nou, privirile ni se înfruntară.

— Ce mai vrei? mă întrebă.

Apăru un tip. Probabil frate-său. Un tip înalt, solid, cu acelaşi păr roşu, o faţă pătrată şi ochi verzi. Purta nişte jeans murdari, iar pe deasupra ceva, ca un sac de iută. Aparent mai tânăr decât ea, cu câţiva ani, putea să aibă cam douăzeci şi patru, poate mai puţin.

— Cine mai e şi ăsta?

— Larry Carr, am spus. Sunt de la Asistenţa Socială.

Trecu pe lângă mine, atingându-mă şi, cum începuse să chicotească, am simţit iarăşi furia crescând în mine.

— Ce poţi să târăşti şi tu, după tine! pufni, adresându-se soră-sii. Păduchi... şi-acum pe ăsta, care face fapte bune!

— Tacă-ţi fleanca aia! strigă ea. Îşi face şi el treaba. Ce e de haleală în baraca asta împuţită?

Mă uitam când la ea, când la el. Pentru mine, păreau veniţi de pe altă planetă. Mi-am amintit de Paradise City cu tipele lui pline de bani şi câinii lor; Sydney agitându-şi braţele ca aripile fluturilor şi bâzâind tot timpul ceva; băieţi şi fete spălaţi, bine hrăniţi, iar acum această scenă mizeră exercita deodată, asupra mea, un soi de fascinaţie.

— Dar dacă v-aţi duce să vă spălaţi amândoi, ce-aţi zice? Iar după aia, v-aş lua să mâncăm de prânz.

Tipul o îmbrânci pe soră-sa, proţăpindu-se dinaintea mea:

— Adică vrei să zici că e nevoie să mă spăl.

Apropierea ăstuia mă dezgustă.

— Şi încă cum!... Puţi!

Rhea, care era cu ochii pe noi, pufni pe nas, despărţindu-ne.

— E tipul meu, Fel. Lasă-l în pace.

Tipul mă fulgeră, peste umărul soră-sii, cu ochii lui verzi aruncând scântei de furie. Am aşteptat să facă el primul pas, cuprins de un chef nebun de a-i da o bătaie. Probabil că înţelesese din expresia mea, întrucât se întoarse pe călcâie, traversă încăperea murdară şi dispăru pe o uşă.

— Asta ar fi ceea ce numesc eu o fericită întoarcere acasă! am comentat. Chiar nu vrei să te duc la masă?

Mă fixă cu privirea dispreţuitoare a ochilor ei verzi.

— Doamne! Dar ştiu că ţi s-a pus pata! Numai că, dacă vrei să mă ai, n-o scoţi la capăt numai cu un prânz.

Era o provocare şi o promisiune. Cel puţin eu aşa am luat-o

— Stau la hotel Bendix, am spus, numai zâmbet. Când îţi doreşte inima... (Cu asta, am părăsit baraca, urcându-mă în maşină.) Mai devreme sau mai târziu, mi-am spus, va veni singură. Şi merita să fie aşteptată.

M-am întors la Luceville, am mâncat de prânz la Luigi, apoi am cumpărat câţiva ciorchini de struguri şi m-am dus la spital. Jenny nu mai părea atât de abătută. Îmi adresă un surâs fericit, în timp ce mă aşezam la căpătâiul ei.

— Cum a fost? întrebă, după ce îmi mulţumi pentru struguri. I-am oferit o versiune revăzută şi modificată a întâlnirii cu Rhea Morgan. I-am spus c-o aşteptasem la poarta puşcăriei, de unde o dusesem cu maşina până la

baraca ei, unde o şi lăsasem. Am adăugat şi că frate-său, un tip ciudat, mă primise foarte rău.

Numai că Jenny nu se lăsa dusă cu una, cu două.

— Ce crezi despre ea, Larry? se nelinişti, nescăpându-mă din ochi.

— Nu e o blândețe de femeie. (Am ridicat din umeri, încercând să las impresia că Rhea nu mă interesa deloc.) I-am explicat că ai avut un accident şi eu te înlocuiesc, doar.

— Iar asta nu i-a ţinut nici cald, nici rece, nu? spuse, adresându-mi surâsul ei frumos.

— Exact.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, Larry. Oamenii sunt sensibili la bunătate.

— Nu una ca ea, în orice caz.

— Corect. Însă alţii sunt. E o fată de care te apropii greu.

— Asta poţi s-o mai spui o dată.

Un timp domni liniştea, apoi, într-un târziu, Jenny întrebă:

— Ce ai de gând să faci? Doar nu rămâi aici?

— Spune-mi Jenny, eşti de două zile în spital. Câte vizite ai primit, în afară de mine?

Era o cruzime din partea mea s-o întreb aşa ceva, însă voiam să ştiu.

— În afară de dumneata, Larry, n-a venit nimeni să mă vadă, spuse, surâzând.

— Deci, toate bătrânele alea care-ţi sug sângele, încercând să smulgă pomana, nici măcar nu s-au obosit să vină, să te vadă?

— Asta nu dovedeşte nimic, Larry. Nu înţelegi. Sunt îngrozitor de sărace, iar obiceiul e să nu te duci la spital cu

mâna goală. Ce-ar putea ele să-mi aducă? Aşa că preferă să nu vină.

— Îţi mulţumesc că m-ai făcut să înţeleg, i-am spus mişcat.

— Cum stai cu problemele proprii, Larry? întrebă brusc.

— Problemele mele?

O clipă n-am înţeles ce voia să spună, după care mi-am amintit că, în principiu, trebuia să am nişte probleme.

Deplângeam moartea lui Judy, avusesem un grav accident de maşină, nu eram în stare să mă concentrez asupra muncii mele, aşa că unchiul lui Jenny, psihiatrul, mă sfătuise să fac o schimbare de decor. Ori, de două zile încoace, nici măcar nu-mi mai trecuse prin cap că aveam nişte probleme de rezolvat.

— Cred că problemele mele sunt deja uitate, am pozat.

— Exact aşa mă gândeam şi eu. Aşa că ai face mai bine să te întorci acasă. Oraşul ăsta nu-i făcut pentru dumneata.

M-am gândit la Rhea.

— Totuşi, am să-mi mai lungesc puţin şederea. Ce-ai vrea să-ţi aduc mâine?

— Eşti un înger, Larry. Îţi mulţumesc în avans. O carte mi-aş dori.

Am cumpărat *Aranjamentul* de Elia Kazan şi i-am trimis-o în salon. O carte scrisă parcă pentru ea.

CAPITOLUL IV

M-am dus cu maşina până la biroul lui Jenny, am găsit greu un loc de parcare, apoi m-am apucat să urc cele şase etaje.

Plecând de la Jenny, mă întorsesem la hotel, unde rămăsesem vreo jumătate de oră în camera mea lugubră, fără să-mi pot lua gândul de la Rhea Morgan. Ţesusem în minte o întreagă intrigă, plină de viziuni erotice. O doream atât de mult pe fata asta, încât parcă-mi intrase în sânge, ca un drog. Numai la gândul de a-i smulge hainele de pe ea şi de a o avea, sudoarea începea să-mi şiroiască pe obraji. Mi-am amintit fraza pe care mi-o azvârlise în nas: *Doamne! Dar ştiu că ţi s-a pus pata! Numai că, dacă vrei să mă ai, n-o scoţi la capăt numai cu un prânz.*

Da, dar eu nu eram un fraier, ca Jenny.

Iar când fata asta va fi a mea, pentru că nu-mi va scăpa, va fi a mea fără să scot vreun ban din buzunar.

Mai întâi însă, trebuia să ştiu mai multe despre ea. Cu siguranţă, Jenny îi păstrase dosarul, iar eu ţineam neapărat să dau de el. Aşa aş dispune de o armă împotriva ei, ceea ce mi-ar uşura târguiala.

La asta m-am gândit, când m-am hotărât să mă duc la biroul lui Jenny. M-am oprit lângă uşă şi-am ascultat. Am fost foarte surprins s-aud ţăcănitul maşinii de scris. În fine, am bătut la uşă şi-am intrat. O femeie mai în vârstă, extrem de slabă, se afla instalată la masa de lucru. Chipul ei părea să fi fost cioplit cu securea într-un lemn de tek. Într-un colţ, o adolescentă bătea de zor la maşină, cu două degete. Cele două s-au uitat la mine de parcă atunci picasem din lună.

— Să mă prezint: Larry Carr, m-am adresat doamnei Chip de Lemn, apelând la cel mai seducător surâs de care dispuneam. Timp de câteva zile, am fost ajutorul lui Jenny Baxter.

Cea mai în vârstă părea să fie asistentă socială de meserie... Şi, spre deosebire de Jenny, nu cred că era uşor de îmbrobodit. Mi-am imaginat fără greutate toate băbătiile acelea venite să ceară ceva, aruncându-i doar o privire şi luând-o din loc, fără să mai apuce să deschidă gura.

— Şi ce doriţi, domnule Carr? întrebă, cu o voce pe care-ar fi invidiat-o şi-un poliţist.

— Am venit absolut întâmplător, declarai, căutând cu ochii după dosare.

Adolescenta se oprise, nu mai mitralia la maşina de scris. Probabil că abia terminase liceul, fiind la prima ei muncă. Oricum, era paralelă cu orice noţiune de sex-appeal. O adevărată urâţenie! Ei, şi într-unul din dosarele lor ar fi trebuit să descopăr eu trecutul Rheei!

— Dacă v-aş putea fi de vreun ajutor... am adăugat.

— De vreun ajutor? exclamă ea, cu chipul mai de lemn ca niciodată. Aveţi calificarea necesară, domnule Carr?

— Nu, dar am...

N-am mai continuat. La ce bun să-mi consum saliva degeaba? Probabil că ştia, oricum, totul despre mine.

— Vă mulţumesc, domnule Carr, spuse strivindu-mă cu privirea, dar ne descurcăm foarte bine.

— Am crezut că fac bine dacă trec pe la birou. (Mă îndreptam deja spre uşă.) Locuiesc la hotel Bendix. Dacă vreodată aveţi nevoie de ajutor, m-aţi putea găsi acolo.

— M-aş mira să avem nevoie de ajutor, domnule Carr. Domnişoara Baxter obişnuia să apeleze la ajutorul unor amatori voluntari. Eu nu aplic această metodă.

— Vă cred. (Cu asta, am ieşit, închizând uşa după mine.) Aş fi preferat să rămân în legalitate însă, având în vedere atitudinea acelei ţestoase bătrâne urma să fiu nevoit să acţionez la marginea legii. Încă păstram cheia biroului, primită de la Jenny.

Am coborât cele şase etaje, regăsind în stradă praful de ciment care pudra totul. Era ora cinci după amiază, aşa că m-am instalat într-un bar, de unde puteam supraveghea intrarea imobilului. Am cerut o bere, mi-am aprins o ţigară şi m-am înarmat cu răbdare,

Timpul se scurgea, o dată cu clienţii care intrau şi ieşeau. Unul „de-al casei" încercă să lege o conversaţie cu mine, dar l-am trimis să se plimbe. După o a doua bere, pe care am lungit-o cât mai mult posibil, le-am văzut pe Chip de Lemn şi pe vrăbiuţa ei, ieşind împreună. Chip de lemn o ţinea de braţ pe biata fată, de parcă s-ar fi aşteptat ca în orice moment să apară vreun satir şi s-o violeze.

Nu m-am grăbit. Dimpotrivă, am mai dat pe gât o bere, acompaniată de ţigara de rigoare şi abia pe urmă am ieşit din bar. Era şase şi-un sfert. La intrarea în imobil, m-am ciocnit cu două puştoaice în fuste scurte care ieşeau, chicotind. Într-o oră avea să fie întuneric, ori eu nu voiam să aprind lumina în birou, pentru că m-ar fi dat de gol.

Am urcat încă o dată cele şase etaje, în timp ce ocupanţii celorlalte birouri plecau spre casă, trecând pe lângă mine. Erau de toate felurile, înalţi, scunzi, graşi, slabi, unii împreună cu secretarele. Nici nu mă băgau în seamă, prea grăbiţi să-şi regăsească domiciliile triste, să mănânce, să caşte gura la televizor, ori să se culce cu nevestele lor şleampete.

Când am ajuns la etajul şase, o femeie cu chipul mai scofâlcit decât o prună uscată ieşi dintr-unul din birouri, trântind uşa, ferindu-se de parc-aş fi fost cel puţin Jack Spintecătorul. Am descuiat biroul lui Jenny, strecurându-mă înăuntru, unde m-am încuiat.

Mi-au trebuit vreo zece minute bune, până să găsesc dosarul Rhea Morgan. M-am instalat la masa de lucru şi i-am citit povestea vieţii, ca şi cum ar fi fost a mea.

Jenny făcuse o treabă bună. Redactase şi scrisese de mână raportul, pentru că probabil îl considera prea confidenţial ca să-l dea la bătut, unei dactilografe.

Rhea Morgan avea în prezent douăzeci şi opt de ani. La vârsta de opt ani, apăruse deja în faţa unui tribunal pentru minori, sub acuzaţia de indisciplină. Fusese plasată într-un cămin de copii. La zece ani, surprinsă în timp ce fura dintr-o autoservire mai multe batoane de ruj şi parfumuri, fusese retrimisă în acelaşi cămin. La treisprezece ani avusese raporturi sexuale cu unul din membrii comitetului de conducere a căminului. Prins asupra faptului, administratorul respectiv îşi tăiase gâtul, cu câteva ore înainte de venirea poliţiei. Rhea fusese atunci închisă într-o casă de corecţie, de unde fugise după vreun an. Încă un an mai târziu, poliţia o prinsese în timp ce racola şoferi de camion, pe autostrada către New York. Din nou în faţa tribunalelor, care hotărâseră că trebuia supusă unui tratament psihiatric.

Fără succes de astfel, întrucât fugise din nou, urma pierzându-i-se timp de doi ani. După care fusese prinsă împreună cu trei complici, încercând să fure banii unei bănci. Vârsta fragedă îi dăduse dreptul la circumstanțe atenuante, aşa că n-o închiseseră decât pentru un an. Trebuia să fi avut cam şaptesprezece ani, pe atunci. După ispăşirea pedepsei, din nou evaporată în natură, reapărând doar trei ani mai târziu. De data asta, implicată, împreună cu doi complici, în jefuirea unui magazin de bijuterii. Ea se afla la volanul maşinii cu care trebuia să fugă. Cei doi băieți complici năvăliseră într-un magazin modest de bijuterii din Miami, cu pistoale de plastic în mâini. Probabil că erau nişte amatori, deoarece se pierduseră la vederea unui gardian care apăruse cu un pistol automat 45. Rhea ar fi putut s-o ia din loc, dar rămăsese la postul ei, fiind arestată. Dat fiind cazierul judiciar anterior, luase patru ani. Odată liberă, o luase de la început, cu un nou jaf la un service auto. De această dată, judecătorul ceruse maximum de pedeapsă, aducându-i o condamnare de încă patru ani. Aici se oprea povestea vieții ei.

Am lăsat dosarul pe masă, aprinzând o țigară. Acum îi cunoşteam trecutul, dar aş fi vrut să-l aflu şi pe cel al fratelui ei. Am răsfoit dosarele de la un capăt la celălalt, negăsind nimic. La prima vedere, se părea că Jenny nu-l amestecase în activitățile ei însă, după părerea mea, trebuia să fie de-aceeaşi teapă.

Începuse să se întunece, dar am rămas acolo, cu gândul la Rhea. I-am rememorat existența, dându-mi seama că o invidiam. Mă gândeam la viața plicticoasă pe care o dusesem în familie. La mama, bună, fără discuție, dar pe care o pierdusem la cincisprezece ani. La tatăl meu care lucrase din greu într-o mină de diamante. Câştigase mult însă, în

urma unor plasamente nefericite, murise ruinat şi învins. Rhea trăise periculos, dar nu se recunoscuse învinsă niciodată. Nici nu ieşea bine din puşcărie şi reîncepea. Cel puţin, ea avea un ţel, precum şi energia cu care să-l urmărească. Un ţel deplorabil desigur, dar fixându-şi-l, se ţinea de el, mergea înainte. Deplorabil, ţelul ei?

Am stins ţigara, aprinzând alta.

Fusesem învăţat că e imoral să furi, dar era, într-adevăr, în lumea modernă în care trăiam? Nu era asta, mai degrabă, un mod de a supravieţui, pentru cei cu spirit aventurier? Nu cumva era un război particular, purtat de indivizi împotriva poliţiei? Şi nu merita mai mult să rişti tot pentru a schimba viaţa cenuşie şi plicticoasă dusă de resturile umane care o exploatau pe Jenny? Pe de o parte îmi spuneam că greşesc, dar pe de altă parte... Brusc, am înţeles că Rhea trecuse pe primul loc în viaţa mea. Bineînţeles, îmi inspira dorinţă, însă era mai mult decât atât. Îi invidiam îndrăzneala. La fel de brusc am dorit să trăiesc aceleaşi experienţe, ca şi ea. Fusese urmărită de poliţie, ceea ce mie nu mi se întâmplase niciodată. Mi-am imaginat ce trebuia să simtă în momentele cele mai tensionate. Totuşi, nu cedase panicii şi nu fugise, în povestea cu magazinul de bijuterii. Pentru asta o invidiam eu. Am simţit o dorinţă de nestăpânit de a-mi da seama dacă, urmărit cum fusese ea, aş fi avut îndrăzneala de care dăduse ea dovadă.

Se înnoptase de-acum. Am pus dosarul la loc în biblioraft, am golit scrumiera într-un plic pe care l-am strecurat în buzunar. Nu-mi doream să afle Chip de Lemn că venise cineva în birou, în lipsa ei.

Coborând scările n-am încetat să mă gândesc la Rhea şi la fratele ei, în cabana lor mizerabilă. Din nou m-am surprins invidiindu-i.

Dar Judy?

Judy e moartă, mi-am spus, tot coborând treptele, pe când Rhea, ea e cât se poate de vie.

Ar fi trebuit să-mi plătesc camera de la hotel Bendix, să sar în maşină şi să mă întorc cât mai repede la Paradise City. Acolo m-aş fi dus la doctorul Melish, încredinţându-i soarta mea. I-aş fi mărturisit că întâlnisem o femeie cu cazier judiciar extrem de încărcat şi că eram obsedat de ea, sexual vorbind. I-aş mai fi mărturisit că mă simţeam cuprins de o dorinţă irezistibilă de a comite, ca şi ea, acte criminale, pentru ca, în ziua în care aveam s-o posed, să nu mai am motive s-o invidiez, întrucât aveam să fiu la fel de corupt ca şi ea. În sfârşit, i-aş fi mărturisit că eram bântuit de o idee: fiind bărbat, orice făcuse ea, eu aş fi făcut mai bine. N-aveam s-o ştiu niciodată, fiindcă nu făcusem nimic. Nu mi-am plătit camera la hotel şi nici nu m-am grăbit să mă întorc la Paradise City.

M-am poticnit într-un bar îngrozitor, unde am mestecat un sandviş fără nici un gust, făcându-l să coboare pe gât cu nişte bere, timp în care nu mi-am luat gândul de la Rhea. Într-un târziu, am plecat în căutarea maşinii, cu care am plecat spre baraca dărăpănată. Fata asta exercita asupra mea o atracţie magnetică parcă, atracţie căreia nu-i puteam rezista.

Ajuns la capătul drumului de ţară, am tras maşina deoparte, stingând farurile. Restul drumului l-am parcurs pe jos. În timp ce mă apropiam de baracă, printre bălării şi gunoaie împrăştiate, am auzit sunetele stridente ale unei muzici de jazz, venind dintr-un tranzistor. Urmând curba pe care o făcea cărarea, am văzut lumină la ferestre.

Am înaintat până la gardul plin de spărturi unde, ascuns după un pom, am cercetat ferestrele, aşa cum un om pierdut în plin deşert, sub un soare ucigător, dă peste o oază, habar n-având că era doar un miraj. Noaptea era caldă, iar aerul irespirabil. Ferestrele erau larg deschise, la ora zece, seara. Am zărit o siluetă, ca o umbră... Fratele ei. Deci, era acolo! Mi-am făcut drum, cu paşi prudenţi, printre cutiile de conserve şi bidoane vechi de benzină, evitând să fac zgomot, precauţie de altfel inutilă. Având în vedere că tranzistorul era dat la maxim, aş fi putut eu să fac cel mai al naibii zgomot, că tot nu mă auzeau.

Cu inima bătând, m-am apropiat cât am putut de fereastră, încercând să trag cu ochiul fără să fiu văzut. Acum îl vedeam clar pe frate-său. Se învârtea prin odaie, bătând tactul cu picioarele, având într-o mână o cutie de conserve, iar în cealaltă o lingură. Tropăia de zor, îndesându-şi în gură, lingură după lingură, dintr-o fiertură care nu semăna cu nimic. Am căutat-o din ochi pe Rhea. Era ghemuită într-un fotoliu dezarticulat, cu pielea hărtănită prin care ieşea umplutura. Purta un pantalon salopetă de-un roşu care-ţi spărgea ochii, atât de strâmt era pe ea, de-ai fi zis că sunt pictaţi pe piele. Inima începu să-mi bată, gata să sară din piept, la vederea picioarelor ei lungi şi a coapselor rotunjite. În colţul gurii cu buze subţiri, dure, îi atârna o ţigară. Se uita în tavan, cu chipul inexpresiv al unei măşti de marmură, în vreme ce fratele ei continua să se îndoape, dansând şi cântând, în acelaşi timp.

Mă uitam la ea, întrebându-mă la ce se gândea. Ce mai pereche formau şi ăştia doi! Pe de o parte mă gândeam aşa, iar pe de altă parte, îi invidiam. Deodată, Rhea se aplecă, oprind tranzistorul, aflat pe-un scaun, lângă ea. Am primit

ca pe un şoc liniştea care se aşternu brusc în toată baraca şi-n jurul meu.

— Ajunge! zbieră ea. Trebuie să faci mereu pe tâmpitul. Frate-său rămase pe loc, cu capul între umeri, cu pumnii strânşi – o statuie a ameninţării.

— Ce tot spui acolo, Dumnezeul mă-sii! urlă. Dă-i drumul să cânte!

Ea apucă tranzistorul, se ridică şi, cu o răutate calculată, dădu cu el de perete. Cutia se sparse, împrăştiind piesele peste tot.

Frate-său sărise deja în mijlocul încăperii, plesnindu-i o palmă răsunătoare, ce-o făcu să se clatine. Înjurând-o ca la uşa cortului, îi mai cârpi una.

Furia izbucnise în mine, aşa că am sărit în cameră chiar în clipa când ridica mâna pentru a treia lovitură. L-am apucat de încheietură, întorcându-l, şi i-am tras un pumn în plină figură. Se dădu îndărăt, poticnindu-se. Am ţâşnit spre el, profitând că nu-şi regăsise echilibrul şi era încă groggy, ca să-l lovesc în stomac.

Horcăi, căzând în genunchi. M-am aplecat şi, cu amândouă mâinile împreunate, i-am dat lovitura de graţie, pocnindu-l în ceafă. Dacă murea pe loc, exact de-aia nu mai puteam eu, aşa cum nu mi-ar fi păsat nici de Spooky, dacă-l trimiteam în lumea umbrelor. Rămase grămadă, ţeapăn, la picioarele mele.

M-am întors spre Rhea, care se lipise cu spinarea de perete. Pometul stâng îi era deja învineţit. Zăpăcită încă de loviturile încasate, nu-şi lua ochii de la trupul nemişcat al fratelui ei.

— N-are nimic, am liniştit-o. Nu-ţi face probleme pentru el. Tu te simţi bine? Treceam pe-aici, am adăugat, simţind cum furia se risipea, puţin câte puţin.

Îngenunche lângă el, întorcându-l. Îi curgea sânge din nas, dar respira normal. Rhea ridică spre mine ochii scânteind de furie.

— Pleacă de aici! N-ai ce căuta aici! mi se adresă, cu vocea plină de răutate. Dispari şi să nu te mai văd niciodată!

Ne-am privit lung.

— Când îţi doreşte inima, mă poţi găsi la hotel Bendix. O să te-aştept acolo.

M-am regăsit în noaptea înăbuşitoare şi întunecată, cu degetele încă durându-mă, de la loviturile pe care i le aplicasem tipului.

M-am întors în Luceville. Depăşisem o primă etapă, arătându-i că eram mai puternic decât frate-său.

Dar nu era de-ajuns. Trebuia să-mi dovedesc mie însumi că am mai mult tupeu decât ea.

Când intram în nenorocita mea de cameră de hotel, telefonul suna de zor. Am ezitat câteva momente, după care am ridicat receptorul.

— Larry... dragul, dragul meu băiat!

Dintr-o dată, m-am recufundat în trecut. Cine mă putea chema astfel, dacă nu Sydney Fremlin.

— Salut Sydney, am spus, lăsându-mă pe marginea patului.

Mi-a povestit că încercase de mai multe ori să dea de mine. Mă sunase *Dumnezeu mai ştia de câte ori, la hotel, însă niciodată nu eram acolo.* Reproşurile lui mascate mă lăsară rece.

— Ce mai faci, Larry? Când te întorci? Am mare nevoie de tine!

Insensibil la tonul lui exaltat, mă gândeam la obrazul umflat al Rheei.

— Larry, mă asculţi?

— Sigur că da. O să mă întorc curând, am spus, neconvins. Mai lasă-mi doar puţin timp. Să zicem... o lună, e bine?

— O lună! exclamă. Dar, Larry, am nevoie de tine acum! Clienţii noştri întreabă toţi de tine. Spune-mi sincer, cum te simţi? N-ai putea să te întorci săptămâna viitoare?

— Terry nu se descurcă?

— Terry? (Vocea sa deveni ascuţită.) Nu-mi vorbi de acest individ. E pur şi simplu... insuportabil. Întoarce-te, Larry, şi-l dau pe uşă afară!

Începea să mă calce pe nervi, aşa că am scurtat-o.

— O să mă întorc, fii liniştit, dar nu înainte de o lună.

— O lună! Vocea lui devenea din ce în ce mai stridentă.

— Asta e, am spus, punând receptorul în furcă.

M-am dus la baie, ţinând mâinile, care mă dureau, sub jetul de apă rece. Telefonul începu din nou să zbârnâie. Mai mult ca sigur, era tot Sydney, aşa că am hotărât să nu răspund. Sună o vreme, apoi tăcu.

M-am întins pe pat.

Simţeam că am crescut în proprii mei ochi.

Sunt, într-adevăr, un tip la înălţime, mi-am spus. Mai întâi Spooky... şapte dintre acoliţii săi... iar acum fratele Rheei. Până la urmă, o să cedeze ea. De asta eram convins. Voiam doar să mi se dăruiască ea singură. Eram în stare să aştept. Înainte de asta însă, trebuia să ajung egal cu ea.

Banii reprezintă mobilul celor mai multe din delicte.

Or, bani aveam, să dau cu ei de-a azvârlita, atâta vreme cât Sydney continua să mă plătească cu patruzeci de mii de dolari pe an. Cazul meu era unul special, după cât mi-am dat seama. Doream să comit o ilegalitate, pentru a cunoaşte

aceeaşi tensiune, aceeaşi excitaţie, pentru a înfrunta acelaşi pericol ca şi Rhea, numai că eu n-aveam nevoie de ceea ce eventual aveam să fur. M-ar fi satisfăcut furtul în sine, iar nu ceea ce urma să fur.

Trebuia să-mi fac propriul blazon. M-am gândit un timp, hotărât să încep prin a fura o maşină. N-avea cum să fie prea dificil. Maşina, odată furată, urma s-o conduc afară din oraş, unde s-o şi abandonez, nu prea departe de locul furtului. Treaba odată făcută, urma să devin şi eu un hoţ, aşa cum era Rhea. Riscul de a fi prins era minim, dar furtul în sine avea să-mi provoace o anumită stare tensională, adică exact la ceea ce aspiram eu.

Gata însă cu rumegatul! Acţiune, asta era ceea ce voiam eu acum.

M-am uitat la ceas. Opt minute după miezul nopţii. Continuând să mă simt mare în proprii ochi, mi-am îmbrăcat haina, am stins lumina şi-am ieşit din cameră. Am evitat ascensorul, coborând fără zgomot pe scări, am traversat holul, unde portarului îi picase capul în piept – doar era portar de noapte, nu? – şi am ajuns afară, în noaptea înăbuşitoare.

În realitate, furtul unei maşini s-a dovedit o operaţiune mai complicată decât îmi închipuisem. Am intrat în cea mai apropiată parcare, unde m-am lovit de un paznic. Acesta mă privi bănuitor, mângâind ciomagul pe care-l avea atârnat la centură. Asta, văzând că-mi tot făceam de lucru prin faţa intrării.

— Ce doriţi? mă întrebă, cu un adevărat glas de poliţai.

— Nu pe dumneata, în orice caz, am spus, îndepărtându-mă.

Am umblat de colo-colo, parcurgând o grămadă de străduțe laterale, unde maşinile erau parcate bară la bară.

De fiecare dată când mă opream să încerc să deschid vreo portieră, din întuneric apărea câte un trecător care, înainte de a-şi continua drumul, mă studia atent. Am simțit că eram lac de transpirație, iar inima îmi bătea nebuneşte. Era exact tensiunea pe care o dorisem atâta, numai că, dacă mă gândeam bine, nu-mi plăcea deloc.

Pe la unu dimineața, când nervii începeau să mă lase, am găsit în sfârşit o maşină care s-a deschis când am apucat mânerul. Până şi cheia era în contact.

I-am dat drumul, mi-am spus, ştergându-mi palmele transpirate de turul pantalonilor. Am cercetat în sus şi-n jos strada pustie, apoi, cu inima bătând, m-am strecurat la volan. Cu mâna tremurând, am răsucit cheia în contact, apăsând, în acelaşi timp, pedala de accelerație. S-a auzit un sfârâit slab, terminat într-un soi de geamăt. Cu transpirația şiroind pe față, m-am aplecat spre tabloul de bord. Am acționat butonul pentru faruri, însă n-am obținut decât o lumină chioară, gălbuie, care se stinse şi ea aproape imediat.

Tocmai încercasem să fur o maşină cu bateria descărcată. M-au lăsat nervii. Cât despre palpitație, tensiune, pentru azi îmi ajungea. Am coborât, închizând portiera, şi mi-am văzut de drum. Muream de sete, iar picioarele îmi erau moi, de parcă tocmai alergasem o cursă de o mie de metri. Senzația o cunoscusem, dar rezultatul? Încercasem să fur o maşină – delict pe care mii de puştani îl comit zilnic – şi dădusem greş. Ca hoț se putea mult mai bine! Ce mai privire disprețuitoare mi-ar fi aruncat Rhea, dacă i-ar fi povestit cineva isprava mea de tristă amintire!

Începui să-mi dau seama că, o dată ce ai petrecut treizeci de ani de partea bună a barierei, nu-i uşor să treci dincolo, asta necesitând mai multă voinţă şi îndrăzneală decât aveam eu.

În capul străzii am dat peste unul din acele baruri care ţin deschis toată noaptea. Am intrat să beau o bere. La tejghea erau doar trei clienţi, beţivanul casei, un băieţaş de vreo optsprezece ani, într-un costum roşu de culoarea cireşei şi părul până la umeri. La încheietura mâinii, subţire ca de fată, purta un ceas scump, de aur. Mi-a adresat un surâs plin de promisiuni, iar vederea ceasului său mi-a dat o idee. M-am aşezat la o masă, luând cu mine şi berea, de unde m-am apucat să-l privesc insistent. O clipă mai târziu, veni să se aşeze lângă mine.

— Dacă ne-am împrieteni? îmi propuse. Sunt sigur că te simţi la fel de singur ca mine.

— Care ţi-e preţul? L-am cercetat din cap până-n picioare.

— Zece dolari... Şi n-o să-ţi pară rău după bani.

— Coteţ ai?

— În susul străzii e un hotel... Sunt cunoscut.

Mi-am terminat halba, ridicându-mă:

— Atunci, ce mai aşteptăm?

Am ieşit în noaptea caldă şi umedă, pornind-o pe stradă. Din când în când, îmi adresa câte o privire neliniştită, lipindu-se de mine de parcă-i era teamă să nu mă piardă. Se trase deoparte când trecurăm pe lângă un poliţist care se uită dezgustat după noi, trăgând şi-un scuipat în şanţ.

— Aproape am ajuns, spuse. Hotelul e chiar în capătul străzii.

M-am uitat în urmă. Poliţistul dispăruse şi nimeni altcineva nu se mai vedea. Tocmai treceam pe lângă o fundătură unde erau înşirate o grămadă de lăzi de gunoi vârfuite care puţeau de te ameţeau. L-am apucat de braţ pe puştan, dirijându-l spre fundătură.

Scoase un chiţăit slab, încercând să protesteze, însă nimic mai mult. Mi-a făcut o adevărată plăcere să-l altoiesc, fiindcă nu pot să sufăr „fetiţele”. Pumnul îi nimeri în plin maxilarul, făcându-l să se întindă lat în gunoaie, cu capul pe o grămadă împuţită de coji de cartofi. Aplecându-mă, i-am luat ceasul de aur, un cadou probabil, de la vreun client mulţumit de serviciile sale. M-am uitat rapid în stânga şi-n dreapta, după care am pornit spre hotel.

Trecând pe lângă o ladă de gunoi, la fel de plină şi împuţită, m-am oprit şi-am aruncat în ea ceasul, acoperindu-l cu gunoi, după care mi-am văzut de drum.

De data asta chiar mă simţeam mare.

Făcusem începutul. Iată-mă devenit hoţ patentat!

A doua zi dimineaţă, m-am trezit dintr-un somn agitat, am fost trezit, mai bine zis, de o voce pe care o percepeam perfect şi care-mi spunea: „Pleacă din oraşul ăsta chiar în dimineaţa asta. Întoarce-te la Paradise City. Du-te să te consulte doctorul Melish şi povesteşte-i ce ţi se întâmplă. Spune-i ce-ai făcut în noaptea asta şi cere-i ajutorul.”

Treaz de-a binelea, m-am uitat în jur. Vocea îmi răsuna în ureche atât de puternică şi clară încât, o clipă, am crezut că era cineva în încăpere.

Apoi mi-am dat seama că visasem şi m-am lăsat îndărăt pe pernă.

Nici vorbă să mă întorc la Paradise City.

Melish nu mi-ar fi fost de nici un ajutor, pentru că nu voiam să mă ajute. Gândul mi-a fugit la Rhea, şi-am fost cuprins brusc de o asemenea dorință încât am sărit din pat direct la duş, unde m-am băgat sub jetul de apă rece, ca să mă calmez. M-am ras, mi-am luat blugii şi pulovărul pe mine, am coborât la restaurantul hotelului, unde am înghițit două ceşti de cafea infectă.

Câțiva voiajori comerciali îşi luau micul dejun, răsfoind de zor carnetele de comenzi. Nici unul nu-mi acordă nici cea mai mică atenție. Mi-am aprins o țigară, gândindu-mă la noaptea trecută.

Lovitura mea era mai degrabă jalnică.

Ce dispreț aş fi citi în privirea Rheei!

Nu fusesem în stare să fur măcar o maşină! În schimb, furasem ceasul unui nenorocit de pederast! Era la îndemâna oricui! Ce risc îmi asumasem? Îi furasem ceasul care, fără discuție, era tot ce-avea mai de preț. Ce mai, aveam cu ce mă mândri! Mi-am amintit că Spooky-Teroare mă tratase ca pe un amărât. Ori, cu o seară înainte, exact asta fusesem, un *A-m-ă-r-â-t*.

Ei bine, mi-am spus, în noaptea asta, lucrurile se vor schimba. Eram hotărât să fac parte din corporația răufăcătorilor, însă pentru asta trebuia să-mi fac nişte planuri, ceea ce am şi început să fac, fumând de zor. Când am ieşit din restaurant, planul meu era gata.

Am ieşit din hotel şi, urcându-mă în Fordul meu, am pornit-o în direcția unui orăşel, Jason's Halt, aflat pe marginea autostrăzii, la vreo sută cincizeci de kilometri. Un oraş mic, în plină bunăstare şi curat, ce trăia din culturile de portocale. Strada principală era înțesată de camioane pline cu fructe, tranzacțiile fiind în plină desfăşurare.

Am găsit unde să parchez şi-am pornit-o apoi pe jos, pe un trotuar inundat de soare, oprindu-mă la prima autoservire. Cu greu mi-am croit drum prin mulţimea de clienţi ce-şi făceau cumpărăturile pentru sfârşitul de săptămână. Cufundat în marea aceea de oameni, mă simţeam invizibil.

La bufetul magazinului, am înghiţit un sandvici cu friptură de vită stropit cu bere apoi, cu scara rulantă, am urcat la raionul cu jucării. Am rugat o vânzătoare să-mi arate nişte pistoale, invocând un nepoţel imaginar. Mi-a propus un întreg sortiment, de la cele automate până la Colt, din care am ales un Beretta, devenit celebru datorită agentului 007. Imita extrem de bine realitatea, iar în mâna mea părea de-a dreptul ameninţător.

Am revenit la parter, de unde am achiziţionat o geantă de voiaj, din acelea având imprimat pe ele T.W.A., cu o curea lungă. Am trecut apoi la raionul pentru bărbaţi de unde, după oarecare chibzuială, am luat un sacou grena cu buzunare aplicate. O haină ce nu putea trece neobservată. În fine, de la raionul de surprize şi imitaţii, am cumpărat o perucă Beatles şi ochelari de soare prin care se putea vedea ceva, acoperind în acelaşi timp cam o jumătate din faţă.

Toate cumpărăturile le-am îndesat în sacoşă.

Pe la patru şi un sfert m-am întors la Luceville. Îndreptându-mă spre hotel, am trecut prin faţa spitalului, amintindu-mi că nu trecusem pe la Jenny; lucru care ar fi putut să o mire. Instinctiv, am parcat în locul unei maşini care tocmai pleca. Câteva momente am rămas să mă întreb dacă chiar aveam chef s-o văd pe Jenny. Cinstit vorbind, m-aş fi lipsit, însă raţiunea a învins. Am coborât din maşină, intrând într-o librărie, de unde am ales „*Ziua*

şacalului" de Forsyth, precum şi „*Puterea şi gloria*", o carte celebră, de Graham Greene.

— Chiar mă întrebam ce-i cu dumneata, spuse Jenny, după ce-mi mulţumi pentru cărţi. Tare mi-aş fi dorit să te fi dus acasă.

— Nu-ţi face probleme. (I-am zâmbit, în timp ce mă gândeam că era exact opusul Rheei.) Încă nu mă simt pregătit să reiau viaţa luxoasă şi în puf, din Paradise City.

— Dar ce faci, tot timpul?

— Mă plimb de colo-colo. (Am ridicat din umeri.) Oraşul ăsta mă fascinează.

— Te-ai lovit la mână? întrebă, remarcându-mi degetele încă tumefiate de pumnii pe care i-i altoisem fratelui Rheei.

— Am avut probleme cu maşina... Manivela a scăpat... Dar dumneata, Jenny, cum te mai simţi?

— Încet, încet, mă recuperez. Glezna o să dureze ceva mai mult.

I-am povestit despre Chip de Lemn şi îngrozitoarea ei dactilografă.

— Nici nu vrea să audă de mine.

— Domnişoara Mathis îşi cunoaşte meseria, spuse Jenny, dând din cap. Te deranjează asta?

— Nu cine ştie ce!...

Aşa, am ajuns la subiectul care mă interesa:

— Spune-mi, Jenny... fratele ăsta al Rheei Morgan... Pare un tip dur. Din ce trăieşte? Ai vreo idee?

— Fel?

— Aşa-l cheamă?... Fel Morgan?

— Feldan... După bunicul său, Feldan Morgan, împuşcat în timp ce jefuia cu arma în mână o bancă.

— Ia te uită... Şi Fel ăsta din ce trăieşte?

— Ei, din traficul cu maşini vechi... de la cimitirul de rable... Îţi dai seama... Dar de ce te interesezi de el?

— Baraca aia... ce mai cocioabă! Nu-mi imaginam că se poate trăi într-un asemenea loc.

— Uite că da. Există oameni cărora puţin le pasă de felul în care trăiesc. (Chipul i se întunecă.) Eu îmi fac probleme pentru Rheea, care ar putea recidiva foarte uşor. Frate-su n-o ajută cu nimic, iar ea n-are în cap decât o idee: cum să se îmbogăţească. Nici nu vrea să audă că pentru a avea bani trebuie să-i câştigi. Vrea totul dintr-o dată. Am mai încercat eu să-i bag minţile în cap, dar fără prea mult succes. Încep să cred că fata asta-i un caz disperat. Da, nu spun asta cu plăcere despre nimeni, însă cred cu adevărat că Rheea e un caz disperat. Cred că nu va dura prea mult până când va intra iarăşi în chestii murdare şi se va întoarce la puşcărie... pentru ani buni.

— Asta-i o adevărată oraţie funebră. Acum înţeleg mai bine cât de ingrată e sarcina dumitale.

Ridică mâna, lăsând-o să cadă îndărăt, pe cuvertură.

— Nu mă plâng. E munca mea şi eu am ales-o. Fiecare trebuie să-şi trăiască viaţa. Uneori mi se întâmplă să am influenţă asupra unora, iar asta mă răsplăteşte. (Surâse.) Măcar dac-aş reuşi să te influenţez şi pe dumneata, Larry. Cât de puţin. Nu vrei să te întorci acasă şi să uiţi oraşul ăsta... nici dacă asta mi-ar face plăcere?

Prin minte îmi trecu o idee. Jenny era plină de bunăvoinţă, ce mai, dădea pe dinafară, însă ea mă făcea să mă gândesc la acei oameni care se chinuie cu încăpăţânare să urce treptele unei scări rulante care coboară. Altceva aveam eu în cap. Acum era un moment în care-i puteam povesti orice. Urma să mai rămână ţintuită în pat pentru cel puţin cincisprezece zile, neputând să mă supravegheze.

M-am prefăcut că ezit, după care am dat din cap, ca şi cum tocmai luasem o hotărâre.

— Bine, Jenny, ai câştigat. O să plec. Pierd timpul pe-aici. Numai că îmi pare rău să te părăsesc. Mi-ai fost o adevărată prietenă. O să plec chiar mâine.

Poate că forţasem puţin nota. Putea fi Jenny mai periculoasă decât credeam? Mă privi cu tristeţe, întinzându-mi mâna.

— Ştiu că fiecare trebuie să-şi trăiască viaţa, puţini fiind aceia care urmează sfaturile primite. Eu îi îndrum oricum, însă nu mă ascultă. Ce-aş putea să fac?

Brusc mi-a venit să-i povestesc ceea ce mi se întâmpla. N-aveam să mă duc la doctorul Melish, asta era clar, însă imaginea lui Jenny pe patul de spital, uitându-se la mine întrebător, aproape mă făcu să-i spun adevărul.

M-am gândit însă la Rheea... şi mi-a trecut.

Chinuindu-mă să zâmbesc, am atins în treacăt degetele lui Jenny, am îndrugat câteva banalităţi, asigurând-o că vom ţine legătura. Nici nu părăsisem bine spitalul şi plănuisem deja ce să fac noaptea.

Întors în camera de hotel, am început să înşir obiectele cumpărate. Am îmbrăcat haina, mi-am pus peruca, ochelarii de soare fumurii. Cu pistolul Beretta în mână, m-am îndreptat spre baie, unde se afla singura oglindă.

M-am studiat.

Eram exact ca o sperietoare; nimeni nu m-ar fi recunoscut. Am rânjit, arătând dinţii, încercând să par cât mai dur. După care, brusc, am îndreptat pistolul spre oglindă, zbierând: „Mâinile sus!"

Dacă tipul ameninţător pe care-l vedeam în oglindă ar fi intrat la mine în birou, la Paradise City, i-aş fi dat fără să stau pe gânduri toate diamantele din casa de bani.

Mulțumit de mine, mi-am scos peruca, haina, ochelarii fumurii și le-am îndesat, împreună cu pistolul, îndărăt în geanta de pânză. Cum, din precauție, făcusem cumpărăturile în Jason's Halt, n-aveam nici o grijă că s-ar putea ca, după „lovitură", polițaii să-mi facă vreo vizită.

Da, eram într-adevăr mulțumit de mine.

Nu mai trebuia decât să aștept miezul nopții, după care aveam să fiu de cealaltă parte a baricadei.

M-am întins pe pat, trecând în revistă ordinea operațiunilor. Am repetat până și cuvintele pe care aveam să le spun. Totul fiind pus la punct, m-am lăsat furat de somn, încântat că puteam recupera. Asta era încă o dovadă că nu eram absolut deloc nervos.

Pe la nouă m-am trezit și-am plecat să mănânc ceva, la bufetul din colțul străzii, niște chiftele înotând în grăsime, cu spaghete. Nu m-am grăbit de loc. După ce am terminat, m-am întors la hotel după geanta de pânză, apoi am luat mașina, pe care o lăsasem în capătul străzii.

Am ieșit din oraș, angajându-mă pe șosea. Cam la zece kilometri de Luceville, ochisem un service Caltex. Trecusem de multe ori pe lângă el, dar de oprit nu oprisem niciodată. Benzinăria, cu vad bun, rămânea deschisă toată noaptea. Am încetinit, căci mă apropiasem. Un tip solid, într-o salopetă albă, făcea plinul unei alte mașini. Nimeni altcineva. Mi-am dat seama că era vorba de omul din tura de noapte, care era singur.

Trecând mai departe, am întors, revenind la Luceville. Am pierdut timpul două ore într-un cinematograf unde rula un western vechi, destul de bun, care nu m-a plictisit.

Când s-a terminat filmul, am ieșit împreună cu ceilalți spectatori în strada prăfuită și m-am urcat în mașină. După câteva momente, am pornit motorul.

Şi iată, mi-am spus, a venit momentul. Nu mi-a făcut plăcere să constat că inima îmi bătea mai puternic, iar palmele îmi erau umede.

Cam la trei sute de metri de benzinărie, se afla o rampă de descărcare. Acolo am oprit maşina şi-am stins farurile. M-am uitat câtva timp, fascinat, la firma luminoasă care clipea, vizibilă de departe: CALTEX. Am coborât din maşină, îmbrăcând sacoul grena, având grijă să rămân în întuneric. Au urmat apoi peruca şi ochelarii fumurii. Mâinile îmi tremurau în aşa hal încât scoţând pistolul din geantă l-am scăpat pe jos. L-am căutat disperat prin iarbă câteva momente. Inima îmi bătea nebuneşte. Chiar m-am gândit să mă întorc la hotel sau măcar să-mi continui drumul. Apoi în minte mi-a revenit Rheea, cu părul ei ca focul şi ochii ei verzi, privind cu o senzualitate cinică, fapt care m-a liniştit.

Cu paşi rapizi, m-am îndreptat către luminile benzinăriei. Din când în când, pe şosea trecea în viteză câte o maşină, şuierându-mi pe la urechi. Pe măsură ce mă apropiam de benzinărie încetineam pasul, menţinându-mă în umbră. Acum distingeam bine biroul mic, puternic luminat. Vânzătorul cel solid căsca ochii la programele târzii ale televiziunii, cu o ţigară atârnată în colţul gurii.

Abia mai puteam respira, atât de tare îmi bătea inima. Câteva minute, am rămas nemişcat, observându-l pe vânzător. Pe şosea, nici urmă de maşină. Dacă voiam să-i dau lovitura aia, era acum ori niciodată.

M-am auzit bombănind: „Eşti complet nebun! O s-ajungi în puşcărie!” Totuşi, am continuat să înaintez, strângând în mână revolverul atât de tare, încât mă dureau degetele.

Vânzătorul a ridicat privirea, văzându-mă deschizând uşa de sticlă. Rămase împietrit în faţa pistolului pe care-l îndreptam spre el.

— Sus mâinile! am spus cu glas stins, tremurat, fiindu-mi mie mai frică decât lui. Ne-am uitat fix unul la altul. Un tip la vreo cincizeci de ani, probabil un bunic, cu părul sur, având ochi căprui şi gura fermă a unui cap de familie.

Trecuse peste primul şoc şi, după ce se uitase mai atent la pistolul meu, îşi reveni complet.

— N-am bani aici, tipule, spuse liniştit. Pe bune, n-ai noroc.

— Banii, sau trag! am reluat, cu voce sugrumată, de care mi-a fost ruşine. (Cred că nu eram mai înfricoşător ca un şoarece.)

— Totul a fost prevăzut, băieţică, mă dădăci, de parcă s-ar fi adresat unui copil. Pe timpul nopţii există un seif special. Fiecare dolar pe care-l primesc îl strecor în cutia asta de oţel pe care-o vezi aici şi pe care numai patronul o poate deschide.

Mă uitam la el şi transpiraţia îmi şiroia pe obraji.

— Un revolver ca ăsta al tău i-am oferit fiului meu de Crăciun, mai spuse. E înnebunit după James Bond. (Îşi mută ochii spre ecranul televizorului.) Te sfătuiesc s-o iei din loc, băiete. Poate-oi fi eu un prost bătrân, dar îmi place grozav Bob Hope şi vreau să-l văd.

Începu să râdă în hohote auzindu-l pe Hope spunând: „Ia uite, tipule... şi-a dublat volumul.”

Complet demoralizat, am dispărut în noapte, urcându-mă în maşină şi luând drumul hotelului.

CAPITOLUL V

Întors la hotel, m-a cuprins disperarea. M-am trântit pe pat, fără să mai aprind lumina.

A-m-ă-r-â-t-u-l-e!

În urechi îmi suna epitetul aplicat de Spooky.

Ei, da.... asta eram, un amărât.

Capul îmi zvâcnea. Tremuram de ciudă şi de ruşine. O cârpă, asta eram. Ceva era în neregulă cu mine! Nu eram în stare să acţionez decât mânat de furie. Dacă acţionam cu sânge rece, deveneam la fel de periculos ca un şoarece.

Eram conştient acum că toate eforturile mele de a rivaliza cu Rhea erau sortite eşecului. N-aveam destulă îndrăzneală ca să mai încerc o lovitură, obsedat de ideea că de data asta urma să ajung în puşcărie. Eram doar un penibil, un amărât de amator! Bafta mă ajutase să nimeresc peste benzinarul ăla mare şi de treabă. Numai ce se uitase la pistol şi pricepuse că era vorba de o jucărie expediindu-mă de unde venisem, cu tot dispreţul pe care-l meritam.

Am reînceput să mă gândesc la Rhea. O doream atât de mult încât tot trupul meu suferea. Nici măcar nu-mi spuneam că eram nebun şi că firea ei crudă, diabolică, m-ar fi

dus la pierzanie. Auzeam doar chemarea, cântecul ei de sirenă. Mi-am amintit că-mi spusese: „Dacă vrei să fiu a ta, n-ai să scapi doar cu o masă”. O vedeam parcă dinaintea mea, cu ochii ei verzi, grei de promisiuni, cu trupul arcuit spre mine, cu zâmbetul ei senzual.

Puțin îmi păsa acum de prețul pe care aş fi fost nevoit să-l plătesc. Renunțasem la ideea c-aş fi putut-o avea pe nimic. Trebuia s-o am! Iar ca s-o am aş fi făcut pe dracu în patru să-i dau tot ce dorea! Ce putea să vrea o fată ca ea?

Citisem în raportul găsit de Jenny, că se prostituase deseori. Dacă îi ofeream două sute de dolari? Pentru o târfă, era un preț bun. Două sute de dolari nu se refuză. Şi poate că posedând-o, m-aş fi vindecat de ea.

M-am liniştit puțin, însă capul nu mă lăsa deloc.

Exasperat, m-am dat jos din pat, înghițind patru pastile Aspro. Am aşteptat apoi să-şi facă efectul. Cu bani, mi-am spus, cumperi orice, cu condiția să ai destui. Iar pe fata asta eram în stare s-o şi cumpăr! După câte îmi spusese Jenny, pentru ea îmbogățirea reprezenta o idee fixă. Da, sigur, pentru banii ăştia, Rhea va sări imediat. Pentru mine nu mai conta acum că aş fi cumpărat-o. Eram obsedat de dorința de a o poseda, de a o vedea goală pe un pat. Odată dorința satisfăcută, m-aş întoarce la Paradise City, nemaiacordându-i nici măcar un gând. Tot făcând planuri, am adormit.

A doua zi, dimineața, pus pe picioare, m-am dus direct la bancă, unde am schimbat cecuri de călătorie în cinci sute de dolari. Aveam să-i ofer două sute, iar la nevoie, aş fi fost gata să merg până la cinci sute de dolari. Totuşi eram convins ca s-ar fi mulțumit şi cu două sute.

Am ajuns unde-mi parcasem Fordul Capri, m-am urcat la volan şi, pregătindu-mă să bag în viteza întâi, mi-a venit brusc în minte fratele ei. Să fie acasă, pierzând vremea prin

baraca lor împuțită? Degetele mi s-au încleştat pe volan. Imposibil de tratat cu Rhea în prezența lui. Mă exaspera ideea că mă loveam de încă un obstacol. Am oprit motorul, am coborât şi am pornit-o pe jos, pe strada principală. Încă era foarte devreme. Orologiul de pe frontonul hotelului bătu de zece ori. Trebuia să mai pierd vremea până pe la prânz, cel puțin, şi nici atunci nu puteam fi sigur că o să plece să-şi vadă de afacerile lui necurate. Am început să umblu de colo-colo, nevăzând nimic şi pe nimeni în jur. M-am învârtit aşa, până când orologiul a anunțat ora unsprezece. Aveam draci, de-mi venea să mă cațăr pe pereți, aşa c-am intrat în primul bar, cerând un whisky dublu, cu gheață.

Alcoolul m-a calmat cât de cât. Mi-am aprins o țigară şi, în clipa în care mă pregăteam să mai cer un pahar, l-am zărit, pe cealaltă parte a drumului, pe Fel Morgan, coborând dintr-o vechitura de Buick model 1960, plină de praf.

Am plătit şi-am luat-o la fugă, în stradă. Fel se îndepărtă deja, cu mâinile în buzunarele jeanşilor. Muşchii puternici se desenau sub un tricou alb, jegos. L-am urmărit până la un depozit de fiare vechi, unde a intrat în curte, salutându-se cu un tip mătăhălos în salopetă albastră care se lupta cu o bucată de fier, ruginită, cât toate zilele.

Abia respiram, iar inima îmi zvâcnea, dar am fugit la maşină şi-am pornit-o cu toată viteza pe autostrada nr. 3. Douăzeci de minute mai târziu, hurducăiam pe drumul de pământ care ducea la baraca celor doi Morgan, mormăind neîncetat printre dinți: „Doamne, fă să fie aici!”

Oprit la oarecare distanță de baracă, am văzut că uşa era deschisă de perete. Stăteam cu mâinile încleştate pe volan, ascultându-mi bătăile inimii, fără să scap din ochi

intrarea. Am rămas aşa un minut sau două, după care am coborât din maşină şi, înnebunit de dorinţă, m-am îndreptat încet spre baracă, păşind printre bălăriile sălbatice şi gunoaie.

Când am ajuns la intrare, Rhea apăru în pragul unei uşi de pe culoar.

Am rămas faţă în faţă, privindu-ne.

După ultima noastră întrevedere, apelase la puţină cochetărie. Rochia de bumbac, mulat pe trup, era scurtată deasupra genunchilor. Avea picioarele goale, iar la gât un colier de perle bleu, din acelea care se vând prin bazare. Chipul îi era la fel de rece şi inexpresiv, iar ochii verzi păstrau acelaşi cinism.

— Salut, i-am auzit vocea răguşită, care mă tulbura. Ce vrei?

— Ştii foarte bine. Încercam să am glasul cât de cât ferm. Mă studie din cap până-n picioare, dându-se câţiva paşi îndărăt.

— Mai bine intră şi explică-mi.

Am urmat-o în odaia mizeră, în care pe o masă se aflau: o scrumieră de tablă, vârfuită de chiştoace, două ceşti desperecheate şi-un filtru de cafea ciobit. S-a trântit într-un fotoliu balansoar, rochia ajungându-i acum până la jumătatea coapselor. Când s-a aşezat picior peste picior i-am zărit chiloţii bleu.

— Parcă spuseseşi c-o să aştepţi să mă hotărăsc să te caut, nu? zise, întinzând mâna după pachetul de ţigări de pe masă.

— Cât vrei? am întrebat brutal. Lasă ţigară aia şi spune-mi cât vrei, să terminăm odată.

Scăpără chibritul, aprinzându-şi tacticoasă ţigara şi, într-un târziu spuse, chicotind:

— Da ştiu că te-apasă nu glumă!

Cu mâna tremurândă, am tras din buzunar două bancnote de o sută de dolari, azvârlindu-i-le pe genunchi.

— Haide, vino!

Luă banii, se uită la ei cu mutra ei impasibilă, apoi îşi mută privirea la mine. Speram să-i citesc în ochi un licăr de lăcomie, de satisfacţie măcar. Nimic, aceeaşi mască, de marmură parcă, dându-mi fiori pe şira spinării.

— Ce reprezintă ăştia două sute de dolari? Cred că tu nu eşti sănătos la cap!

Într-adevăr, mi se adresa exact cum meritam, însă puţin îmi păsa. O doream şi mă obseda, era ceva vecin cu nebunia. Trebuia s-o am!

Am scos din buzunar şi celelalte trei hârtii de o sută, întinzându-i-le. O doream şi o uram în acelaşi timp, cum nu urâsem pe nimeni în viaţa mea.

— E mai mult decât valorezi tu, am spus, cuprins de o furie rece, dar ia-i. Hai să terminam!

Cu încetineală, împături meticulos cei cinci sute de dolari, punându-i pe masă. Se lăsă apoi pe spate cu balansoarul şi, fără să-şi mai ia ochii de la mine, dădu drumul pe nări unor dâre subţiri de fum albăstrui.

— Era o vreme când mă culcam pentru un dolar. După aia am trecut la douăzeci. Ba chiar, într-un timp ceream o sută. Dar când vegetezi nişte ani în puşcărie, ai destul timp să te gândeşti. Acum ştiu ce le trebuie bărbaţilor, deci ştiu ce vrei şi tu. Iar eu am ceea ce vrei tu. Numai că, vreau bani, nu o sută, nici cinci sute, nici chiar cinci mii de dolari. Eu vreau bani mulţi! Există în ţara asta o grămadă de barosani pe jumătate zaharisiţi, care valorează milioane. O să pun mâna pe vreunul din dobitocii ăştia şi-atunci mă voi vinde pentru ceea ce eu numesc bani adevăraţi. Îmi va

lua poate, ceva timp, dar voi reuşi. (Arătă cu un gest dispreţuitor spre banii de pe masă.) Bagă-i în buzunar amărâtule. Eu n-o să-mi desfac picioarele decât pentru vreun tembel care să fie în stare să-mi dea banii pe care-i vreau.

— Adică vrei să-mi spui că scuipi pe cinci sute de dolari? am întrebat-o, stupefiat.

— Nu vreau banii tăi.

O doream în aşa hal încât am renunţat şi la puţina mândrie care-mi mai rămânea.

— De ce nu-i vrei? Cinci sute de dolari pentru o jumătate de oră... Hai, ia banii şi să facem dracului treaba.

— Ai auzit ce-am spus, domnule Larry Carr-Diamante-Mari?

Am înţepenit cu ochii la ea.

— Ce spui?

— Ei da, ştiu cine eşti! Fel a făcut săpături. Ţi-a notat numărul de la maşină şi a telefonat la Paradise City. S-ar părea că eşti cineva pe-acolo, domnule Larry Carr-Diamante-Mari, nu-i aşa?

Cu toată nebunia mea, un beculeţ roşu de alarmă începu să clipească, undeva, avertizându-mă să fug de femeia asta, ca de ciumă să fug, însă cu mine nu mai era nimic de făcut. Beculeţul roşu se stinsese după câteva clipe.

— N-are importanţă cine sunt, am bombănit. Un om ca oricare altul! Ia banii ăia şi dezbracă-te!

— Dacă n-ai chef de paralele-alea, frumuseţeo, le iau eu, zise Fel, apărut chiar atunci în spatele meu.

M-am întors brusc. Rezemat de tocul uşii, se uita la mine, rânjind. Simplul fapt de a-l revedea redeştepta toată furia turbată pe care o simţisem la prima întâlnire, furie pe care mi-o citi în ochi.

— Uşurel, gagiule, zise. În treaba asta sunt de partea ta. Paraşuta asta face talente, îi place să se lase rugată, cu banii jos. Dacă vrei, îi aplic chiar acum o corecţie, ca s-o învăţ să trăiască. Ce zici?

Rhea se ridica dintr-un salt, înhăţă banii şi-i mototoli în pumn:

— Dacă te apropii, împuţitule, iţi scot ochii!

— Adevărul e că ar fi în stare, hohoti Fel. Ce-ar fi să ne calmăm şi să vorbim omeneşte, da? Am discutat despre tine, împreună cu Rhea. Noi trei am putea face o afacere. Ce-ai zice să şterpelim câteva diamante din cele pe care le vinzi babelor tale pline de bani?

M-am uitat la el, prea năucit ca să pot răspunde ceva.

— Ce zici, gagiule? O să te-nţelegi şi cu sor-mea. Când i-am spus cine eşti, imediat s-a gândit la lovitură. Fără diamante n-o să primeşti nimic, aşa că mai bine să discutăm cum dăm tunul.

— Dă încoace banii ăia, i-am cerut Rheei.

Rânji dispreţuitoare, dând din cap.

— M-am răzgândit. Cred că am ce face cu banii ăştia, chiar dacă vin de la tine. Nu încerca să mi-i iei, fiindcă Fel şi cu mine te putem potoli. Nu uita ce ţi-a zis adineauri. Ceea ce doreşti atât, poţi obţine numai în schimbul diamantelor. Nu un diamant ci o grămadă de diamante. Bagă-ţi asta în cap. Şi-acum şterge-o!

M-am întors către Fel care ţinea în mână o bară scurtă, de fier.

— Nu face tâmpenii, gagiule, zise, că-ţi crăp căpăţâna cu asta. Prima dată m-ai luat prin surprindere, însă de data asta te termin repede. Clar? Hai, fă paşi!

Se dădu deoparte, arătându-mi uşa.

Îl uram pe tipul ăsta.

Şi pe ea o uram, dar continuam s-o doresc nebuneşte. Afară am regăsit atmosfera prăfuită, sufocantă. Am luat-o la fugă printre bălării, sărind peste gunoaie, până la Fordul în care m-am urcat dintr-un salt.

Cum am ajuns până la hotel la volanul maşinii, habar n-am. Am realizat numai că zăceam pe pat şi că lumina puternică făcea vizibil în dreptul ferestrei praful de ciment care plutea în aer.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de necăjit.

Rhea mă numise şi ea amărât! Doamne, cât puteam s-o urăsc pe fata asta! Brusc mi-a trecut prin cap să-mi pun capăt zilelor. Întins pe pat, mi-am spus: „În fond, de ce nu?" Altă soluţie nu vedeam. Pentru ce să continui să sufăr? Pentru ce să mă mai las torturat de scârba de Rhea?

Da, dar cum să-mi pun capăt zilelor? Cu briciul? Foloseam aparat de ras electric. Somnifere? Nu mai aveam decât vreo şase pastile. Să fi sărit pe geam?

În mulţimea care forfotea pe jos, riscam să omor vreun trecător.

M-am uitat nerăbdător în jur. Nici cea mai mică agăţătoare de care să mă spânzur.

Maşina?

Era o posibilitate. Să mă sui la volan şi s-o iau din loc cu toată viteza, intrând într-un pom. Asta aveam să fac!

M-am dat jos cu greu din pat, scotocind prin buzunare, după cheile maşinii. Imposibil de găsit. Unde dracu să le fi pus? M-am uitat prostit în jur şi le-am zărit pe comoda prăfuită. Telefonul sună chiar în clipa în care întindeam mâna după ele.

Am ezitat, dacă să răspund şi în cele din urmă am ridicat receptorul.

— Larry... scumpul meu!

În starea de depresie vecină cu nebunia, în care mă aflam, glasul lui Sydney Fremlin îmi ridică imediat moralul. Tremurând, şiroind de transpiraţie, m-am lăsat greoi pe marginea patului.

— Salut, Sydney, am spus cu glas sugrumat.

— Larry, trebuie să te întorci cu orice preţ!

Din vocea sa am înţeles că intrase în cine ştie ce încurcătură. M-a făcut să mă gândesc la o albină căzută într-o sticlă, izbindu-se în toate părţile, în încercarea disperată de a ieşi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, ştergându-mă cu dosul mâinii de transpiraţia care-mi şiroia pe faţă.

— Larry, micuţul meu scump, nu pot să-ţi explic la telefon. M-ar putea asculta cineva rău intenţionat. Cu orice preţ, trebuie să revii aici. Doamna P. vrea să vândă, ştii tu ce! Eu nu sunt capabil să tratez o asemenea afacere... Numai tu poţi! Înţelegi despre ce vorbesc, Larry, nu? Iar afacerea trebuie discutată în cel mai desăvârşit secret. Spune-mi c-ai priceput.

— Doamna P.

Am oftat din greu, amintindu-mi cum, cu cinci ani în urmă, efectuasem o vânzare de diamante, cea mai importantă cunoscută vreodată de giuvaergeria Luce & Fremlin. Doamna Henry Jason Plessington, soţia unuia dintre cei mai bogaţi negustori din Florida – şi Dumnezeu ştie cât de bogaţi sunt ăştia – îşi dorea un colier de diamante. Era, de mai mulţi ani, clienta casei Luce & Fremlin, însă înainte ca eu să devin expertul lor în diamante, Sydney nu-i vându-se decât mărunţişuri. Imediat ce am cunoscut-o şi am aflat că soţul era posesorul unei averi uriaşe, am întrezărit posibilitatea unei afaceri bănoase.

Când i-am prezentat ideea mea, Sydney, mai agitat ca oricând şi dând din mâini mai mult ca niciodată, declară că vizam prea sus însă, făcând uz de farmecul meu personal, am convins-o pe femeia aceea, coaptă să zicem, că nimic n-ar fi fost prea frumos pentru ea.

Reacţia ei la sfatul meu a fost comparabilă cu aceea a unei plante la tratamentul cu îngrăşământ. Când am considerat-o suficient de încălzită, i-am vorbit de diamante, băgându-i în cap că doream de multă vreme să montez un supercolier, pe lângă care toate celelalte să pară ştrasuri. I-am explicat că urma să-mi procur diamante cu aceleaşi ape de strălucire, strecurându-i câte ceva despre bucuria pe care aş fi avut-o la gândul că acel preţios colier i-ar înfrumuseţa gâtul. Îmi sorbea complimentele aşa cum pisicuţele lipăie laptele.

— Dar cum aş putea fi sigură că acest colier îmi va place? m-a întrebat. Poate că nu avem aceleaşi gusturi.

Mă aşteptam la o asemenea obiecţie, aşa că eram pregătit să-i răspund. În afară de macheta pe care i-aş fi prezentat-o, aş fi cerut unui tăietor de diamante chinez din Hong Kong să execute din cristale o copie a supercolierului pe care i-l destinam, asta permiţându-i să-şi formeze singură o părere. Costul acelei copii s-ar fi ridicat cam la cinci mii de dolari. Evident, dacă după asta comanda colierul de diamante veritabile, suma respectivă urma a fi scăzută din preţ.

La care ea îmi dăduse undă verde, să mă apuc de treabă. L-am însărcinat pe Sydney cu execuţia machetei colierului. Era un domeniu în care el excela, aşa că rezultatul a fost o adevărată operă de artă.

— Dar, Larry, montat cu diamante veritabile, un asemenea colier va costa o avere! exclamă el. Clienta noas-

tră nu-l va comanda. Va fi o bijuterie care va costa cel puțin un milion de dolari!

— O să coste mai mult de-atât, am declarat. Cu toate astea, lasă-mă să fac colierul. Am să-i șoptesc doamnei argumentele cu care să-și convingă soțul. E putred de bogat.

Doamna Plessington se arătă încântată de machetă, ceea ce reprezenta un prim pas făcut. Speram să-mi spună să merg mai departe și să execut colierul cu diamante veritabile, însă ea mă anunță că încă mai trebuie să-l „prelucreze" pe soțul ei, iar până atunci i-ar fi plăcut o copie din cristale.

Tipul meu din Hong-Kong o lungi două luni ca să execute colierul din cristale, însă ieși o adevărată minune! Doar un expert calificat și-ar fi dat seama că nu era vorba de diamante adevărate! Era atât de frumos, încât un moment m-am temut ca nu cumva doamna Plessington să se hotărască pentru această copie, dând de înțeles prietenilor ei că era vorba de un original.

M-am deplasat la imensa reședință a familiei Plessington ce dădea spre mare, neputând să nu remarc un Rolls-Royce și un Bentley, parcate în față. Am depus colierul din cristale pe o pernuță de catifea neagră, observând reacția clientei mele. Părea pe punctul de a cădea în extaz. I-am prins bijuteria la gâtul cam încrețit, purtând-o spre o oglindă uriașă.

După care am început cu complimentele.

— Aceste pietre, după cum le vedeți și singură, doamnă Plessington, sunt cristale tăiate. După cum de asemenea remarcați, nu au scânteiere. (Ceea ce nu era adevărat.) Încercați însă să vă imaginați ce va însemna acest colier

când fiecare dintre diamante își va arunca flăcările... focurile inimitabile ale diamantelor adevărate.

Stătea ca în transă, admirându-se. O femeie corpolentă, de o anume vârstă, cu pieptul atârnând, al cărei gât, cum am spus, începea să se încrețească.

— V-ar invidia până și Elizabeth Taylor pentru asemenea colier.

I-am desfăcut apoi colierul, înainte să-i vină ideea nefericită de a opta pentru cristale în loc de diamante.

— Dar cât ar costa un asemenea colier?

Iată-ne și aici, mi-am spus. I-am explicat că pentru un asemenea colier va trebui să colind lumea în vederea găsirii unor diamante cu aceleași ape.

Odată adunate acestea, era vorba de a fi tăiate de cel mai bun executant, pentru ca în final să fie montate în platină de un expert. Evident, toate acestea urmau să coste bani. Am ridicat brațele a neputință, adresându-i cel mai fermecător zâmbet. Știam, ca și ea, că acei bani n-ar fi ieșit din propriul buzunar. Trebuia să-l aducă pe soțul ei în situația de a vedea în toate acestea o operațiune de excepție. Diamantele sunt nemuritoare, am asigurat-o, nepierzându-și niciodată valoarea. Așadar, soțul ei ar face cu asta un plasament sută la sută sigur. Am lăsat-o să rumege aceste considerații după care, pe un ton cât mai degajat cu putință i-am spus că pentru colierul cu diamante prețul va ajunge undeva, pe la un milion și jumătate de dolari. Nici n-a clipit. Și de ce-ar fi făcut-o? Soțul ei era cel care avea să tresară. Rămase acolo, pe loc, planturoasă, îmbrăcată în una din ultimele creații semnate de Norman Hartnell, cu privirea visătoare. Își spunea probabil că prietenele ei aveau să crape de gelozie, iar acest colier avea

să-i crească mai mult statutul, făcând-o invidioasă chiar şi pe Liz Taylor.

Şi aşa, în cele din urmă, doamna Plessington a comandat colierul de diamante cu care – datorită mie – casa Luce & Fremlin reuşea cea mai spectaculoasă vânzare înregistrată vreodată. În total, colierul a costat, la livrare, un milion opt sute de mii de dolari.

Presa a vorbit mult de doamna Plessington şi de colierul ei de diamante. Fotografia ei, având colierul la gât, scânteietor, iar mai în spate soţul, zâmbind cam amar, a fost publicată în ziare. Şi-a plimbat colierul la Cazinou, la operă, la Country Club, ba chiar a oferit un bal. Apoi, o lună mai târziu, una dintre apropiatele ei, purtând un colier de diamante pe care eu n-aş fi îndrăznit să-l ofer clientelor mele, primi o lovitură îngrozitoare în cap, cu care ocazie dispăru şi colierul. Femeia nu şi-a mai revenit niciodată complet, o infirmieră fiind angajată să-i poarte de grijă permanent.

Furtul şi mai ales modul în care fusese dus la îndeplinire înspăimântară pe doamna Plessington, care abia acum realiză că purta la gât un colier de diamante în valoare de un milion opt sute de mii de dolari, ceea ce reprezenta un real pericol. Drept care se grăbi să-şi depună colierul în seiful secret de la bancă, refuzând să-l mai poarte. Toate acestea se petreceau în urmă cu cinci ani, iar acum, după spusele lui Sydney, ea dorea să-şi vândă colierul. Ştiam la fel de bine ca Sydney că în ultimii trei ani doamna Plessington devenise o jucătoare înrăită, putând fi văzută seară de seară la Cazinou, mizând sume importante. Soţul ei o lăsa în pace, preferând, atunci când nu vindea parcele în Florida sau nu înălţa zgârie nori, să alerge după fete. În vreme ce nevastă-sa îşi pierdea nopţile jucând, el se

afla în aşternuturi cu prima pipiţă care-i pica în mână. Cu toate acestea, Plessington nu era omul care să arunce banii pe fereastră. Deseori i se întâmpla să-i reproşeze cu amărăciune soţiei sumele enorme pe care le pierdea la joc. Într-adevăr, doamna Plessington nu câştiga niciodată. Deci nu era greu de înţeles că, plină de datorii secrete, hotărâse să vândă colierul înainte ca soţul ei să descopere suma ameţitoare pe care o împrumutase.

— Larry (glasul lui Sydney plesni ca un bici) mă asculţi?

Puţin îmi păsa mie de doamna Plessington, de colierul ei şi chiar de Sydney. Eram mult prea obsedat de Rhea.

Totuşi, i-am răspuns:

— Da, te ascult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, încearcă să te concentrezi. Tonul lui Sydney era extrem de insistent. Te implor... fă asta pentru mine. Trebuie să te întorci neapărat! De altfel, mă şi întreb ce naiba poţi face în mizeria asta de oraş! Spune-mi că te întorci şi că mă scoţi din necazul ăsta!

Încă o dată, soarta hotăra pentru mine. Câteva minute mai devreme eram gata să mă sinucid. Dacă Sydney mi-ar fi cerut orice altceva, în afară de vânzarea colierului doamnei Plessington, i-aş fi trântit telefonul în nas. Însă colierul acesta reprezenta până în prezent cea mai mare realizare a mea. O dată cu crearea lui dobândisem reputaţia unuia dintre cei mai mari experţi de diamante din lume.

Brusc, nu m-am mai simţit deprimat, creierul începând să lucreze la randament maxim. O nouă schimbare de decor m-ar vindeca probabil de Rhea, însă ţineam totuşi să păstrez o portiţă de scăpare, aşa, în caz de nevoie.

— Sunt încă departe de a fi refăcut, Sydney, am spus. Mai am deseori dureri de cap şi reuşesc cu greu să mă con-

centrez. Dacă mă întorc, aşa cum îmi ceri, şi reuşesc să vând cea ce ştii, ai putea să-mi acorzi un concediu mai lung, dacă va fi necesar?

— Natural, dragule. O să fac mai mult: îți dau un procentaj din afacere şi, dacă ai nevoie, şase luni de concediu. Trebuie să recunoşti că mai mult de-atât nu ştiu ce-aş putea face.

— Spune-mi, ea ce vrea?

Începu jocurile lui obişnuite dinainte de a da un răspuns:

— Încă nu am discutat. Are însă nevoie urgentă de bani. I-am spus că urmează să te consult, ca să tratezi tu direct cu ea.

Am avut iarăşi o ezitare, cu gândul la Rhea, după care, brusc, m-am hotărât.

— Bine. Plec imediat. Poimâine sunt la Paradise City.

— Nu veni cu maşina. Ia un avion pe cheltuiala mea. Nici nu-ți dai seama ce uşurat mă simt! Luăm cina împreună. Ne întâlnim la La Palma, în jur de ora nouă... De acord?

La Palma era unul dintre cele mai la modă şi dintre cele mai scumpe restaurante din Paradise City. Sydney încerca orice pentru a mă cuceri.

— Ne-am înțeles, am spus, închizând telefonul.

În timpul celor două ore cât a durat zborul până la Paradise City, instalat în cabina îngustă a avionului, am simțit strecurându-se în mine un gând insistent, ca un şarpe.

„Țara asta e plină de umflați pe jumătate zaharisiți, valorând milioane."

Asta spusese Rhea.

Oare aveam să aştept şi eu să devin gras, bătrân şi ramolit? De ce n-aş deveni eu rapid foarte bogat? Extrem de bogat?

Mă gândeam la colierul doamnei Plessington. Un milion opt sute de mii de dolari! În calitatea mea de expert în diamante aflat în legătură cu toți negustorii de diamante din lume, n-aş fi avut nici o problemă să vând pietrele separat, cu condiția să lucrez prudent. Cumpărătorii ar fi sărit pe o asemenea ocazie. Le vândusem de mai multe ori diamante, în contul lui Sydney, care insista ca plățile să fie făcute pe loc şi cu bani gheață. Cumpărătorii îi făceau întotdeauna pe plac, având în vedere că Sydney, atunci când cumpăra de la ei, proceda la fel şi – lucru important – accepta chitanțele semnate de mine.

Demontarea pietrelor şi vinderea lor la diverşi negustori n-ar fi ridicat nici o problemă. Dată fiind situația mea la Luce & Fremlin, n-aveam ce griji să-mi fac, deoarece Sydney nu mai trata direct cu negustorii, sarcina aceasta revenindu-mi mie. Mi-ar fi plătit deci pe loc, convinşi că i-aş fi înmânat lui Sydney banii pe care, de fapt, mă gândeam să-i plasez într-o bancă din Elveţia. Nimic mai simplu decât să am colierul la dispoziția mea, însă să-l fur fără a fi bănuit de nimeni, asta era altă treabă.

În fața ideii în sine de dificultate a ceea ce-ar fi urmat să fac, m-am şi prins în joc. Nu era specialitatea mea să reuşesc un jaf sau să fur o maşină, însă furtul acestui colier, oricât de dificil ar fi fost, era pe undeva domeniul meu şi mă simțeam în stare să-l duc la capăt.

Am petrecut restul timpului, cam o oră, legănat de torsul micului avion care mă readucea la Paradise City, cu gândul la modul în care aveam să execut lovitura.

Pe Sydney l-am găsit instalat într-un separeu îndepărtat, având în faţă un Martini dublu. Şeful de sală mă conduse la el de parcă aş fi fost un membru al familiei regale britanice.

Ca întotdeauna, La Palma era plin, aşa că am fost nevoit să mă opresc la mai multe mese, pentru a răspunde clienţilor care doreau să ştie ce mai fac, cum mă mai simt. Când am ajuns, în sfârşit, lângă Sydney, m-a luat de mână, exclamând:

— Larry, dragule, nu-ți închipui cât îţi sunt de recunoscător pentru că te-ai întors! (Pe cuvântul meu, avea şi lacrimi în ochi.) Încă nu arăți foarte bine, mi se pare că eşti tras la față. Cum te simți? Călătoria cu avionul nu te-a obosit prea tare? Nu pot să-mi iert că a trebuit să te chem de urgență îndărăt, însă sper să mă înțelegi.

— Nu mă simt deloc rău, Sydney. Nu-ți mai face atâtea probleme. Drumul cu avionul a fost foarte bun. Odată pornit însă, comandă un Martini dublu, iar când şeful de sală se îndepărtă, începu cu întrebările: cum stăteam cu sănătatea, cum îmi petreceam timpul, pentru ca, în fine, să vrea să afle dacă nu cumva despărțirea noastră fusese prea apăsătoare.

Eram obişnuit cu aceste demonstrații, aşa că i-am retezat-o scurt:

— Ascultă, Sydney, hai să vorbim despre afacerea noastră. Mă simt totuşi obosit şi-aş vrea să mă duc să mă culc imediat după cină. Să nu mai pierdem deci timpul, discutând despre sănătatea mea.

Mi se aduse paharul cu Martini, apoi Sydney comandă: caviar, sufle de homar şi şampanie.

— Eşti de acord, Larry? întrebă. E uşor şi în acelaşi timp hrănitor. Ai să vezi ce bine o să dormi după asta. L-am asigurat că era perfect şi punctul meu de vedere.

— Aşadar, vrea să-şi vândă colierul? am început, imediat ce şeful de sală dispăru, după ce dăduse comanda la doi chelneri, ordonându-le expres să aibă grijă de noi, în cele mai mici amănunte.

— Ieri a venit să mă vadă, povesti Sydney. Tremura ca o frunză. O cunosc de ani de zile pe bătrânica asta, biata de ea, iar ea mă consideră prieten foarte apropiat. Mi-a mărturisit că ar avea nevoie cât mai repede posibil de o sumă importantă şi că Henry nu trebuie să ştie nimic. La început am crezut că voia să mă tapeze de bani, aşa că deja căutam de zor un pretext cu care să scap, noroc că ea a trecut imediat la subiect. Dorea să vândă în secret colierul – chiar a insistat asupra acestui cuvânt – în secret, nedorind cumva ca soţul ei să afle. M-a întrebat cât eram dispus să-i dau pe el?

— E vorba, desigur, de datorii la joc, nu?

— Nu mi-a spus, însă nu m-am îndoit nici o clipă de asta. Cred că e până-n gât înglodată în datorii. Evident, imediat ce mi-am dat seama dincotro bătea vântul, m-am retras în spatele unei perdele de fum. I-am spus că doar tu singur ai putea trata această afacere, tu fiind expertul nostru în diamante, dar că poate conta pe discreţia ta. I-am mai spus că momentan eşti plecat, însă imediat ce te întorci te voi pune în legătură cu ea. Biata băbătie, probabil că a făcut în chiloţi. Mi-a declarat că în nici un caz nu putea aştepta, întrebându-mă când te întorci, pentru că afacerea era urgentă, extrem de urgentă. I-am promis atunci să fac tot posibilul să te aduc îndărăt chiar în seara asta şi cu asta ne-am despărţit.

Ai vrea să te vezi cu ea mâine dimineață, Larry? Nici nu poți să-ți imaginezi în ce stare se află. E proastă, dar în fond e de treabă, aşa că mă simt nu ştiu cum s-o văd că se chinuie atât. Ce zici, vrei să te ocupi de asta?

— Pentru asta am venit, nu ?

Ni se servi caviarul şi am reluat, ungând cu unt o bucățică de pâine prăjită:

— N-ai nici o idee despre prețul pe care intenționează să-l ceară?

— E un subiect pe care m-am ferit să-l abordez, fiindcă nu voiam să intru pe terenul tău. Nu i-am pus nici o întrebare. E rândul tău să joci, Larry.

— Sydney, e o treabă delicată, l-am atenționat, întinzând caviar pe bucățica de pâine. Îți dai desigur seama că vom fi obligați să demontăm colierul, întrucât nu putem spera să-l vindem aşa cum se prezintă. Presa s-ar amesteca imediat, iar dacă dl. Plessington ar vedea în ziare fotografia vreunei femei purtând colierul, îți dai seama ce-ar păți biata doamnă Plessington! M-am gândit la toate astea, în timpul zborului încoace. Am putea face noi înşine o afacere formidabilă. Am putea vinde aceste pietre la două milioane de dolari, însă ar trebui să ne mişcăm în vârful picioarelor.

— Două milioane de dolari! făcu Sydney, cu ochii ieşiți din orbite.

— Uite cum văd eu lucrurile. Mă întâlnesc cu doamna Plessington şi-i explic că dacă acceptă să vindem colierul aşa cum este, îl reprimim la cât a costat-o... adică la un milion opt sute de mii de dolari. După cele ce mi-ai spus – şi nu voi scăpa din vedere să-i subliniez faptul că vânzarea colierului va face în presă tot atâta zgomot cât şi cumpărarea – se va speria şi va refuza. În acel moment îi

voi atrage atenţia că, odată dezmembrat, colierul va pierde mult din valoare. Vom fi obligați să vindem pietrele separat, iar în condițiile acestea nu-i vom putea oferi decât cel mult nouă sute de mii de dolari... deci jumătate din cât a plătit. Dacă acceptă – ceea ce e foarte probabil – îi plăteşti nouă sute de mii şi colierul este al nostru. (Cum Sydeny era pe punctul de a mă întrerupe, i-am făcut semn cu mâna.) Lasă-mă să termin. După asta tu vei desena un nou colier utilizând toate pietrele doamnei Plessington. Îi voi încredința lui Chan execuţia acestuia şi voi căuta în America de Sud, India sau Orientul Mijlociu un amator capabil să-l cumpere cu două milioane de dolari. Vei avea astfel, un beneficiu de un milion o sută de mii de dolari, o sumă foarte frumoasă, cred.

Sydney uitase de caviar, rezemat de spătarul scaunului. Se uită la mine îndelung, pentru ca într-un târziu să exclame şocat:

— Dar nu putem face aşa ceva! Să realizăm un asemenea beneficiu pe spinarea acestei biete şi dragi bătrânici!

— Afacerile sunt afaceri, Sydney, am spus depunând un strat gros de caviar pe pâinea prăjită. Întreabă-l şi pe Tom, vezi, el ce părere are?

— Tom! strigă, ridicând brațele spre cer. Are un calculator în loc de suflet şi o casă de marcat în loc de inimă.

— Ei vezi, tocmai de-aia mănânci tu icre negre, am punctat.

El mestecă un timp îmbucătura pe care o băgase în gură, reflectând la cele spuse de mine.

— Chiar crezi că poți vinde colierul cu două milioane de dolari?

— De ce nu? (Nu credeam deloc, însă cu asta încercam să-i iau ochii lui Sydney.) Cei de la Burton, de exemplu, ar

pune un asemenea preț, cu condiția ca tu să le desenezi un colier de perle pe lângă care toate celelalte să pară niște bagatele.

Chipul lui Sydney se lumină. Acesta era genul de provocare cu care-i făcea plăcere să se confrunte.

— Mă simt în stare de așa ceva, exclamă. E magnifică ideea ta, Larry! Ai ceva în căpșorul acela!

Îl cucerisem, era clar, așa că m-am liniștit. Am băut câte-o cupă de șampanie, după care m-am aventurat iarăși pe gheața subțire a aventurii.

— Toate astea vor lua timp, Sydney. Va trebui să iau avionul până la Hong Kong. Chan va cere cel puțin o lună ca să execute colierul. În fine, voi avea nevoie de cel puțin trei luni, dacă nu de cinci, pentru a găsi un cumpărător. Iar în tot acest timp, ce se va întâmpla cu doamna Plessington? Sydney rămase cu gura căscată, uitându-se la mine. La asta nu se gândise.

— Era prea frumos să fie adevărat, știam eu! Femeia nu poate aștepta! După părerea mea, nici măcar o săptămână!

Apăru chelnerul care strânse farfuriile, așa că am tăcut, așteptând să ne aducă sufleul de homari. Abia după aceea mi-am lansat mica bombă, neștiind dacă-și va atinge obiectivul sau nu.

— După cum văd eu lucrurile, Sydney, dacă vrem să ne iasă afacerea asta, va trebui ca tu să-i împrumuți doamnei banii, până când vom vinde colierul.

— Nouă sute de mii de dolari! făcu, cu glasul sugrumat, deschizând ochii cât cepele.

— Îi împrumuți cu dobândă de șase la sută, iar la vânzarea colierului încasezi două milioane de dolari. Ia,

întreabă-l pe Tom, să-ți spună dacă nu e o afacere minunată.

— Dar nu-mi pot permite să-i împrumut o asemenea sumă!

— Nici nu se pune problema. Sarcina va cădea în grija casei Luce & Fremlin.

— Dar Tom n-ar împrumuta niciodată vreun ban, indiferent cui... fie el și Nixon.

— În cazul ăsta o vei face tu. Banca îți va da banii. Ce ai de pierdut? Intri imediat în posesia colierului, nu? Să admitem că n-aş obține pe el două milioane – lucru care m-ar mira – dar mă oblig oricum să-l vând măcar la prețul plătit de doamna Plessington. Chiar aşa, câştigul tău e dublu. Haide, Sydney... o ocazie ca asta n-o întâlneşti de două ori în viață.

Luă o înghițitură de sufleu, reflectând, apoi, brusc, i-a lucit în ochi luminița lăcomiei.

— În fond, nici nu-i nevoie să-i spun lui Tom despre asta. Atâta timp cât eu sunt cel care dă banii... proprii – după ce vinzi colierul, banii la mine se vor întoarce... Eşti de acord?

— De acord... mai puțin, unu la sută, comisionul pe care mi-l vei da.

Se uită la mine cu ochii pe jumătate închişi, lăsându-mă să înțeleg din expresia chipului său că nu-i trecuse nici o clipă prin minte să-mi dea vreun comision.

— Bine... fără unu la sută, comision pentru tine. (Mi-am dat seama, din aerul său preocupat, că socotea de zor, în minte, cam ce sumă urma să încasez.)

— Îmi vei da optsprezece mii de dolari şi, scăzând cei nouă sute de mii de dolari pe care-i vei plăti doamnei Plessington minus şase la sută dobândă, desigur tot vei

rămâne cu un câştig net de circa opt sute optzeci de mii de dolari, sumă apreciabilă, după părerea mea.

Se gândi o vreme, apoi spuse:

— Larry, am o idee care mi se pare şi mai bună. Să admitem că reuşeşti s-o convingi pe doamna Plessington să-ţi cedeze colierul pentru şapte sute cincizeci de mii de dolari. Că doar nu ea a plătit colierul. Aş putea, vânzând nişte acţiuni, să refac suma. Astfel, colierul mi-ar aparţine de drept şi n-aş mai avea nevoie să-l amestec pe Tom. Dacă reuşesc asta, iar tu vinzi pietrele cu două milioane de dolari, o să realizez un beneficiu de un milion două sute cincizeci de mii de dolari... Nu-i rău deloc, nu?

— Am crezut că nu doreai să faci beneficii pe spinarea bietei bătrânici, am spus, încercând să par şocat.

Se mişcă pe scaun, incomodat de remarcă, apoi se lansă:

— Cum spuneai tu mai devreme, afacerile sunt afaceri.

Şi lansându-mi o ocheadă:

— Chiar crezi că vei reuşi s-o faci să vândă la acest preţ?

— Nu riscăm nimic dacă încercăm, nu? am spus, terminând sufleul.

— Vezi ce poţi face chiar mâine dimineaţă, Larry. Sunt sigur c-ai să reuşeşti. (Pocni din degete, comandând cafele.) Uite ce-ţi propun... Dacă reuşeşti să răscumperi colierul la şapte sute cincizeci de mii de dolari, îţi voi da doi la sută comision. Mai bine de-atât, ce vrei?

— Plus biletul de avion la Hong Kong şi cheltuielile de rigoare, am strecurat, ştiind sigur că nici n-aveam să pun piciorul în Hong Kong.

— Evident, drăguţule.

— Terry e la curent cu afacerea doamnei Plessington?

— Nu-mi vorbi despre acest băiat îngrozitor. Trebuie neapărat să scap de el! se oţărî Sydney, roşu de furie. A devenit de-a dreptul imposibil!

— Despre asta puţin îmi pasă... E sau nu la curent?

— Nu, bineînţeles!

— Eşti sigur? Când a venit doamna Plessington la tine, n-a încercat să afle ce dorea?

— Nu ne mai vorbim!

— Dar poate a auzit ce vorbeaţi?

Acest Terry începea să mă enerveze. Ştia prea multe în materie de diamante, ca să poată fi pe placul meu.

— Imposibil! Când doamna Plessington a venit să mă vadă, el era ocupat cu un client.

— Perfect. Sub nici o formă el nu trebuie să afle despre această afacere. De altfel, nimeni nu trebuie să afle, pentru că altfel ea va ajunge la urechile lui Tom. Fie vorba între noi această afacere ar fi trebuit tratată de către Companie. Tom ar avea tot dreptul să ceară socoteală, dac-ar afla ce punem la cale.

Sydney se agită iarăşi pe scaun, jenat.

Toate astea le ştia la fel de bine ca mine.

— Nu uita că doamna Plessington este clienta casei, am insistat, dorind să-l fac să se simtă vinovat. Şi-acum ascultă-mă cu atenţie, Sydney. Odată ce noi tratăm afacerea asta în afara Companiei, ai face bine să execuţi macheta colierului la tine acasă, nu la birou. Iar dacă intrăm în posesia colierului, iarăşi ar fi de preferat să-l păstrezi la tine.

N-avea s-o afle niciodată, dar acest amănunt era de-o importanţă vitală pentru planul meu.

— Sigur, spuse, fără ezitare... Această afacere va rămâne strict între noi doi... Fă tot ce poţi, Larry. (Din privirea lui am înţeles că îmi acorda încredere deplină.)

Ăstuia nu-i lipseşte tupeul, mi-am spus. Ştie că fără mine n-ar putea crea un nou colier şi nici n-ar convinge-o pe doamna Plessington să renunţe la al ei la un preţ scandalos de scăzut. Plănuieşte să obţină un profit enorm, fără să-şi amestece şi asociatul, Tom Luce, în lovitură, iar mie îşi permite să-mi ofere un nenorocit de comision de două procente.

— Ştii că poţi conta pe mine, am spus.

În avion, în timp ce mă întorceam, gândindu-mă la ce voi face ca să pun mâna pe colier, simţeam unele remuşcări faţă de Sydney. Deoarece dacă totul mergea aşa cum mă aşteptam, cel care-ar fi pierdut mai mult ar fi fost el, însă văzându-l acum atât de ahtiat de câştig, toate scrupulele mele se evaporaseră.

Dacă mi-ar fi spus: „Uite, Larry, o să facem afacerea asta juma-juma. Tu faci treaba, iar eu voi băga capitalul", aş fi acceptat, însă în faţa unei asemenea lăcomii, a unui asemenea egoism, ca să nu mai vorbesc despre faptul că-mi oferea doar doi la sută, am hotărât să-mi pun planul în aplicare. Puţin îi păsa c-avea s-o escrocheze pe doamna Plessington, aşa că de ce mi-aş fi făcut eu probleme să-l trag în piept?

Prefer să nu insist prea mult asupra întâlnirii avute cu doamna Plessington Ea nu l-a numit pe Sydney escroc pe faţă, însă nici departe nu a fost. A plâns, şi-a frământat disperată mâinile mici şi grăsuţe. Umblă de colo-colo prin salonul imens, reuşind să devină caraghioasă. În ce mă priveşte, m-a făcut mincinos, amintindu-mi că, după cele afirmate de mine, diamantele erau veşnice şi nu-şi pierd niciodată valoarea. La care i-am reamintit că în cazul nostru colierul trebuia dezmembrat, dar dacă putea aştepta un

an, am scoate, vânzând diamantele şi platina, cel puţin un milion şi jumătate de dolari. Cum însă ea avea nevoie de bani imediat, Sydney nu putea face mai mult de-atât.

În final, s-a liniştit. În fond, şapte sute cinzeci de mii de dolari sunt întotdeauna buni de luat, mai ales când n-ai dat nimic pentru ei. Nu se gândise că revânzarea unui asemenea colier nu putea trece neobservată şi că presa ar fi făcut tapaj pe tema asta, argumentul convingând-o să cedeze.

A acceptat deci cecul pe care mi-l pregătise Sydney, adăugând că înceta, atât ea cât şi prietenele apropiate să mai fie clienta casei Luce & Fremlin.

M-am prefăcut că încerc s-o îmbunez, dar în realitate, puţin îmi păsa de ea.

Ajunşi aici, formulă o rugăminte neaşteptată, care pe moment m-a dezorientat.

— În situaţia în care ne aflăm, aţi putea să-mi faceţi o favoare, declară ea. Şi-anume să-mi înapoiaţi copia colierului meu. Pentru dumneavoastră asta înseamnă o nimica toată, însă dacă vreodată, soţul ar cere să vadă colierul, i-aş putea arăta copia. După cum îl cunosc, n-o să-şi dea seama de realitate.

De unde să ştie ea că tocmai pe copia asta, executată din cristale, se baza tot planul meu? Fără această imitaţie, cele două milioane, pe care le şi vedeam în buzunarul meu, îmi zburau de sub nas.

Cu cinci ani în urmă, după ce-i livrasem doamnei Plessington colierul de diamante adevărate, Sydney mă întrebase ce s-a întâmplat cu copia.

Sydney era oricând capabil de meschinării, pentru el contând fiecare bănuţ. I-am spus că imitaţia colierului se afla în casa de bani şi că nu înţelegeam ce vroia să facă cu ea. Mi-a sugerat să i-o trimit îndărăt lui Chan, cerându-i în

schimb să ne accepte o reducere... creditându-ne, de exemplu, cu trei mii de dolari. Ce altceva am fi putut face cu o imitație de colier? Dar colierul acesta de diamante era creația mea, de care eram foarte mândru. La vremea aceea reușisem câteva operațiuni valoroase la bursă, așa că dispuneam de bani lichizi. I-am promis să-i trimit copia lui Chan, întrebându-l cât ne oferea pe ea, însă n-am mai făcut-o. Am păstrat copia ca amintire. Când Sydney m-a întrebat, după un timp, ce mai era cu copia colierului, i-am răspuns că primisem de la Chan două mii cinci sute de dolari, bani pe care i-am înmânat, deși ei proveneau din contul meu din bancă.

Iată că acum doamna Plessington își cerea copia.

M-am gândit un moment, după care i-am povestit că imitația fusese și ea demontată, pietrele fiind folosite la alte machete. Am crezut că va face o criză de nervi când i-am spus asta. A insistat să-i facem imediat o altă copie a colierului original. I-am promis, atenționând-o că montura va dura iarăși cel puțin trei luni, lucru cu care a trebuit să se mulțumească.

Ne-am dus la bancă în Rolls-ul ei și a luat colierul din seif. Bijuteria se afla într-o casetă luxoasă de piele, dublată de catifea neagră. Erau patru ani de când nu-l mai văzusem și frumusețea lui îmi tăie respirația. I-am întins doamnei Plessington cecul, iar ea îmi înmână colierul în caseta lui.

În timp ce urca scările de la sala seifurilor, ducându-se să încaseze cecul, a fost gata să cadă. Am lăsat-o discutând cu directorul băncii și-am luat un taxi, întorcându-mă acasă.

Am deschis micul seif pe care-l aveam în perete, scoțând copia colierului. Le-am pus apoi alături, originalul și copia, examinându-le cu atenție.

Sydney era, înainte de orice, un remarcabil desenator de bijuterii. În schimb, la diamante se pricepea mult mai puţin decât mine, aşa că nu-l consideram în stare să facă distincţia între adevărat şi contrafacere. Chan se întrecuse pe sine. Poate chiar şi Terry s-ar fi lăsat înşelat, cel puţin la prima privire, însă eram ferm hotărât să nu-mi asum acest risc. Prevăzusem şi asta. Am depus colierul de cristale în caseta celui original, apoi originalul într-o cutie de plastic pe care am încuiat-o în micul seif din perete.

I-am telefonat apoi lui Sydney la magazin, asigurându-l că totul decursese foarte bine. Scoase câteva mici strigăte de bucurie în receptor, somându-mă în jumătate de oră să ajung la el. Locuia într-un minunat apartament cu terasă spre mare, compus dintr-o sufragerie, decorată cu gust, patru dormitoare, piscină amenajată pe terasă, un hol cu bazin-arteziană, mă rog, toate rafinamentele pe care şi le putea oferi un homosexual plin de bani.

— Cum a reacţionat? mă întâmpină, înainte de a mă îndruma către vasta sufragerie, nescăpând însă din ochi pachetul înfăşurat în hârtie de ambalaj pe care-l aveam în mână.

— Aşa cum mă aşteptam să reacţioneze, am răspuns. Nu te-a tratat direct escroc, însă mult n-a lipsit. S-a jurat că nu va mai pune vreodată piciorul în magazinul nostru.

— Eram sigur că va reacţiona aşa, sărmana bătrână, suspină Sydney. Era inevitabil. De altfel, în ultimii ani n-a cumpărat nimic important de la noi. (Vorbea, însă nu-şi lua ochii de la pachet.) Deci, îl ai?...

Venise momentul crucial. M-am apropiat de o masă pe care cădea o rază de soare, am despachetat caseta şi am deschis-o. Soarele făcu să scânteieze pietrele tăiate din cristale, iar lui Sydney i se tăie respiraţia.

— Este o minune, Larry! O adevărată minune! Se poate spune că ai manevrat totul foarte bine! Acum, trebuie să mă întorc la muncă.

Îmi luă caseta din mână, admiră încă o dată colierul, după care închise caseta. Trecusem cu succes de prima şi cea mai importantă etapă.

— Voi executa câteva machete şi le vom discuta împreună, mai spuse. Am tot sfârşitul de săptămână înaintea mea.

— Sydney, asta îmi aminteşte că mi-am lăsat maşina la Luceville. Mă gândesc să plec mâine cu avionul şi să mă întorc cu maşina. Eşti de acord, dacă-mi iau liber luni?

— Dar bineînţeles! Până atunci voi avea desenele terminate şi vom putea lucra după ele.

L-am urmărit apropiindu-se de un Picasso, pe care l-a desprins de pe perete şi deschizând micul seif zidit în perete, pe care îl acoperea tabloul. Cunoşteam seiful, ca tip. Era unul dintre cele mai complicate şi mai greu de deschis, aproape imposibil de forţat. Sydney depuse în el caseta, îl închise, apoi atârnă la loc pânza lui Picasso.

— Acordă-mi seara de marţi, spuse, zâmbind larg. Ne întâlnim tot aici şi vom lua o cină bună, în doi. Vom examina şi desenele... Să zicem la opt. E bine?

— E perfect, Sydney. Acum îţi spun la revedere. O şterg la magazin.

Pe drum, în taxi, îmi spuneam că în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, aveam s-o revăd pe Rhea.

CAPITOLUL VI

Trecuse puţin de unsprezece, când am oprit maşina la oarecare distanţă de baraca celor doi Morgan. Ca întotdeauna uşa era deschisă, însă în afară de asta, nici un semn de viaţă.

Am coborât din maşină, pornind-o printre bălăriile sălbatice şi m-am oprit în prag, cercetând interiorul. Rhea stătea la masă, cu un ziar desfăcut în faţă. Mă privi, ridicând capul, cu răutatea ochilor ei verzi. La vederea ei am simţit crescând în mine o dorinţă mistuitoare. Dumnezeule mare! Asta da femeie! Nu exista pe lumea asta alta mai excitantă, mai plină de draci, care să-ţi stârnească dorinţa mai tare! Purta aceeaşi rochie de bumbac, acelaşi colier de perle bleu şi cu toate astea, era voluptatea întruchipată.

— Iar ai venit? făcu, lăsându-se pe spate în fotoliul ei. Ce mai vrei amărâtule?

M-a şi cuprins o furie turbată. Din trei paşi am fost lângă ea şi i-am plesnit două palme.

— Îţi interzic să mă numeşti astfel! am urlat. Deja eram pregătit, convins că avea să se ridice dintr-un salt şi

să se arunce asupra mea, însă nu făcu nimic din toate acestea. Rămase aşezată, cu mâna pe obraz şi ochii măriţi de surpriză.

— Bună treabă, gagiule, zise Fel, intrând. Aşa trebuie tratată putoarea asta! Mă gândeam eu că n-o să treacă prea mult până să te-ntorci. Stai jos.

Fixând-o în continuare pe Rhea, nici măcar nu i-am răspuns.

— Dacă-ţi mai permiţi vreodată să mă atingi, ai să regreţi, mă ameninţă ea, fără prea multă convingere.

Cum furia începea să se potolească, m-am gândit că până acum acţionam greşit, implorând-o şi milogindu-mă de ea. Şi frate-său o cârpise. Poate că nu aprecia decât masculii care-o tratau dur.

— Dacă mă mai numeşti amărât, te plesnesc, am spus şi, împingându-l pe Fel m-am instalat într-un balansoar. Am de vorbit cu voi amândoi. Dac-aveţi destul tupeu, s-ar putea să punem mâna pe nişte diamante.

Rhea se uită la mine ca la nebuni, însă Fel izbucni într-un râs gros, adresându-se sorei sale:

— Ai văzut? Ţi-am spus eu că e un tip la înălţime, proasto ce eşti! N-ai vrut să mă crezi. Ţi-am spus căi descurcăreţ... Astea sunt treburi pe care eu le miros.

— Gura! zbieră Rheea, care nu-şi lua ochii de la mine. Iar tu, explică-te.

— Eu nu duc lipsă de bani, am spus, dar n-am atâţia câţi aş avea eu chef... Şi nu sunt singurul. Voi doi vreţi tot bani. Şi-atunci, de ce n-am face o echipă, ca să facem rost de bani?

— Cum să facem rost? se nelinişti Rhea, aplecându-se spre mine, cu ochii strălucind.

— Voi ați luat informații despre mine, iar în ce mă privește am făcut la fel, Rhea. Știu că ai participat la două nenorocite de jafuri, pentru care ai stat de două ori câte patru ani la pușcărie. Rezultatul: subțire de tot. Dacă fratele tău și cu tine aveți minte în cap și putere de acțiune, asta v-ar putea aduce o jumătate de milion de dolari.

Fel scoase un fluierat lung, iar Rhea rămase țeapănă, cu pumnii strânși.

— Vorbești serios? jumate de milion? întrebă el, cu glas sugrumat.

— N-am vreme de pierdut și vorbesc serios. Jumătate de milion pentru voi, jumătate de milion pentru mine.

— Pe mine nu mă prostești așa, se lansă Rhea, cu voce dură. Ce ascunde povestea asta? Crezi că-s gata să iau de bune gogoșile tale? Nu m-am născut nici eu ieri! Jumate de milion! Mai vezi de alții!...

— Îți tace gura aia? urlă Fel. Termini odată cu tâmpeniile? Îți spun că tipul e în regulă! Și-apoi el, cel puțin, vede lucrurile în stil mare!

Și întorcându-se către mine:

— Dă-mi câteva detalii, bătrâne, las-o pe sor-mea. Asta nu pricepe nimic. Jumătate de milion de dolari! Dumnezeule! Aș ști ce să fac cu banii ăștia!

— Nimic mai simplu. Tot ce aveți de făcut, amândoi, va fi să vă duceți să-i luați și să plecați cu banii.

— Vrei să zici, să ne ducem în prăvălia ta și să adunăm tot? făcu Fel, uluit.

— Nu face pe prostul. Dac-ați încerca o chestie ca asta, ați ajunge amândoi în pușcărie, înainte să aveți timp să ziceți hop. Nu! Lovitura pe care o am eu în vedere e ușoară, sigură și simplă.

— Şi rolul tău în afacerea asta care e? interveni Rhea, neîncrezătoare. Tu o să stai deoparte, în vreme ce noi facem treaba, şi dacă iese nasol, nici pe-acolo n-ai trecut, nu?

— N-are cum să iasă prost. E foarte simplu totul. Eu organizez totul şi mă ocup şi de plasarea diamantelor. Fără mine, banii nu se fac. Dacă n-aveţi destulă îndrăzneală, spuneţi-mi. N-o să fie prea greu să găsesc pe altcineva.

— Ei, tu-i mama mă-sii, da' ştiu că te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară! exclamă Fel, plin de admiraţie. Ce s-a întâmplat, gagiule?

— Voi sunteţi cei care m-aţi făcut să mă schimb. Mi-aţi dat temă de gândire.

Şi adresându-mă Rheei:

— M-am hotărât să n-aştept până o să ajung un umflat ramolit, ca să am bani. Îi vreau acum.

Rhea continua să se uite la mine suspicioasă.

— Bun, şi-atunci treaba asta în ce constă? întrebă, încruntând sprâncenele. (Am înţeles că reuşisem, în sfârşit, să-i trezesc interesul.) Nu te mai învârti în jurul cozii. Zi-i de-a dreptul.

Eram pregătit pentru întrebarea asta, aşa că am scos din portofel o fotografie a colierului de diamante al doamnei Plessington şi-am pus-o pe masă, în faţa ei.

— Uite în ce constă. Un milion opt sute de mii de dolari, în diamante.

Fel se aplecă peste umărul soră-sii. Îi studiam şi-am văzut aprinzându-li-se în ochi o lucire lacomă, din care am înţeles că îi prinsesem în cârlig, aşa cum făcusem şi cu Sydney.

— Dacă o zbârcim, luăm cel puţin douăzeci de ani, comentă Rhea, ridicând ochii spre mine.

— Ce Dumnezeu! răcni Fel. Nu mai termini odată cu aiurelile? Trebuie să pui tu bețe-n roate tot timpul. Mai taci naibii din gură!

— Eu am fost în puşcărie... nu tu, izbucni ea. Când e vorba să spui tâmpenii, nu te întrece nimeni.

— N-o să intrați în puşcărie, i-am asigurat. Lăsați-mă să vă explic cum stă treaba.

Şi le-am povestit despre colierul de diamante al doamnei Plessington, arătându-le tăieturi din ziare, cu fotografii în care aceasta apărea împopoțonată cu colierul ei. Le-am mai spus că, din cauza patimii ei nestăpânite pentru joc, se îndatorase până-n gât, văzându-se nevoită să-şi vândă colierul, în cel mai mare secret. Patronul meu profitase, răscumpărându-i-l cu rabat şi-şi propunea acum să-l dezmembreze, remontându-l apoi sub altă formă, pentru a-l vinde astfel cu un beneficiu cât toate zilele.

— Numai că javra asta mi-a oferit, plin de generozitate, un comision de doi la sută, şi-atunci m-am hotărât să-i iau colierul. În situația mea de expert, pot simplu de tot să-i vând pietrele, scoțând din asta un milion. Iar milionul ăsta îl împart cu voi doi, jumătate-jumătate.

Şi reluând expresia preferată a lui Sydney:

— Mai corect de-atât, ce vreți?

— Ce să zic, mi se pare al naibii de generos, se miră Rhea, care nu-şi lua ochii plini de neîncredere de la mine. Ce ascunde chestia asta? Ştii bine că ne-am fi băgat chiar pentru de zece ori mai puțini bani. Deci, încă o dată: ce se ascunde aici?

Mi-am dat seama că mersesem prea departe. Avea perfectă dreptate. Dacă le ofeream doar cincizeci de mii de dolari, tot ar fi acceptat, pe loc, însă acum nu mai puteam schimba vorba. Făcusem prostia, iar acum trebuia să

adorm bănuielile Rheei. Cu chipul impasibil, i-am susţinut privirea, anunţând:

— Uite cum văd eu lucrurile. Pentru că voi veţi executa partea periculoasă a operaţiei, împart câştigul cu voi. În felul acesta veţi fi mulţumiţi şi vă veţi ţine gura. N-aş vrea, pentru nimic în lume, ca odată lovitura dată, să încercaţi să mă şantajaţi ca să-mi mai stoarceţi nişte bani. De-asta am hotărât să împărţim prăjitura pe din două.

— Îl duce capul pe tipul ăsta, spuse Fel, în culmea agitaţiei. Şi-a pus creierii la treabă. Ai dreptate, bătrâne. Cu o jumate de milion în buzunar, n-o să mai auzi niciodată de noi.

— Partea periculoasă? făcu Rhea, speculând încă una din gafele mele. Parcă spuneai că lovitura e simplă şi uşoară. Şi-atunci, de unde-ar putea veni pericolul?

— Mai corect ar fi fost să spun partea efectivă şi nu periculoasă a loviturii, însă oricum, va trebui să fiţi cu ochii în patru. Mi-am propus ca pe viitor să fiu mai atent. Bou cum era, fratele ei înghiţea orice, în timp ce ea rămânea la fel de periculoasă ca un cuib de şerpi cu clopoţei.

Mă studie îndelung, după care întrebă:

— Ce-avem de făcut, noi doi, în toată treaba asta?

— Mai întâi, veţi trece drept oameni la locul lor: un frate şi-o soră în vacanţă. Cu banii pe care mi i-aţi stors, o să vă cumpăraţi nişte haine ca lumea. Apoi vă veţi duce la Paradise City, unde vă veţi instala în motelul Pyramides, sub numele de John şi Mary Hall. (Am scos pixul din aur masiv, cu care am notat numărul meu de telefon pe marginea unuia dintre ziarele ce zăceau pe masă.) Sunaţi-mă marţi, după miezul nopţii, ca să-mi daţi numărul camerei voastre. Nu vreau să-l cer eu de la recepţie. Voi veni la

motel miercuri seara, la zece când vă voi da toate detaliile de care veţi avea nevoie. Lovitura o veţi putea da vineri însă, pentru mai multă siguranţă, o să vă confirm totul miercuri seară.

— Tot nu ne-ai spus în ce va consta lovitura asta, făcu Rhea, continuând să mă studieze. Ţin să ştiu asta.

— Patronul meu şi cu mine vom fi ocupaţi să facem o triere între desenele executate de el pentru un nou colier, cel vechi aflându-se pe masa de lucru, în apartamentul său luxos, cu terasă. Rolul vostru va consta în a pătrunde în forţă în casa lui şi de a ne lega, ca să nu putem da alarma. O să luaţi colierul, după care plecaţi, aşa cum aţi venit. Simplu ca bună ziua.

— Deci, asta e! exclamă Fel. Eşti sigur că n-o să fie mai complicat de-atât? Atunci n-avem de ce să ne batem capul, nu? Intrăm în coteţul omului şi luăm rahatul ăla.

— Exact. (M-am ridicat.) Alte întrebări mai aveţi?

— De pistoale avem nevoie? vru să ştie Fel.

— Da, dar nu încărcate, întrucât nu veţi întâmpina nici o rezistenţă. Vă veţi mulţumi să le îndreptaţi spre noi, m-aţi înţeles? Pistoale, da, însă fără gloanţe.

— Clar. Ştiu de unde să fac rost de două puşcoace.

— O să vorbim despre toate astea, mai în detaliu, miercurea viitoare. Lăsaţi pe mine, că organizez eu totul. Tot ce vă cer pentru moment, e să încercaţi să aveţi o aparenţă respectabilă, îmbrăcându-vă corect şi, mai ales, încercând să nu atrageţi atenţia asupra voastră.

Apoi, adresându-mă direct Rheei:

— Mai ai alte întrebări?

— Există, cu siguranţă, un cui pe undeva. Dar unde? întrebă ea, fixându-mă, cu sprâncenele încruntate. Asta-i întrebarea mea. Din punctul meu de vedere, afacerea asta

pute. O jumătate de milion de dolari pentru o lovitură simplă şi uşor de executat şi care nu prezintă nici un risc, asta ascunde un rahat. Care e jocul tău?

— Crezi c-ai putea găsi pe cineva care s-o înlocuiască? am întrebat, întorcându-mă către Fel. Sora ta începe să mă calce pe nervi. De fapt, doi tipi ar fi mai buni decât unul însoţit de o scârboasă atât de neîncrezătoare.

— Nu-i da atenţie, rânji Fel. Ea trebuie să discute tot timpul. Marţi seara o să fim la motel, gagiule.

— Dacă marţi la miezul nopţii n-am veşti de la voi, o să înţeleg că n-aţi avut destulă îndrăzneală ca să daţi lovitura asta.

Spunând asta, am plecat.

De cinci ani de când lucram pentru Sydney, mi se întâmplase de mai multe ori să mă duc la apartamentul său cu terasă.

Portarul de noapte, Bert Lawson, mă cunoştea bine, întâmpinându-mă cordial, de câte ori deschideam uşa. Uşa de sticlă care permitea accesul în hol se încuia la zece seara. Din acel moment, Lawson intra în ghereta sa, uitându-se la televizor. Nu ieşea de-acolo decât pentru a da drumul rarilor vizitatori, sau pentru a răspunde unor şi mai rare apeluri telefonice.

Cei patru ocupanţi ai imobilului de lux aveau cheia de la uşa de intrare, de care se serveau după zece seara. Însă în afară de Sydney, ceilalţi trei locatari, vârstnici, nu ieşeau niciodată seara, lucru care-mi convenea. Uşa de sticlă era prevăzută cu o broască Yale. Cum după ora zece, Lawson încuia, uşa nu mai putea fi deschisă decât cu ajutorul unei chei. Deci pentru mine n-ar fi reprezentat nici o dificultate să vin să-l văd pe Sydney după ora zece. Lawson mi-ar fi

deschis uşa, aş fi luat ascensorul până la ultimul etaj, după care urma să cobor pe scări, înapoi în hol. Între timp, Lawson ar fi intrat în ghereta lui, la televizor. N-aş fi avut deci decât să traversez holul în vârful picioarelor, să descui uşa, după care să urc pe scări până la apartamentul cu terasă al lui Sydney.

Uşa de la apartamentul lui Sydney avea şi o broască Yale. Cum îşi uita veşnic cheile, uşa lui stătea rareori încuiată, asta pentru că ştia că intrarea imobilului era supravegheată pe timpul zilei şi încuiată pe timpul nopţii. Dacă în seara loviturii pe care o puneam la cale ar fi pus zăvorul, în timp ce mă aflam deja la el, aş fi găsit eu un motiv să descui. Aş fi putut, de exemplu, să-mi las mapa cu documente în antreu, să mă duc după ea când Sydney se afla la masa de lucru, ocazie cu care aş fi descuiat şi uşa, fără zgomot. Esenţial era ca Rhea şi Fel să dea năvală în apartament, luându-l pe Sydney prin surprindere. După cum îl cunoşteam, probabil c-ar fi leşinat de frică. Simpla vedere a unui pistol l-ar fi redus la zero. Din partea asta n-aveam nici o teamă, însă pentru a îndepărta dinspre mine orice bănuială, ar fi trebuit să fac pe curajosul. I-aş fi recomandat lui Fel să-mi ardă un mâner de pistol în cap. Ideea nu-mi plăcea deloc, însă aşa scăpam de orice bănuială. Având însă în vedere că în timpul accidentului de maşină suferisem o comoţie cerebrală, urma să-i atrag atenţia lui Fel să mă pocnească de preferinţă peste mutră şi nu în cap.

Asemenea gânduri îmi treceau prin cap, în timp ce mă întorceam, la volanul maşinii, spre Paradise City. Cu toată neîncrederea pe care mi-o arăta Rhea, aveam impresia că atât ea, cât şi Fel erau acum bine prinşi în undiţă. Numai că dacă-şi închipuiau că ar putea pleca cu diamante în valoare

de un milion opt sute de mii de dolari, luau o plasă de zile mari.

Planul meu consta în a-i pune să fure colierul de cristale. În timpul zborului spre Paradise City, în avion, realizasem că începeam să mă tem de Rhea. Iar acum, pe când mă întorceam cu maşina, m-am surprins întrebându-mă dacă ţineam într-adevăr să mă asociez cu ea. Aveam chef să mă culc cu ea, asta sigur, însă aveam şi mai mare chef să-mi îndes în buzunar un milion de dolari. Dac-aş fi putut s-o am pe curva asta vulgară, nu m-aş fi dat îndărăt, însă în cursul ultimei noastre întâlniri realizasem cât putea fi de lacomă, nemiloasă, lipsită de orice sensibilitate. Rulând în continuare pe şosea, mi-a trecut prin cap, la un moment dat, ideea de a-i trage în piept pe amândoi. Numai că, în opoziţie cu dobitocul ei de frate, Rhea n-avea încredere în mine. Trebuia deci ca, miercuri seara, s-o manipulez cu maximă prudenţă.

Fiindcă dacă ea, ca o pisică sălbatică ce era, ar fi simţit capcana şi refuza să mai ducă lovitura până la capăt, m-aş fi aflat în faţa unui eşec total. Fără Fel şi Rhea nu puteam face nimic. N-aveam nici o relaţie în lumea infractorilor şi nici nu puteam da anunţ la ziar prin care să caut doi tipi dispuşi să fure bijuterii.

Totul urma să depindă de modul în care reuşeam să aranjez lucrurile miercuri seara. Rhea avea să vină la motel, asta era sigur, însă între timp putea să se mai fi gândit, să mai fi căutat unde putea să se afle şmecheria loviturii şi pentru care motiv le oferisem eu, ca un idiot, jumătate de milion de dolari. După expresia pe care o citisem în privirea de gheaţă a ochilor ei verzi, explicaţia mea n-o convinsese deloc.

Eram însă sigur de cel puțin un lucru. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap ideea că era vorba de o imitație şi nu de colierul adevărat. Chiar faptul că îi lăsam să pună mâna pe o asemenea bijuterie trebuia să-i îndepărteze bănuielile. Colierul constituia o momeală căreia n-avea cum să-i reziste. Odată colierul ajuns în posesia ei, urma să creadă că totul îi era permis şi cu atât mai mult ar fi crezut că nu puteam face nimic împotriva ei.

Marți dimineața, când am ajuns la magazin, Jane Barlow, secretara mea, m-a anunțat că Sydney nu se simțea bine şi nu venea la birou. Am dedus că macheta noului colier îi dădea serios de furcă. Mă gândeam să-i telefonez, însă Terry dădea târcoale şi nu-mi convenea. Am hotărât să-l sun în pauza de prânz.

În cursul dimineții, afacerile merseră pe roate. Am vândut un set de cercei de diamante, o brățară şi un inel de logodnă, toate astea până la prânz.

Am intrat într-o cabină telefonică şi i-am telefonat lui Sydney care mi s-a părut deprimat.

— Larry, dragul meu, nu merge deloc. Am lucrat din toate puterile în sfârşitul ăsta de săptămână şi încep să fiu disperat.

Nu era genul lui Sydney, dar se apucase de o treabă dificilă, asta ştiam.

— Ce să-i faci, Sydney, două milioane de dolari nu se câştigă stând cu degetul în nas. Cel puțin pentru diseară vei avea ceva să-mi prezinți?

— Să-ți prezint? țipă cu glas spart. Am sute şi sute de proiecte pe care să ți le-arăt. Nici nu mai vreau să le văd!

— Nu te enerva. O să vin pe la nouă şi o să le examinăm împreună, pe îndelete... De acord?

— Ascultându-te, parcă mai capăt puţină încredere... Voi comanda la Claude o cină consistentă... Vino puţin mai devreme... pe la opt, să zicem.

— Îmi pare rău, dar n-am cum. Vin aşa cum am stabilit, la nouă, am spus, după care am închis.

Ţineam cu tot dinadinsul ca, în timp ce ne ocupam de colier, să avem întâlniri târzii. Făcea şi asta parte din plan. Claude, omul la toate al lui Sydney, era un homosexual dolofan care lucrase un timp ca ajutor de bucătar la Maxim's, din Paris. Sosea în fiecare dimineaţă la opt punct şi pleca seara, tot atât de precis, la zece. Un veritabil maestru, care întreţinea perfecţiunea în luxosul apartament al lui Sydney cu ajutorul a două femei, negrese, care făceau grosul muncii. Seara, puţin după ora nouă, Claude îmi deschise, luminându-se la faţă când mă văzu. Eram unul dintre rarii prieteni ai lui Sydney faţă de care nutrea simpatie.

— Bună seara, domnule Larry. Permiteţi-mi să vă spun că mă bucur să vă ştiu însănătoşit. (Privirea sa călduroasă mi se păru sinceră.) Vă rog să intraţi, domnul Sydney vă aşteaptă.

Şi coborând glasul:

— Cina va fi gata foarte curând, aşa că aş vrea să vă rog să nu vă lungiţi prea mult, bând aperitive. I-am promis, intrând în vasta sufragerie unde l-am găsit pe Sydney instalat la masa de lucru, cu un Martini triplu lângă el.

— Larry! Doamne, ce plăcere îmi face să te văd!... Trăiesc un adevărat coşmar! Vino să-ţi dai cu părerea.

Mi-am turnat un Martini, ca de la altul, după care m-am adâncit într-un fotoliu comod.

— Nu chiar acum, Sydney. Mai întâi să mâncăm. Avem toată noaptea în faţa noastră.

— Am un cap cât toate zilele. (Sydney îşi luă paharul şi veni să se aşeze alături de mine.) Mă întreb dacă voi ajunge să scot ceva. N-am închis ochii noaptea trecută! Nu fac decât să mă gândesc la cei şapte sute cincizeci de mii de dolari pe care i-am dat acelei femei îngrozitoare! Probabil am făcut-o într-un moment de nebunie. Mă întreb dacă-i voi mai vedea vreodată.

— Calm, haide, linişteşte-te... Nu numai că vei reintra în posesia banilor, dar vei realiza şi un profit enorm. Aşadar, Sydney, nu te agita Vom vedea totul după cină.

Deşi îmi dădeam seama că nu-l interesa, i-am povestit pe larg întâmplările de la magazin, vânzările pe care le făcusem, cui vândusem, adăugând că unii dintre cumpărători se interesaseră de el.

Tot trăncănind, mi-am terminat paharul de Martini, moment în care Claude a venit să anunţe că masa era servită. Ce mai cină! Ouă de goeland, pulpă de miel Eduard al VII-lea, una dintre specialităţile de la Maxim's. După masă, am revenit în salon. L-am auzit pe Claude plecând şi închizând uşa după el şi m-am întrebat dacă trăsese yala.

— Mă duc până la toaletă, după care îţi aparţin în întregime, i-am spus lui Sydney, care se instalase la masa de lucru. Am fugit până în antreu, constatând că yala nu era închisă apoi, intrând la toaletă, am tras apa de formă şi-am revenit în salon.

Jumătatea de oră care-a urmat am petrecut-o studiind desenele lui Sydney, unul câte unul. Pentru mine asta era o pierdere de timp, eu ştiind perfect că nu va exista nici un colier, însă trebuia să joc comedia până la capăt. Dintre toate machetele, am ales trei, spunându-i că mi se păreau apropiate de ceea ce doream.

— Crezi, într-adevăr, Larry? întrebă Sydney neliniştit. Sper că n-o spui numai aşa, din bunătate faţă de mine.

— Când creezi machetele astea, ai în faţă colierul?

— Păi... nu, răspunse, surprins. Îl păstrez în seif.

— Aici e treaba! am pocnit din degete. De-asta întâmpini atâtea greutăţi. Dacă ai avea colierul sub ochi, te-ar inspira.

Mă privi cu gura căscată apoi, brusc, un zâmbet larg îi lumină chipul.

— Uite că nici nu mi-a trecut prin cap! Ce deştept eşti! Cred că ai dreptate.

Trecu la ritualul obişnuit. Dădu jos tabloul lui Picasso, deschise seiful. Avea deplină încredere în mine, ştiam, şi cu toate astea se interpuse între mine şi seif, ca să mă împiedice să descifrez combinaţia. Seiful ăsta îl costase o mică avere, iar sistemul său de securitate reprezenta un secret care ţinea să-l păstreze doar pentru el.

Depuse colierul pe masă şi am direcţionat fascicolul de lumină al lămpii de birou direct pe pietrele imitate. Erau mai mult decât înşelătoare.

Aşezat la masa de lucru, studie colierul timp de câteva minute după care, alegând una dintre cele mai reuşite machete, rămase cu ochii la ea.

— Larry, dragă, ai perfectă dreptate. Degradeul meu nu-i bun. Ce tâmpit sunt! Sigur că pot face mai mult de-atât.

Se apucă să creioneze de zor schiţe peste schiţe, iar eu am rămas să mă uit, fumând. În mai puţin de o jumătate de oră, după trei încercări nereuşite, puse pe hârtie o schiţă atât de bună încât aş fi numit-o capodoperă, oprindu-l să mai continue, dacă n-aş fi avut nevoie de încă o şedinţă de lucru. Aşa că mi-am moderat entuziasmul.

— Asta e! Simt că m-apropii! exclamă. Ia uită-te!

Avea perfectă dreptate, dar eu m-am mulţumit să iau un ton rezervat, spunând doar:

— Da, ar merge.

— Cum... dar e perfect! Ai văzut unde am plasat cea mai mare dintre pietre. Cum naiba de nu m-am gândit înainte?

— E foarte bine, am spus încruntându-mă şi dând din cap.

— Nu găseşti perfectă schiţa asta, întrebă neliniştit.

— Aproape. Un asemenea colier l-aş putea vinde cu un milion şi jumătate, însă nu uita că noi vrem două milioane.

— Refuz categoric să mai adaug noi pietre, dacă asta vrei să spui, se enervă Sydney.

— Nu... Bineînţeles că nu. Dispunerea pietrelor e perfectă. Montura lor îmi place mai puţin. Poate e puţin prea clasică. Să nu ne grăbim, Sydney. Lasă-mă să mă gândesc. O să revin vineri seară. Până atunci găsim cu siguranţă soluţia.

— Vineri seara? spuse, consultându-şi agenda. Nu. Vineri e imposibil. Am un dineu ucigător de la care nu mă pot eschiva. Ar fi mai bine joi.

— Ne-am înţeles atunci pentru joi. (M-am ridicat, spunându-mi că aveam întreaga zi de miercuri şi cea de joi, până la zece seara, pentru a pune la punct lovitura, timp suficient.) Am să vin pe la zece şi ceva, pe urmă o şterg la Hong Kong.

— Mai bine vino devreme, să şi mâncăm, Larry. Claude o să-ţi prepare felurile tale preferate.

— Imposibil. Iau cina cu alde Johnson. (Ceea ce era o minciună, evident.) Să mă ierte Dumnezeu, mămica

Johnson îşi doreşte o broşă de diamante. După ce-mi dau seama cât de cât ce vrea, o să-ţi cer să faci nişte desene.

— Molusca aia infamă! oftă Sydney. Întotdeauna numai băbătiile îşi oferă cele mai reuşite bijuterii!

— Ce să-i faci, dacă la ele sunt banii, am spus, punând în mapă cea mai reuşită dintre schiţe.

— Cum te mai simţi, Larry? Încă nu arăţi aşa cum te ştiam eu, declară Sydney, conducându-mă până la uşă.

— Încă mă simt obosit. Nu ştiu dacă voi pleca într-o croazieră, după ce vindem colierul... în sfârşit, dacă nu-ţi voi crea probleme cu asta.

— Odată colierul vândut, Larry scumpule, poţi să te duci şi pe lună dac-ai chef. Pe cheltuiala mea.

După ce a închis uşa, am aşteptat o clipă, cu urechile ciulite. N-a pus yala.

Hotărât, şansa părea să fie de partea mea.

Pe la unsprezece şi douăzeci, am ajuns acasă. După ce mi-am turnat un whisky cu sifon, m-am instalat confortabil, trecând în revistă situaţia.

Pornind de la ideea că Rhea şi Fel muşcaseră momeala şi deci ar fi acţionat, aveam acum siguranţa că n-ar fi întâmpinat nici o dificultate la pătrunderea în imobil şi apoi în apartamentul lui Sydney.

Brusc, mi-am amintit că Rhea avea cazier judiciar, deci ar fi trebuit să poarte mănuşi. O singură amprentă digitală şi tot planul meu s-ar fi dus de râpă, pentru că nu-mi făceam iluzii: dacă erau arestaţi, m-ar fi dat în gât imediat.

Dar oare poliţia ar fi fost ea amestecată în povestea asta? Poziţia lui Sydney era delicată. Dacă anunţa poliţia, Plessington ar fi aflat că nevastă-sa vânduse colierul. Lui Sydney probabil puţin i-ar fi păsat de asta, însă cu siguranţă n-ar fi dorit ca asociatul său, Tom Luce, să afle dedesub-

turile acestei afaceri. Asta risca să provoace o ruptură definitivă între ei, Sydney ştiind – ca şi mine, de altfel – că tocmai era pe cale să calce în picioare exact principiile de bază ale asociației. Luce, omul cu principii, n-ar fi trecut uşor peste o asemenea manevră. Asta dorea Sydney să evite, cu orice preț. Ca asociat, Tom avea în ochii lui o importanță mai mare decât aveam eu, expertul lor.

Dar, ar accepta Sydney să lase să-i zboare de sub nas şapte sute cincizeci de mii de dolari, fără să facă nimic?

Cu toate că era extrem de bogat, pierderea unei asemenea sume l-ar înnebuni. După ce m-am gândit de două ori, am ajuns la concluzia că ar prefera să piardă banii, decât să înfrunte furia şi disprețul lui Tom Luce, ca să nu mai vorbesc de prostul renume pe care i l-ar crea doamna Plessington povestind amicelor ei, clientele noastre cele mai bogate, că nu era de încredere. Iar dacă el nu s-ar gândi la asta, aş avea eu grijă să-i aduc aminte.

Dacă n-ar amesteca poliția în toată treaba asta, aş fi salvat. Aş vinde colierul piatră cu piatră, plasând banii în Elveția, timp în care aş mai lucra pentru Sydney, trei, patru luni. În cele din urmă, aş pretexta înrăutățirea stării de sănătate şi mi-aş da demisia. Aş pleca în Europa, definitiv, de exemplu în Elveția, cu un milion de dolari în buzunar.

A, dar mai erau Rhea şi Fel. Cum ar reacționa ăştia descoperind că în loc de un colier adevărat furaseră o imitație? Puteau fi la fel de periculoşi, la fel de greu de doborât ca şi Spooky. Participând direct la furt, n-ar îndrăzni să mă denunțe, însă probabil ar porni în urmărirea mea.

Am analizat problema şi din acest unghi. Mi-am adus apoi aminte că lovitura pe care mi-ar trage-o Fel peste ochi, cu mânerul pistolului, ar îndepărta orice bănuială

care-ar plana asupra mea. Ar fi chiar în avantajul meu. Aş invoca starea nervoasă şi-aş dispărea imediat. După părerea mea, Rhea şi Fel ar avea nevoie de vreo zece zile până să-şi dea seama că au furat o copie de colier cu diamante. În acel moment, aş fi deja în Europa, departe de orice răzbunare, de unde i-aş scrie lui Sydney, anunţându-i retragerea mea definitivă.

Stăteam, sorbind din whisky şi întorcând gândurile pe toate părţile când, exact la trei minute după miezul nopţii, telefonul sună. Am ridicat receptorul, constatând că mâna îmi tremura puţin.

— Carr la telefon.

— Camera 35, spuse Fel.

— Ea e acolo? am întrebat, încercând să-mi recapăt respiraţia.

— Cică dacă e aici! chicoti Fel.

— Mâine seară, ora zece, am confirmat, închizând.

Ziua următoare mi s-a părut interminabilă. Din fericire, la magazin afacerile au fost liniştite, lăsându-mi timp să mă gândesc. Terry era cu ochii pe mine. În cele din urmă, curiozitatea îl învinse. Se apropie, întrebându-mă, în timp ce mă fixa cu ochii lui mici, şireţi.

— Ai necazuri, Larry? Pari cam gânditor.

— Mă doare capul, am profitat de ocazia care mi se oferea pentru a atrage atenţia că eram încă departe de a fi refăcut.

— Păcat, făcu, având aerul unuia care tocmai găsise zece dolari pe stradă. Te-ai întors prea devreme la muncă. Nu pricep de ce Sydney a insistat să te întorci. E prea egoist, zău. Puteam foarte bine să-ţi ţin locul, având grijă şi de munca mea. Ar trebui să te duci acasă şi să ai grijă de du-

rerea asta de cap. Domnişoara Barlow şi cu mine ne vom descurca perfect.

Eram pe punctul de a-l trimite eu pe el undeva... însă m-am gândit că mi-ar fi în avantaj situaţia de suferind.

— Cred că asta am să fac, am spus, ridicându-mă. Dacă, într-adevăr, te descurci fără mine.

I-am citit în ochi surpriza. Se vedea clar că nu se aştepta la asta. În timp ce Sydney şi cu mine lipseam, se putea întâmpla ca într-o vânzare mai complicată să-şi dea cu stângu-n dreptu', cum se spune. Asta însă era o responsabilitate pe care o accepta fluierând. M-am îndreptat spre parcare, întrebându-mă cum se descurca Sydney cu machetele sale şi dacă se lăsase convins să facă o nouă montură pentru pietre. Am considerat mai corect să-l anunţ că, fiind suferind, mă duceam acasă, aşa că l-am sunat dintr-o cabină telefonică.

— Sydney, i-am spus, am o durere de cap îngrozitoare. Terry a spus că se descurcă fără mine, aşa că mă duc acasă.

— Scumpul de tine! Ai de o mie de ori dreptate.

Apoi, începu să bombăne:

— Alerg la magazin... Nu pot să las treaba în grija lui Terry. Am patru schiţe pe care le consider încântătoare. O să-ţi placă. Nu vrei să vii la mine astă seară?

— Prefer să n-o fac. Am să mă odihnesc astăzi, dacă nu te deranjează.

— Sigur că da, bineînţeles, odihneşte-te.

Nu m-am dus imediat acasă. Am trecut mai întâi pe la bancă, de unde am luat cecuri de călătorie în valoare de trei mii de dolari. Apoi am ajuns la agenţia de voiaj pe care o foloseam de obicei, cerând programul de zbor al avioanelor spre San Francisco. Exista un avion care pleca vineri dimineaţa, la cinci. Mi-am notat, întrebând dacă era nece-

sar să rezerv un loc. Funcţionarul de acolo m-a asigurat că avionul respectiv zbura întotdeauna pe jumătate gol, aşa că nu-mi trebuia rezervare. Din acest punct de vedere nu erau probleme.

Ajuns acasă, m-am instalat la masă, stabilind planul exact al loviturii pe care urma s-o dau. Am cerut să mi se aducă pentru prânz câteva sandvişuri, iar la ora trei după amiază planul era gata.

Sydney m-a sunat pe la patru, să mă întrebe cum mă simţeam. I-am spus că durerea de cap mă mai lăsase, dar mă simţeam încă jalnic.

M-a întrebat, neliniştit, dacă credeam că voi fi restabilit pentru joi seară. L-am asigurat că da, adăugând că speram chiar să mă întorc la magazin a doua zi dimineaţă, la ora obişnuită.

Pe la opt am coborât să iau o cină uşoară, la restaurantul din colţ, după care m-am întors acasă, forţându-mă să mă uit la televizor până la zece fără un sfert. Mi-am luat geanta de voiaj în care aveam peruca tip Beatles, ochelarii de soare fumurii, haina grena cu buzunare aplicate, fără să iau însă pistolul jucărie şi-am coborât în garaj, pornind-o spre motelul Pyramides. Le spusesem celor doi Morgan să se instaleze la motelul respectiv fiindcă aveau camerele complet separate una de alta şi era frecventat în special de tineri aflaţi în drum spre Miami. Dacă Rhea şi Fel îşi aleseseră îmbrăcăminte adecvată, se puteau amesteca în grămadă.

Am parcat maşina la intrarea în motel, găsind uşor camera 35, deoarece fiecare pavilion purta un număr luminos.

Noaptea era tulburată de zgomotul asurzitor al tranzistoarelor, precum şi de vocile discordante al numeroaselor

canale de televiziune. Nu m-a văzut nimeni când am bătut. Uşa s-a deschis imediat, dovadă că Fel mă aştepta nerăbdător.

O clipă n-am recunoscut-o pe Rhea care, aflată lângă masă, mă studia cu ochii ei verzi, reci. Purta un costum pantalon roşu sângeriu cu guler şi manşete albe, iar părul adunat în creştet părea proaspăt spălat. Vederea ei mi-a trezit un val de dorinţă, iar din zâmbetul ei ironic am înţeles că-şi dăduse seama.

M-am întors către Fel. Şi el se schimbase în bine. Se tunsese, purta o haină sport maro şi nişte pantaloni verzi. Ţinuta era completată de un tricou alb.

— Ce frumoşi sunteţi, amândoi! am spus, punând pe masă geanta de voiaj. Aveţi şi haine de schimb?

— Mda. Ne-am gândit că împopoţonaţi aşa o să fim repede luaţi la ochi de poliţie, chicoti Fel. Imediat ce dăm tunul, ne schimbăm în hippies.

Cel puţin şi-au pus materia cenuşie la contribuţie, mi-am spus, aşezându-mă la masă.

— Fiindcă vă aflaţi aici amândoi, trag concluzia că... acceptaţi?

— Mai întâi vrem să ştim mai multe, spuse Rhea, care-şi păstra figura ca sculptată în lemn. Dă-ne detalii asupra operaţiei şi, după aia, om vedea.

Mă aşteptam la cererea lor, aşa că am răspuns, ridicând din umeri:

— Operaţia, cum o numeşti, e pentru mâine seară.

— Pentru mâine seară? întrebă Fel. Pare cam în grabă.

— Ce diferenţă are pentru tine dacă e mâine seară sau săptămâna viitoare? Am organizat totul. Cu cât acţionăm mai repede, cu atât mai repede vom avea banii.

— Lasă-l să vorbească, spuse Rhea, când frate-său se uită nerăbdător la ea, apoi se aşeză puţin mai departe, aprinzând o ţigară.

— Mâine seară la ora zece şi jumătate precis, veţi veni la Wellington Court, bulevardul Roosevelt. (Am scos din mapă o foaie de hârtie, punând-o pe masă.) V-am notat aici adresa şi modul de a ajunge acolo. Mâine dimineaţă daţi o raită până-n apropiere şi aruncaţi o privire. Mulţumiţi-vă să treceţi prin faţa imobilului, ca să fiţi siguri că ajungeţi direct, seara.

Să vă socotiţi timpul, cât faceţi de-aici până la Wellington, şi astfel veţi şti exact la ce oră trebuie să plecaţi, mâine seară. La acea oră veţi găsi uşor loc de parcare. După aceea vă veţi îndrepta, cât mai natural, către intrarea imobilului, care nu va fi încuiată. Vă veţi duce repede şi veţi urca scara. În nici un caz nu luaţi ascensorul. Portarul de noapte se va afla în ghereta lui, cu ochii la televizor. Ascensorul ar putea bruia imaginea de pe ecran, aşa că veţi urca pe scări. Ajunşi la ultimul nivel, o luaţi la dreapta şi veţi ajunge la apartamentul lui Fremlin. Uşa cu numărul 4. Nici asta nu va fi încuiată. O veţi deschide cât mai încet cu putinţă şi veţi intra. Acolo vă veţi găsi într-un mic antreu, în faţa unei uşi ce dă în salon.

Lipiţi-vă urechea de ea şi, probabil, ne veţi auzi vorbind pe Fremlin şi pe mine. În acel moment, năvăliţi în încăpere, cu pistoalele în mână şi strigaţi: „Mâinile sus!" Să nu vă faceţi probleme în privinţa lui Fremlin. Va rămâne lipit de scaun, holbându-se la voi, îngrozit. Iar acum ajungem la partea delicată a operaţiei. (M-am întors spre Fel care, cu coatele pe genunchi şi obrajii în palme, asculta atent.) Eu voi fi nevoit să fac pe eroul, pentru ca el să nu-şi dea seama nici un moment că sunt complice cu voi. Asta

are mare importanţă, dacă vreţi să fiu în stare să vând apoi diamantele. Mă voi ridica, dintr-un salt, repezindu-mă la tine. În acel moment, o să mă loveşti cu mânerul pistolului peste faţă.

— O lovitură ca asta, în plină mutră, poate provoca nenorociri, să ştii, spuse Fel, uluit.

— Ştiu, dar trebuie! Chiar dacă voi rămâne fără vreun dinte, doi, n-o să mă plâng. Un milion de dolari sunt bani mulţi.

— Deci vrei, într-adevăr, să-ţi trag una cu pistolul, peste mutră?

— Exact, peste mutră, dar nu în cap. Să fim bine înţeleşi. Nu în cap, ci în plină figură, clar?

— N-ai vrea mai bine să-ţi salvezi mutra şi să ai un cucui în cap?

— În urma accidentului de maşină, am suferit o comoţie cerebrală, aşa încât o nouă lovitură în cap mi-ar putea fi fatală.

— Mda, zise Fel, consultând-o iarăşi din ochi pe Rhea care rămânea imobilă, impasibilă, însă numai ochi.

— Eu mă voi prăbuşi, am continuat, iar voi vă veţi ocupa de Sydney. Aveţi grijă să luaţi cu voi o rolă de leucoplast lat de cinci centimetri. Cu el o să-l legaţi şi îi lipiţi o bucată şi peste gură. La fel veţi face şi cu mine. Colierul se va afla pe masa de lucru. Îl luaţi şi fugiţi. Asta-i tot ce aveţi de făcut. Vedeţi deci că e simplu. Nu veţi întâmpina nici o rezistenţă, nici un poliţist, iar dacă ne legaţi cum trebuie, solid, vom fi nevoiţi să aşteptăm până vine servitorul lui Fremlin să ne elibereze, iar ăsta vine abia la opt dimineaţa.

Mi-am aprins o ţigară, apoi am întrebat:

— Până aici, aveţi vreo întrebare?

— N-ai nimic să-l întrebi? o atenţionă Fel pe Rhea. În ce mă priveşte, e în regulă.

— Pentru moment, nu, zise Rhea, scuturând scrumul pe mochetă.

Apoi se întoarse spre mine:

— Continuă.

— Aveţi nevoie de un alibi. Veţi spune că aţi plecat din Luceville luni după masă, în drum spre San Francisco. Rhea spera să găsească ceva de lucru pe-acolo, iar tu ai dus-o cu maşina. Acesta e motivul pentru care camera voastră a rămas încuiată timp de două zile şi-o noapte, noaptea furtului. Vineri, Rhea va lua avionul de San Francisco, la cinci dimineaţa. Cât despre tine, Fel, te întorci la Luceville la volanul maşinii, imediat după lovitură. Ar trebui să ajungi vineri, spre seară. Vei povesti tuturor celor care vor dori să afle că Rhea a plecat la San Francisco să caute de lucru. S-ar putea să n-aveţi nevoie de nici un alibi, dar e mai bine să aveţi unul.

— Mda, zise Fel. Se potriveşte.

Am scos din portofel cecurile de călătorie, aruncându-le pe genunchii Rheei.

— Astea o să-ţi acopere cheltuielile. E cel mai simplu lucru din lume să iei un bilet de avion pentru San Francisco, însă ai grijă să spui la ghişeu un nume fals şi-o adresă aiurea. La ora aceea sunt întotdeauna locuri libere.

Du-te la un hotel modest şi încearcă efectiv să cauţi de lucru. E important, în caz că poliţia ar face vreun control. Peste zece zile te întorci la Luceville... însă nu mai devreme... Ai înţeles?... Zece zile.

Atunci a pus prima întrebare.

— Şi cu acest colier, ce facem? Îl ţii în buzunar până când îţi va ieşi pasienţa să vinzi pietrele?

— Ca idee ar fi genială, mai ales că furtul se va produce sub ochii lui Sydney. Pe cuvântul meu, tu ai nevoie de un doctor!

Şi-am adăugat, nervos:

— Colierul îl luaţi şi-l ţineţi voi. Îl duci cu tine sau îl ia Fel şi-l ascunde în camera voastră. Voi hotărâţi.

Mă fixă printre gene, după care spuse:

— Ai ciudat de multă încredere în noi! Şi dacă ne evaporăm în natură, lăsându-te cu buzele umflate?

— Să admitem c-o faceţi, am acceptat, zâmbind. Îţi închipui că o să puteţi vinde colierul? Trebuie dezmembrat mai întâi. Să nu uitaţi însă că valorează un milion de dolari, deci nu veţi găsi pe vreun tăinuitor care să vândă pietrele. Chiar dacă veţi găsi pe vreunul, o să vă dea o nimica toată. Iată de ce îmi pot permite să am încredere în voi. Eu cunosc negustori care-mi vor cumpăra pietrele fără să pună vreo întrebare... spre deosebire de voi. Asta e diferenţa!

Rhea rumegă ceea ce spusesem şi pentru prima oară am văzut-o destinzându-se.

— E bine pân-aici, făcu, dar ce se va întâmpla, după ce vei vinde pietrele? Dacă iei colierul şi fugi cu el...? Atunci vom rămâne noi cu buza umflată, nu?

Gândea la fel ca mine, numai că prevăzusem întrebarea şi aveam răspunsul pregătit.

— Fel se întoarce la baraca voastră pentru a salva aparenţele, însă tu mă vei însoţi în calitate de secretară şi vei asista la toate tranzacţiile. Vei cunoaşte astfel exact preţul pe care-l voi primi pentru fiecare piatră. Plăţile se vor face cu bani lichizi, din care îţi vei primi jumătatea. Acum te-ai liniştit?

Se uită la mine cu atenţie. Îi demontasem toate argumentele. Nu mai avea de ce să se lege.

— E corect, dar cu condiția să nu-ți iei zborul, imediat ce voi fi cu spatele la tine.

— Asta ar fi imposibil, chiar dacă aş vrea, am spus, zâmbind. Nu ne vom mai despărți...

Apoi, privind-o în adâncul ochilor:

— Chiar ne vom culca împreună... Şi asta face parte din târgul încheiat între noi.

— Bătrâne, îmi placi! pufni Fel. Doamne, pot spune că ai găsit ceea ce ai căutat.

Brusc, Rhea surâse. Un surâs rece, dur însă, ce naiba, un surâs, totuşi.

— Bine, ai câştigat. Trecem la treabă.

— Perfect. (Am oftat uşurat.) Câteva amănunte încă de pus la punct, după care mă întorc la mine acasă. Mai întâi, şi e foarte important, amândoi va trebui să purtați mănuşi. Dacă lăsați cea mai neînsemnată amprentă în apartamentul lui Fremlin, milionul ne zboară de sub nas. (Am arătat spre geanta de pe masă.) Ți-am adus echipamentul, Fel. Aruncă o privire.

Fel desfăcu geanta, de unde scoase peruca, ochelarii şi haina. Chicotind, îşi puse pe cap peruca, apoi ochelarii, după care se studie în oglindă.

— Ei, dar e formidabil! Nu mă mai recunosc nici eu.

— Cât despre tine, m-am adresat Rheei, să-ți acoperi părul cu o eşarfă. Şi fă-ți rost de o pereche de ochelari de soare sub care să-ți ascunzi ochii ăia verzi. Imediat după lovitură, schimbați-vă şi puneți hainele pe care le purtați acum într-o valiză pe care s-o aruncați undeva, unde să nu fie găsită. Fel va avea grijă de asta... Clar?

Ea încuviință. Acum era mai puțin ostilă şi am simțit că muşcase momeala.

— Am notat totul aici, am spus, arătând foaia de pe masă. Tot ce v-am spus până acum. Învățați totul pe de rost, după care distrugeți foaia. Cred că asta e tot. (M-am ridicat.) Pe mâine seară, la zece şi jumătate.

Şi adresându-mă lui Fel:

— Nu uita, da? Peste față, nu în cap. Poți să loveşti tare, ca să fii credibil.

— Aş prefera să fiu eu în locul tău, zise, strâmbându-se.

M-am oprit în prag, încheind, înainte să plec:

— Ce nu face omul pentru un milion de dolari?

CAPITOLUL VII

Ziua de joi a trecut aşa cum a trecut. În ciuda eforturilor pe care le făceam încercând să mă stăpânesc, eram nervos, iar Sydney bâzâia şi dădea din mâini în jurul meu, aducându-mă în pragul nebuniei. Nu contenea să tot iasă val-vârtej din biroul său, bântuind prin magazin, aruncându-mi priviri complice, înainte de a dispare iarăşi. Evident, Terry s-a prins că puneam ceva la cale. Simţeam aţintită asupra mea privirea lui inchizitorială. Hotărât să pun capăt acestei comedii, am intrat în biroul lui Sydney şi, închizând uşa după mine, l-am avertizat.

— Pentru Dumnezeu, moşule, stăpâneşte-te şi tu. Nici dacă te-ar ameninţa mafia nu te-ai agita atât.

— Cine, eu? făcu, deschizând ochii mari. Dar sunt calm ca un episcop. Ce vrei să spui cu asta?

— Ca un episcop care tocmai a găsit o fată în pielea goală la el în pat.

— Poate că sunt un pic surescitat, gâlgâi el. Ard însă de nerăbdare să-ţi arăt machetele mele! Sunt sigur că te vor încânta.

— Hai să aşteptăm până diseară. Până atunci încetează să mai fâlfâi pe-aici. Terry deja îşi roade unghiile, de curiozitate.

A ţinut seamă de sfatul meu, nemaieşind din birou toată amiaza, dar la ora şase, când a plecat, nu s-a putut abţine să nu-mi facă cu ochiul aşa, apăsat.

M-am încruntat, făcându-l să iasă pe uşă, cu inima strânsă.

Abia dacă închisese uşa în urma lui, că Terry sări de pe scaun, venind glonţ spre mine.

— Ce se petrece? întrebă, neputând sta locului. Ce puneţi la cale, amândoi?

— De ce nu-l întrebi pe el? am reacţionat, începând să-mi strâng lucrurile de pe birou. Dacă are chef ca tu să fii la curent, o să îţi spună.

Terry, sprijinit cu ambele mâini pe birou, se aplecă înspre mine, exclamând, cu o strălucire de furie în ochii lui mici:

— Nu mă poţi suferi, nu-i aşa?

— Reciproca e valabilă, Terry, am spus, ridicându-mă şi pornind spre vestiar.

Zece minute mai târziu, eram în drum spre casă, la volanul maşinii. Într-o săptămână, poate chiar mai puţin, îmi spuneam, voi fi la Anvers, întreţinându-mă cu unul dintre cei mai mari negustori de diamante din lume. Îi voi oferi zece dintre cele mai frumoase pietre, însă nu şi pe cea mai mare. Pe aceea o rezervasem casei Hatton Garden din Londra. Wallace Bernstein îmi ceruse de curând să-i furnizez un diamant de primă mână, ca „vârf" al unei coroane. Îmi dăduse de înţeles că era destinat unui membru al familiei regale. Nu mă îndoiam că va sări imediat să pună mâna pe acest mare briliant, fără să mai discute preţul

propus de mine. De la Londra aveam să plec la Amsterdam, apoi la Hamburg, iar la sfârşit în Elveţia. În acel moment urma să am în buzunar un milion de dolari. Sumă care depusă cu opt la sută dobândă mi-ar fi adus un venit anual de optzeci de mii de dolari. Ceream un permis de şedere în Elveţia, îmi plăteam impozitele şi rămâneam acolo, liniştit, până la sfârşitul zilelor.

Eram mulţumit de felul în care o manipulasem pe Rhea. Nu mă mai trata cu neîncredere, iar ăsta era cel mai important lucru. În vreme ce ea urma să-şi tocească pingelele prin San Francisco, iar Fel avea să rămână blocat la Luceville, eu aveam libertate de mişcare.

Lovitura odată executată, oare avea să cheme Sydney poliţia? Aici era totul. Trebuia să-l manevrez cu atenţie. Urma să-şi iasă din fire, să înnebunească de furie, iar când e în această stare nu se mai poate controla. Urma să-i tot repet, până-i băgam în cap că dacă poliţia şi-ar fi vârât nasul, ar fi fost pus imediat la curent şi Tom Luce. Oare ce ar fi atârnat mai greu în balanţă pentru Sydney? Furia proprie, ori teama pe care i-o inspira Luce? Înclinam spre această ultimă presupunere.

Am ajuns acasă la câteva minute după şase şi jumătate. Mai aveam de omorât patru ore. Amintindu-mi că, în principiu, trebuia să cinez cu familia Johnson, am făcut un duş, m-am ras şi-am îmbrăcat un costum închis la culoare. Cu toate că nu mă grăbisem deloc, tot mai rămâneau trei ore şi-un sfert până să trec la acţiune. Mi-am turnat un whisky mare şi-am deschis televizorul pe care l-am oprit însă imediat, fiindcă mă plictisea de moarte. După care, nervos şi neliniştit, am început să umblu de colo-colo prin cameră, uitându-mă din cinci în cinci minute la ceas. De mâncat mi-ar fi fost imposibil să înghit ceva, atât de crispat îmi era

stomacul, în schimb whiskyul mi-a făcut bine. Nu ştiu cum s-a făcut, dar m-am gândit brusc la Jenny, stăpânit de dorinţa de a vorbi cu ea. Am găsit în agenda de buzunar telefonul de la Spitalul Municipal din Luceville şi am sunat.

— Alo? răspunse Jenny aproape imediat.

— Da, bună ziua. (M-am aşezat, destins dintr-o dată.) Aici este fostul dumitale adjunct de la Asistenţa Socială. Cum te mai simţi, Jenny?

— Larry! (Bucuria din glasul ei mi-a făcut bine.) Ce drăguţ din partea ta să mă suni! Mă simt mult mai bine. Reuşesc chiar, cu ajutorul a două bastoane, să fac câţiva paşi.

— Adevărat? Asta e minunat! Şi pe când ieşirea din spital?

— La sfârşitul săptămânii viitoare. Abia aştept să ies de-aici, ca să mă întorc la muncă. Dar dumneata, Larry, ce mai faci?

M-am întrebat cum ar fi reacţionat dacă îi povesteam că mă pregăteam să comit o escrocherie.

— Eu, bine. Mi-am reluat corvoada... Am multă treabă. În seara asta am un dineu. Tocmai terminam cu îmbrăcatul când aşa, deodată, am avut chef să te aud.

— Mă gândesc la dumneata deseori, Larry. Îmi pare bine că te-ai întors la Paradise City. Luceville nu e un oraş pentru dumneata.

— Se poate. Şi totuşi oraşul ăsta îmi lipseşte... ca şi dumneata. (Am simţit la fel de brusc nevoia de a o vedea, ştiind însă că era imposibil. În câteva zile, patru sau cinci, urma să o pornesc spre Europa, de unde probabil că n-aveam să mă mai întorc niciodată. Mi-am amintit cocul ei care se desfăcea tot timpul, privirea sa frumoasă, eficacitatea, generozitatea ei.) În scurt timp plec în Europa... cu

afaceri. Dacă nu era asta, m-aş fi urcat în maşină şi-aş fi venit să te văd.

— Aşa!... Şi-o să lipseşti mult?

— Nu pot spune nimic, acum... Depinde de multe lucruri. Poate că voi fi nevoit să mă duc şi la Hong Kong... În orice caz, nu mă voi întoarce prea curând.

— Da, sigur... Atunci îți doresc drum bun.

Din tonul vocii o simțeam dezamăgită. Iar uitându-mă fix la peretele din fața mea, m-am gândit la singurătatea care mă aştepta. Exilul într-o țară străină, pentru mine care nu cunoşteam nici o altă limbă străină. Altfel ar fi stat lucrurile dac-aş fi avut-o pe Jenny cu mine. Cu averea pe care urma să pun mâna, am fi putut duce amândoi o viață minunată. Toate astea mi-au trecut prin minte în vreme ce ea continua:

— Cred că acolo e soare, e frumos. Aici e o vreme îngrozitoare. Sunt momente când aş da oricât să mă pot prăji puțin la soare. M-am gândit la plăcerea pe care aş fi avut-o să-i arăt Hong Kongul şi-am înțeles, cu inima grea, că lăsasem să-mi scape ocazia. Nu-i puteam spune aşa, hodoronc-tronc: „Însoțeşte-mă". Imposibil s-o iau pe nepregătite. Unde mai pui că încă mergea destul de greu. Nu... era prea târziu. Eu ar fi trebuit s-o iau din loc la câteva zile după furtul colierului. Lunea viitoare, probabil. Orice întârziere ar fi putut deveni periculoasă.

— Da, aici e soare, frumos, am spus, regretând c-o sunasem. O să-ți scriu, Jenny. Acum e târziu, te las. Ai grijă de dumneata.

— La fel şi dumneata.

Am mai schimbat câteva vorbe, după care am închis. Adică să mă fi îndrăgostit de ea? Pe măsură ce mă gândeam, chiar începeam să cred asta. Dar, oare, ea simțea

ceva pentru mine? Poate că odată ajuns în Elveția, în siguranță, i-aş fi putut scrie, mărturisindu-mi sentimentele. I-aş fi cerut să vină, să ne întâlnim şi să discutăm. Puteam să-i trimit chiar biletul de avion, fiind aproape sigur că ar fi venit.

M-am mai uitat o dată la ceas. Încă două ore şi trei sferturi, de aşteptare. Simțeam că nu mai puteam rămâne nici un minut în apartament, aşa că am coborât şi am plecat cu maşina până la Interflora, o florărie care ținea deschis până târziu. Am ales nişte trandafiri extraordinari pentru Jenny, cerând să-i fie trimişi, iar pe cartea de vizită pe care i-am adăugat-o am scris că în curând avea să primească veşti de la mine. M-am hotărât apoi să mănânc ceva, aşa că am oprit la Spanish Bay Hotel, unde, la bar, am luat un sandvich cu somon şi paharul corespunzător de vodcă. Unul dintre clienții mei obişnuiți, un foarte bogat agent de schimb, cu chip congestionat de bețivan, m-a zărit, venind să ia loc lângă mine. Am flecărit, de una de alta, apoi, făcându-mi complice cu ochiul, spuse:

— Aş vrea să cumpăr o brățară cu smaralde şi rubine. Dar nu pentru nevastă-mea, să ne înțelegem. Am dat peste o bucățică încântătoare, dar ce să fac, trebuie să cotizez. Ai putea să-mi vinzi aşa ceva, Larry?

L-am asigurat că era cel mai simplu lucru posibil, sfătuindu-l să mă caute la magazin a doua zi.

O oră, am rămas să-i ascult bazaconiile, fiindcă era un tip folositor care nu de puține ori îmi vânduse ponturi cu care să joc la bursă. Pe de altă parte, mă gândeam că în curând toate astea aveau să fie atât de departe de mine... care urma să efectuez o nouă schimbare de decor. M-am întrebat dacă aveam să reuşesc să-mi fac prieteni în Elveția. Din auzite, ştiam că elvețienii nu sunt prea primi-

tori cu străinii, însă trebuia să existe o colonie de americani, în cadrul căreia să-mi fac relații.

În fine, acele ceasului, care parcă se târau, arătară zece fără un sfert. Mi-am luat la revedere de la Calshot, care îmi anunță vizita sa la magazin a doua zi, pe la zece. Urcându-mă în Ford, gândul mi-a zburat spre Fel, făcându-mă să am o reținere. *O lovitură cu mânerul pistolului în plină figură poate produce necazuri.* Dar nici un milion de dolari nu se câștigă atât de ușor.

În timp ce eram cu degetul pe butonul soneriei de la imobilul în care locuia Fremlin, paznicul de noapte, Lawson, apăru în capătul holului. L-am zărit și pe Claude, bucătarul lui Sydney, care tocmai ieșea din ascensor. M-au salutat amândoi, iar Lawson mi-a deschis. Pe când Lawson s-a întors în viteză în ghereta lui, ceea ce însemna că pierdea la televizor cine știe ce emisiune care îl pasiona, Claude s-a oprit să-mi spună:

— Domnul Sydney e foarte nervos în seara asta, domnule Larry. Abia am reușit, numai eu știu cum, să-l fac să mănânce ceva. Sper ca măcar prezența dumneavoastră să-l liniștească puțin.

Cu gândul la ceea ce avea să urmeze, mi-am spus că era puțin probabil să se întâmple așa ceva.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, Claude. Noapte bună.

Am urcat cu ascensorul, până la ultimul etaj, unde am coborât în salturi scările. Ajuns în hol, m-am uitat în jur, îndreptându-mă direct spre ușa de la intrare. Am apăsat clanța, descuind yala, apoi am urcat iarăși pe scări. Totul se desfășurase așa cum plănuisem, fără nici o problemă. O dată ajuns în fața apartamentului lui Sydney, am apăsat ușor

clanța. constatând că yala nu era încuiată. Am închis-o la loc şi am sunat:

Sydney veni în fugă, deschizând uşa de perete.

— Intră, scumpule! exclamă, ochii strălucindu-i de bucurie. Sper că dineul ăla nu te-a plictisit prea tare.

— Ba da. (Am închis uşa şi l-am luat de braț, intrând împreună în salon, liniştit la gândul că uşa nu era încuiată.) Mama Johnson era agitată toată. Am impresia că bărbatul ei nu-i hotărât să cheltuiască o asemenea sumă. În schimb, m-am întâlnit cu Calshot care e în căutarea unei brățări cu smaralde şi rubine. Vine mâine la magazin. E pentru o nouă puicuță...

— Astea-s fleacuri neinteresante... Vino să-mi vezi desenele. L-am urmat până lângă masa de lucru, uitându-mă discret la ceas. Zece şi zece. În douăzeci de minute totul avea să se dezlănțuie. Am realizat că transpiram uşor, aşa că am scos batista, ştergându-mi palmele.

— Ia uite! făcu Sydney, întinzând pe masă patru desene, unul lângă altul. Ce zici? (M-am aplecat, reuşind cu greu să mă concentrez.) Acesta nu e minunat? (Puse un deget subțire, de artist, pe cel de al doilea desen.)

M-am aşezat, chinuindu-mă să studiez desenele vreme de câteva secunde. Sydney se autodepăşise. Nu mai văzusem vreodată o bijuterie atât de frumoasă cum era cea pe care mi-o indică.

— Eşti un adevărat geniu, Sydney! am declarat, ridicându-mă. Fără riscul de a mă înşela, acesta este! E somptuos! Al naibii să fiu, dacă nu obțin două milioane pe el, degeaba mă mai numesc Carr!

Chicoti, legănându-se de plăcere.

— Mă gândeam eu că nu m-am înşelat. Însă acum, că spui şi tu acelaşi lucru...

— Hai să-l comparăm cu colierul doamnei Plessington.

— De ce? făcu Sydney surprins.

— Aş vrea să compar mărimea pietrelor cu cele din desenul tău, am spus, cu glas cam răguşit.

— Aha, înţeleg...

Străbătu încăperea, luă Picasso-ul de pe perete şi începu misterioasa operaţiune de deschidere a seifului.

M-am uitat repede la ceas. Încă cincisprezece minute. Aduse colierul, depunându-l pe masă.

— Ia loc, Sydney, să ne uităm de aproape la astea.

Înconjură masa, eu fiind în urma lui, apoi ne-am apucat amândoi să comparăm pietrele colierului cu cele din desen.

— Este extraordinar, l-am asigurat. Ai ales minunat însăşi esenţa pietrelor acestora. Imaginează-ţi ce va ieşi când Chan va executa colierul. Abia aştept să-i duc colierul şi desenul.

— Când vrei să pleci? întrebă, învârtindu-se cu scaunul.

— Luni. Chiar mâine mă voi duce la agenţia de voiaj. La Hong Kong ar trebui să ajung miercuri, unde voi petrece o săptămână lângă Chan, să mă asigur că a înţeles exact ce vrem noi, apoi mă întorc cu avionul.

— Perfect. Şi cât timp crezi că îţi va trebui să-l vinzi?

— Asta e operaţia cea mai complicată. N-aş putea să-ţi spun. Am făcut deja o listă de nume. Chan va avea nevoie de două luni ca să execute colierul. Imediat ce va fi gata, începe rolul meu.

— N-ai putea să-mi spui o dată aproximativă?

M-am uitat la el, neştiind unde vroia să ajungă.

— Nu cred că-i posibil, Sydney. Îmi poate lua o lună, după cum, foarte bine, poate dura opt luni. Două milioane reprezintă o sumă.

— Vezi tu, Larry, spuse, agitându-se în fotoliu, problema e că am asigurat colierul pentru o perioadă de nouă luni. Am obținut un tarif special, însă prima e bună de tot. Dacă în decurs de nouă luni colierul nu va fi vândút, voi fi nevoit să fac un nou vărsământ asiguratorilor mei, iar asta n-aş vrea.

Am rămas încremenit.

— L-ai asigurat? am exclamat.

— Evident, drăguțule. Doar nu-ți închipuiai că te-aş lăsa să pleci la Hong Kong cu acest colier, fără să-l asigur. S-ar putea întâmpla cine ştie ce, nu? S-ar putea să-ți fie furat. Ai putea avea un accident... dar mai bine să nu vorbim despre nenorociri! Şapte sute cincizeci de mii de dolari nu pot fi riscați aşa, prosteşte.

— Da, evident, am spus, cu inima bătându-mi ca un metronom. Unde l-ai asigurat?

— La compania noastră obişnuită... *National Fidelity*. Chiar m-am încăierat cu tipul acela înfiorător, Maddox. Nu pot să-l sufăr pe ăsta. E de-o obrăznicie! Până la urmă a trebuit să mă adresez unuia dintre directori, ca să obțin condițiile cele mai bune. Acel Maddox cerea aproape dublu față de cât am plătit.

Maddox!

Avusesem eu însumi ocazia să tratez cu el şi-l consideram cel mai dur, cel mai înfipt şi cel mai versat dintre toți agenții de asigurări. Un tip care mirosea delictul înainte chiar ca acesta să se producă. Cu ajutorul anchetatorului său, Steve Harmas, dejucase mai multe escrocherii în asi-

gurări, băgând la puşcărie mai mulţi tipi care încercaseră diverse fraude, decât toţi ceilalţi asiguratori la un loc.

Am simţit că pălesc, aşa că m-am întors, îndreptându-mă lent spre vasta verandă de sticlă.

Mă cuprinsese panica. Nici nu se mai punea problema furtului colierului! Trebuia cu orice preţ să împiedic asta, dar cum? Creierul îmi funcţiona în gol, însă realizam că dacă Maddox intra pe firul afacerii, mă găseam în faţa catastrofei.

Dacă se spunea despre poliţia din Paradise City că nu era chiar lipsită de merite, ea nu ajungea totuşi nici la glezna unuia ca Maddox. Mi-am amintit de o faimoasă afacere, în care Terrell, şeful poliţiei, făcuse apel la anchetatorul Steve Harmas, care rezolvase furtul colierului Esmaldi, ca şi pe aceea a unei crime.

— Ceva în neregulă, Larry?

— M-a apucat brusc o durere groaznică de cap.

Mi-am prins capul în palme, căutând cu disperare o ieşire din situaţia creată. Curând mi-am dat seama că nimic nu era mai uşor decât să împiedic furtul colierului. N-ar fi trebuit decât să mă strecor până în hol şi să blochez yala, înainte ca Rhea şi Fel să năvălească în apartament.

Ce-ar mai fi putut face atunci? Nimic, decât să plece şi să mă înjure când urma să ne mai întâlnim.

— Mă duc să caut o pastilă de Aspro, spuse Sydney, ridicându-se. Sunt cele mai bune, dragule.

— Nu te deranja, am spus, îndreptându-mă spre uşă. Mă duc eu. Sunt tot în farmacia mică din baie, nu?

— Lasă-mă pe mine...

În acel moment, uşa fu deschisă de perete, cu brutalitate, şi-am realizat că era prea târziu.

Multe zile mai târziu, când am retrăit scena, am înţeles de ce lovitura sfârşise atât de tragic. Era numai greşeala mea. În ciuda atâtor ceasuri pe care le petrecusem gândindu-mă şi punând cap la cap planul neglijasem felul în care Sydney ar fi putut reacţiona într-o asemenea circumstanţă. Fusesem convins că acest simpatic şi încântător homosexual, care zumzăia şi dădea tot timpul din mâini ca din nişte aripi, n-ar fi avut în faţa pericolului mai mult curaj decât un şoricel, leşinând la prima ameninţare.

Dacă l-aş fi bănuit capabil de acte de curaj, nu m-aş fi aflat în situaţia în care sunt în prezent, însă sigur fiind că n-ar fi opus vreo rezistenţă nici măcar nu luasem în calcul o asemenea eventualitate.

Mă îndreptam spre uşă, iar Sydney dădea ocol mesei de lucru, când Fel, urmat de Rhea dădură năvală în încăpere. Fel purta peruca Beathles, ochelarii fumurii, iar în mână avea un ditamai Colt automat. În spatele lui, cu părul roşu ascuns sub o eşarfă întunecată şi chipul mai mult de jumătate mascat de o pereche imensă de ochelari de soare, Rhea inspira şi ea teamă, cu pistolul de calibrul 38 în mâna înmănuşată.

— Nici o mişcare! urmă Fel cu un glas care-ţi îngheţa sângele în vine. Mâinile sus!

Am înaintat spre el. Am încercat eu să mă opresc, însă mă lansasem. Eram aproape să sar pe el când m-a lovit. Îl zărisem luându-şi elan şi am vrut să mă aplec, însă ţeava pistolului mă pocnea deja peste ochi, făcând să-mi explodeze în cap un fulger alb. Am simţit în gură sânge cald, lipicios, şi m-am prăbuşit, năucit de violenţa loviturii.

Am rămas pe spate. Ochiul drept aproape mi se închisese, însă cu stângul am înregistrat tot ce a urmat.

L-am văzut pe Sydney apucând pumnalul care-i servea drept cuțit de tăiat hârtia, o piesă rară ce aparținuse familiei Borgia, pe care dăduse câteva mii de dolari şi de care era foarte mândru. S-a repezit spre Fel ca un taur, cu pumnalul ridicat, alb la față şi cu ochii ieşiți din cap, ochi de nebun, cu privire ucigaşă.

Am zărit-o pe Rhea dându-se îndărăt, ridicând pistolul, în timp ce rânjea, ca un câine turbat. O lumină ca un fulger, o bubuitură, chiar în secunda în care Sydney îl lovea pe Fel rămas nemişcat, uluit parcă. Lama pumnalului pătrunse în brațul lui Fel, făcând sângele să țâşnească. Capul lui Sydney crăpă, ca o rodie prea coaptă, iar el se prăbuşi, cu un zgomot înfundat care însă răsună în încăpere.

Fumul pistolului urca în spirală spre plafon. Fel se clătina, mergând de-a-ndărătelea, ținându-se de braț. Am reuşit, în ciuda durerii atroce care mă năucea, pur şi simplu, să mă ridic în patru labe.

Am cercetat trupul lui Sydney. O substanță îngrozitoare, alburie, amestecată cu sânge se prelinsese din craniu. Unei asemenea răni n-avea cum să supraviețuiască, asta o ştiam. Sydney! Mort! Am simțit ceva în gură şi am scuipat un dinte, pe minunatul covor persan, vechi de două sute de ani, atât de drag lui Sydney. Am încercat să mă târăsc spre el. Simțeam nevoia să-l ating, să încerc să-l readuc la viață, însă în clipa în care urma să ajung la el, umbra Rheei se întinse deasupra mea.

M-am oprit pe loc, în patru labe, cu sângele curgându-mi din gură şi-am ridicat capul. Pe peretele din față se afla o oglindă uriaşă, în care am văzut-o reflectată.

Cu ochelarii aceia enormi şi dinţii sticlind într-un rânjet plin de cruzime, îmbrăcată în costumul pantalon de culoarea sângelui, avea ceva drăcesc, părând că venea direct din infern. Ţinea pistolul de ţeavă. În timp ce o priveam în oglindă, îşi luă avânt şi-mi trase o lovitură năucitoare în cap, cu mânerul.

Când mi-am revenit, habar n-aveam că fusesem în comă timp de cinci zile, suferisem o intervenţie chirurgicală pe creier şi că în tot acest timp mă dăduseră mort de două ori. Primul semn de viaţă pe care l-am perceput, în timp ce mă chinuiam să ies la suprafaţa acelei ape tulburi, a fost sunetul unei voci. Am continuat să mă ridic înotând, nu pentru că mă sufocam, ci împins de o vagă şi inconştientă dorinţă de a mă ridica la suprafaţă. Vocea a devenit mai puternică, vorbele rostite de un bărbat ajungând acum clar la mine.

— Spuneţi-mi, doctore, mai am mult de pierdut timpul pe-aici, aşteptând ca tipul ăsta să-şi vină în fire? Încep să înnebunesc, stând aici fără să fac nimic. Sunt inspector-şef în poliţie şi uite că de cinci zile stau aici şi-mi rod unghiile! Doamne-Dumnezeule!

Inspector-şef?... Poliţie?... Cinci zile?...

N-am schiţat nici o mişcare, simţind doar o ucigătoare durere de cap.

— Ar putea ieşi din comă dintr-o clipă într-alta, am auzit o altă voce, tot de bărbat. După cum s-ar putea să mai rămână în comă luni de zile.

— Luni? exclamă inspectorul. Şi nu puteţi face nimic, să-l treziţi?... Ce ştiu eu, o injecţie, de exemplu. Dacă rămân aici să-mi rod unghiile luni de zile cred că voi intra

şi eu în comă şi-atunci o să aveţi în braţe doi pacienţi în loc de unul.

— Regret... dar nu putem decât să aşteptăm.

— Nu, că asta-i bună!... Şi eu ce să fac în tot timpul ăsta? Yoga?

— De ce nu, domnule Lepsky? Nu v-ar face deloc rău.

A urmat o perioadă de linişte, după care numitul Lepsky continuă:

— Deci, vorba e că nu-l puteţi scoate din comă?

— Nu.

— Iar asta ar putea dura luni întregi?

— Da.

— Doamne! Şi toată chestia asta a trebuit să cadă pe mine. Păi, bine. Asta înseamnă că n-am altceva de făcut decât să aştept, nu-i aşa, doctore?

— Mi-e teamă că da.

Un zgomot de paşi traversând camera, o uşă deschizându-se, închizându-se la loc, apoi cel numit Lepsky mormăi printre dinţi, se ridică şi începu să umble de colo-colo. Du-te-vino care făcea un zgomot de fond, continuu. Am început să mă gândesc la ceea ce tocmai auzisem. Dacă nu m-ar fi durut capul în halul acela, aş fi putut reflecta mai limpede. Cu un efort de voinţă m-am chinuit să-mi readuc în minte ceea ce se întâmplase. Revedeam clipa groaznică în care Rhea îl asasinase pe Sydney. Ridicase pistolul... lumina albă... bubuitura şi capul curajosului Sydney explodând într-un amestec de sânge şi creier. Sărmanul!

Cum putusem să fiu atât de prost? Cum de-i subestimasem curajul? Îl revedeam repezindu-se la Fel, cu pumnalul lui Borgia în mână... gest pe care eu nu l-aş fi încercat niciodată sub ameninţarea pistolului. Un gest de curaj,

de o inconştienţă magnifică, pe care doar un om îndrăzneţ îl putea face. Sydney înţelesese, cu siguranţă, văzându-i pe cei doi necunoscuţi năvălind în încăpere, că urmăreau colierul de diamante. În schimb, nu ştia că sărise să apere un fals. Riscase, pierzându-şi viaţa degeaba.

Pentru el totul se sfârşise, însă eu mă aflam în cea mai rea situaţie posibilă, cu acest ofiţer de poliţie instalat la căpătâiul meu, aşteptând să-mi audă primele vorbe. Oare mă suspectau ca fiind amestecat în crimă şi-n furt? Nu era posibil. Oare cum ar reacţiona Maddox aflând că firma sa urma să fie obligată să plătească şapte sute cincizeci de mii de dolari? După cum îl cunoşteam, decât să lase din mână o asemenea sumă, s-ar da peste cap, nu s-ar lăsa până nu mi-ar pune în cârcă asasinatul.

Încă îmi rămânea timp să mă gândesc la asta. Dacă aş rămâne în continuare nemişcat şi n-aş da semne că încep să-mi revin, poate aş găsi o modalitate de a-mi salva pielea.

Am auzit o uşă deschizându-se şi o voce de femeie:

— Domnule Lepsky, prânzul e servit. O să stau eu în locul dumneavoastră.

— Perfect, mititico. Dacă deschide cumva vreo pleoapă, să vii să mă cauţi. Ce e de mâncare?

— Tocană de văcuţă.

— Eşti sigură că nu e de câine?

— Doar pisica infirmierei şefe a dispărut, chicoti fata.

— Aşa, va să zică! Asta-i bafta mea!

Uşa se închise. Am auzit-o pe infirmieră aşezându-se la căpătâiul meu şi răsfoind o carte. M-am adâncit în gânduri. Rhea şi Fel luaseră colierul fals. Fel fusese rănit. Auzise careva din imobil detunătura împuşcăturii? Îi văzuse cineva fugind? Fuseseră oare arestaţi de poliţie, iar Rhea vorbise? Poate ăsta era motivul pentru care ofiţerul

de poliţie mă păzea. Rhea m-ar fi dat în gât imediat după arestare, asta cu siguranţă, însă cum să fac să aflu? După privirea pe care i-o surprinsesem în oglindă, se pregătea să-mi vină de hac, aşa cum terminase şi cu Sydney. Dacă însă scăpam cu viaţă – ceea ce acum părea posibil – iar fratele şi sora ar fi fost arestaţi, ea ar fi vorbit.

Îmi doream să-mi pot cuprinde în palme capul care mă durea, dar am rezistat pornirii. Mai aveam nevoie de ceva timp, aşa încât mai trebuia să par în comă.

Dacă Fel şi Rhea reuşeau să scape, ce-ar fi făcut? Furaseră un colier despre care credeau că valora pe puţin un milion de dolari. Ştiau că un singur pas greşit le-ar fi adus consecinţe dezastruoase. Oare ar încerca să vândă bijuteria? Eu îi prevenisem că nici un negustor n-ar fi fost de acord să-şi ardă degetele. Acum, că riscau să fie acuzaţi de crimă, ar fi fost atât de inconştienţi încât să intre în legătură cu vreunul? Dar Rhea, atât de lacomă de bani, ar fi în stare să reziste tentaţiei de a transforma colierul în bani? Dar, în fond, de ce să mă gândesc la ei? Dacă doream să supravieţuiesc, la mine trebuia să mă gândesc.

Şi dacă poliţia, sau Maddox – în special Maddox – mă bănuiau ca fiind la originea furtului? Şi dacă, înarmaţi cu mandat de percheziţie, îmi deschideau seiful? Cum ar fi reacţionat descoperind acolo colierul adevărat?

Apoi am întrezărit o luminiţă de speranţă... o soluţie, de care numai Dumnezeu ştia câtă nevoie aveam!

În continuare nemişcat, mintea mea lucra săraca şi am avut senzaţia că găsisem posibilitatea de a mă salva cu condiţia, bineînţeles, ca Rhea şi Fel să scape de poliţie. În acest caz aş fi salvat... Aş putea chiar să-l sfidez pe Maddox. M-aş întoarce la magazin. Sydney fiind mort, Tom Luce mi-ar oferi cu siguranţă să mă ia asociat. Fără

cunoştinţele mele în materie de diamante, afacerea risca să ajungă în pericol. M-am simţit dintr-o dată mai uşurat, destins, plin de speranţă chiar.

Da, ar putea merge, cu condiţia ca Rhea şi Fel să nu cadă vreodată în plasa poliţiei.

De altfel, pentru ce să fie arestaţi? Nimeni, nici chiar cineva care-i zărise ieşind din imobil, n-ar fi fost capabil să-i identifice. Atâta vreme cât nu comiteau tâmpenia de a încerca să vândă briliantele, erau în siguranţă, şi eu o dată cu ei.

Dar uite că exista Rhea.

Mi-am amintit de ceea ce îmi spusese Jenny. *E obsedată de dorinţa de a se îmbogăţi. Refuză să accepte faptul că pentru a avea bani trebuie să-i câştigi... singură spune că nu va avea niciodată răbdare să aştepte atât de mult.*

Cu toate acestea, Rhea nu era proastă. Cu toată dorinţa ei de a face rapid rost de bani, probabil pricepea că, dacă încerca să vândă colierul era pierdută.

Am auzit o bătaie în uşă şi pe infirmieră ducându-se să deschidă.

— Bună ziua, domnişoară Baxter.

— Cum se mai simte astăzi? întrebă Jenny.

— Nici o schimbare.

Venise Jenny!

A trebuit să fac un efort supraomenesc, ca să nu deschid ochii. Era încă prea devreme. Urma să fac treptat acest lucru, pentru ca, în cazul în care ofiţerul se arăta brutal, să pot simula iarăşi coma, iar trezirea urma să se producă atunci când aş fi considerat că a venit momentul potrivit.

Oricum, faptul de a o şti pe Jenny venită la Paradise City şi îngrijorată pentru mine, a avut efectul unei injecţii euforizante.

— Aş putea să-l văd?

— Sigur că da.

Am rămas întins acolo, cu inima bătând, auzind-o apropiindu-se de pat.

— Nu arată prea bine, spuse, iar neliniştea din glasul ei mi-a făcut bine.

— Nu-i de mirare. Nu uitaţi că a suferit o intervenţie chirurgicală pe creier şi a fost între viaţă şi moarte, însă doctorul Summers afirmă că acum e în afară de orice pericol. Nu ne rămâne decât să aşteptăm să iasă din comă.

Degete uşoare îmi mângâiară încheietura mâinii... degetele lui Jenny. Am avut o dorinţă nebună de a deschide ochii, s-o privesc, să-i văd părul strâns în cocul acela mereu gata să se desfacă, să-i citesc neliniştea din privirea ei frumoasă, însă era prea devreme. Pentru siguranţa mea, trebuia să mai aştept.

Iar am auzit uşa deschizându-se şi i-am recunoscut vocea lui Lepsky.

— Dacă tocana a fost făcută din pisica infirmierei şefe, atunci trăiască pisicile!

Apoi, pe-acelaşi ton:

— Bună ziua, domnişoară Baxter. După cum vedeţi, e în aceeaşi stare.

— Mda, văd.

Jenny oftă, iar după un timp se adresă infirmierei:

— Daţi-mi, vă rog, de veste imediat ce îşi revine, da?

— Contaţi pe mine.

A urmat un du-te vino, însă n-am vrut nici măcar să risc o privire filtrată printre ploape, realizând că Lepsky îşi ocupa locul la căpătâiul meu.

Într-un târziu, uşa s-a închis... Jenny plecase.

— Îmi place fata asta, declară Lepsky. E un om bun. Am impresia că-l iubeşte la nebunie pe tipul ăsta, nu crezi?

— Asta puteți s-o mai spuneți o dată, încuviință infirmiera.

— Păi da.

Tăcere lungă, apoi Lepsky continuă:

— De două luni, am fost numit inspector principal. Nu poți să-ți imaginezi câtă muncă a picat pe capul meu. Iar eu stau în nenorocita asta de cameră de spital, așteptând ca domnul să se trezească. Mi se tot spune că e foarte important.

— Nu înțeleg nimic din toată povestea asta, spuse infirmiera, și tare-aș dori să-mi explicați ce se întâmplă. Am citit toate ziarele, dar nu scriau nimic altceva decât despre asasinarea domnului Fremlin. Ce se ascunde aici?

— Absolut între noi vorbind, nici eu nu știu mai mult decât dumneata. Apele se vor limpezi atunci când Carr își va reveni și va povesti ce s-a întâmplat. Noi credem că e vorba de furtul unui obiect de valoare, însă nu știm ce anume. Nu înțelegi nimic din toată povestea asta? Ei bine, nici eu!

Eram numai urechi.

— Niște indicii, acolo, trebuie să aveți, nu se poate.

— Citești prea multe romane polițiste, mititico, zise Lepsky pe un ton amar. Tot ce știm e că un tip și-o tipă au năvălit în apartamentul lui Fremlin, i-au tras un glonte în cap, l-au scos din luptă pe Carr, după care au șters-o. Avem semnalmentele lor. Portarul de noapte a auzit împușcătura și i-a văzut ieșind din imobil, numai că semnalmentele date de el nu ajută la nimic. Așa încât, totul depinde de ceea ce a văzut Carr și de ceea ce ne va spune el. Pentru asta stau eu aici și-l păzesc, te-ai prins?

— N-aș vrea să fiu în locul dumitale.

— Nici eu nu țin prea mult la asta.

După un moment de tăcere, Lepsky întrebă:

— Ce avem la cină, diseară?

— Haideți, domnu' Lepsky, abia ați venit de la masă!

— N-are importanță. Îmi place să știu întotdeauna ce m-așteaptă. Deci, ce ne dau de mâncare la cină?

— Habar n-am. Depinde de cheful bucătăresei.

— Așa? Atunci spune-i, dacă crezi că asta o va binedispune, că dacă ne pregătește ceva ca lumea, o s-o ciupesc de fund.

— Domnu' Lepsky, nu vă e rușine să spuneți asemenea grozăvii! chicoti infirmiera.

— Ba da, însă tot stând aici degeaba și trosnindu-mi degetele, îmi vin idei. Pleci?

— Și încă cum! Până nu vă dă în gând să mă ciupiți de fund.

— Bună idee! Ehei, dacă n-aș fi un soț respectabil... A urmat zgomotul ușii închise.

Așadar, nu se știa despre colier, că fusese furat. Lawson îi văzuse pe Rhea și Fel ieșind din imobil însă, după cum spunea Lepsky, mărturia lui n-avea nici o valoare. Îmbrăcați așa cum erau și trecând în fugă, erau imposibil de recunoscut. M-am mai gândit puțin și-am hotărât să ies la suprafață abia peste vreo două ore. Nu trebuia în nici un caz ca Lepsky să bănuiască faptul că aș fi tras cu urechea la ceea ce-i spusese infirmierei.

Deci, am rămas întins, cu ochii închiși, așteptând trecerea timpului. Continua să mă doară capul, iar agitația continuă a lui Lepsky mă scotea din sărite. Din când în când mai venea și infirmiera s-arunce o privire. Târziu, a venit și doctorul, ceea ce m-a hotărât să dau semne de viață. În timp ce se întreținea cu Lepsky, am făcut o mișcare, am scos un geamăt și, în fine, am deschis ochii,

cercetând o clipă chipul greoi aplecat asupra mea. După care am închis ochii la loc.

— Iese din comă.

— În sfârşit, exclamă Lepsky.

Am deschis iarăşi ochii, ducând mâna la capul înfăşurat în pansamente.

— Cum vă simţiţi, domnule Carr? întrebă doctorul.

— Unde mă aflu? am pronunţat propoziţia clasică a celui care îşi revine.

— Nu vă agitaţi. Vă aflaţi la Spitalul Municipal. Încă o dată vă întreb: cum vă simţiţi?

— Capul, mă doare.

— O să rezolvăm asta. Nu vă necăjiţi. Căutaţi să vă liniştiţi, domnule Carr.

— Sydney... l-au omorât...

— Nu vă gândiţi la asta. O să vă fac o injecţie care o să vă liniştească. O să aveţi tot timpul pentru...

— Hei, doctore! făcu Lepsky agitat. Aşteptaţi! Vreau să-i vorbesc! E foarte important!

— Nici nu se pune problema să-mi ţii bolnavul de vorbă... Domnişoară, adăugă, adresându-se infirmierei.

După câteva clipe, aceasta îmi fricţionă pielea cu alcool şi înfipse acul. Înainte să-mi pierd cunoştinţa, am apucat să-mi spun că timpul lucra în favoarea mea. N-aveam nici o grabă să răspund la întrebările lui Lepsky, dar ştiam că în partida de poker pe care urma s-o jucăm aveam în mână cele mai bune cărţi.

M-a trezit o rază de soare. M-am ridicat, uitându-mă în jur. Nu mai simţeam nici o durere de cap, iar gândurile îmi erau limpezi. În celălalt capăt al încăperii, postat în faţa ferestrei, se afla un tip înalt, subţiratic, bronzat, care am

bănuit că trebuia să fie Lepsky. La capătul patului, o infirmieră drăguță care văzându-mă că mă mişc se ridică, aplecându-se deasupra mea.

— Cum e, domnule Carr... vă simțiți mai bine?

— Mai bine. (Am dus mâna la cap.) Dar ce s-a întâmplat?

— Nu vă enervați. Mă duc după doctorul Summers. Se duse la telefon, în vreme ce Lepsky se apropia de mine. M-am uitat în ochii lui de un albastru deschis, ca de oțel. Ochi de polițist.

— Ei, domnule Carr, spuse, încercând să nu vorbească prea tare. Sunt extrem de încântat să văd că v-ați trezit, în sfârşit. Credeți că am putea schimba câteva cuvinte, fără să vă obosiți?

— Cine sunteți?... Doctorul?

— Nu, spuse infirmiera, împingându-l deoparte pe Lepsky. N-o să stați de vorbă cu bolnavul meu, fără permisiunea doctorului Summers.

— Ce otravă! făcu Lepsky, întorcându-se lângă fereastră.

După câteva clipe, un omuleţ dolofan, într-o bluză albă, intră val-vârtej în cameră. Îmi luă pulsul şi-mi zâmbi, comentând că eram pe drumul cel bun de vindecare, dar că nu aveam, în nici un caz, voie să mă enervez.

— Se află aici, domnule Carr, un ofițer de poliție care ar dori să vă pună câteva întrebări. Vă simțiți în stare? Nu vă ruşinați să spuneți nu, dacă sunteți încă obosit. El insistă, pentru că pare să fie vorba de ceva important.

— E ceva legat de Sydney Fremlin? am şoptit, răguşit.

— Da.

Am închis ochii câteva momente, fără să spun nimic, dându-i astfel de înțeles că încă nu mă simțeam prea bine.

— Bine. Cred că o să meargă.

Doctorul se întoarse şi-i făcu semn lui Lepsky să se apropie:

— Doar câteva minute.

— Domnule Carr, spuse Lepsky, venind să se aşeze la căpătâiul meu, îmi dau seama ce simţiţi, însă mă văd obligat să vă pun câteva întrebări. Aţi putea să-mi spuneţi în câteva vorbe ce s-a întâmplat... şi cum aţi ajuns într-o asemenea stare?

Nu era nici urmă de ostilitate în glasul său, de unde am dedus că nu mă bănuia.

— Fremlin şi cu mine eram în plin lucru, am început, cu o voce slabă, aproape şoptită. Uşa s-a deschis brusc şi în încăpere au dat năvală un bărbat şi o femeie. Fremlin a încercat să se opună. Femeia a tras în el, apoi tot ea m-a lovit în cap.

— La ce lucraţi?

— La macheta unui colier de diamante.

— După părerea dumneavoastră, ce căutau cei doi?

— Colierul de diamante.

— Ce colier?

— Cel căruia noi hotărâserăm să-i schimbăm montura. Colierul se afla pe masă... L-au luat?

— Când am ajuns noi, n-am găsit nimic. (Lepsky se aplecă spre mine, cercetându-mă de aproape.) Despre ce colier vorbişi?... Era o bijuterie de valoare?

Considerând că pentru moment era de ajuns, am închis ochii, prefăcându-mă obosit.

— Bun, destul, declară doctorul Summers. Să-l lăsăm să se odihnească.

— E vorba de o crimă, doctore, zise Lepsky, plesnindu-şi limba de cerul gurii, nerăbdător. Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Încă un mic efort, domnule Carr!

Am deschis o clipă ochii, privindu-l, apoi i-am închis la loc. Mi s-a făcut o nouă injecţie, datorită căreia am căzut iarăşi în somnolenţă, percepând din ce în ce mai vag protestele lui Lepsky.

Când am revenit din nou la suprafaţă, la căpătâiul meu stătea un alt tip. Unul înalt şi slab, de o urâţenie simpatică, cu gesturi calme, aşezate.

— Cum vă simţiţi, domnule Carr?

Îndărătul său, am zărit-o pe infirmieră.

— Cam ameţit. (Am închis ochii, scuturând capul, după care i-am închis la loc.) Dumneata cine eşti?

— Steve Harmas. Am fost delegat de către *National Fidelity Assurance.*

Am şi simţit un fior pe şira spinării.

Aşadar, acesta era cel despre care auzisem discutându-se atâta. Anchetatorul lui Maddox pentru care cei care comiteau fraude se confundau cu asasinii.

Un tip infinit mai periculos decât Lepsky. Ştiam asta, însă nu mă mai puteam fofila multă vreme. Acesta era momentul critic. Ori reuşeam să-l conving, ori picam.

— Vă simţiţi în stare să vorbiţi?

Harmas avea glasul şi gesturile tipice celui care stă la căpătâiul unui bolnav, însă nu m-am lăsat păcălit.

— Da, am spus, prefăcându-mă că încerc să mă ridic, iar asta îmi cerea eforturi. Daţi-i drumul.

— Voi face tot posibilul să fiu scurt, domnule Carr, reluă pe un ton lipsit de orice răutate, însă nescăpându-mă nici o clipă din ochi. Asta m-a făcut să fiu foarte atent.

Ştiaţi că domnul Fremlin asigurase un colier de diamante pentru suma de şapte sute cincizeci de mii de dolari?

— Da... îmi spusese.

— Credem că acest colier a fost furat. După cele spuse de dumneavoastră lui Lepsky, tocmai cu această bijuterie aveau treabă cei doi. Seiful domnului Fremlin era larg deschis, însă în el nu se afla nici urmă de colier. L-au luat ei?

— Nu.

— Cum nu? Sunteţi sigur? zise, uitându-se stupefiat la mine.

— Absolut sigur.

— Şi ştiţi unde se află? întrebă, incredul.

Iată-ne deci ajunşi aici, mi-am spus. Acum e rândul meu să-mi joc cartea câştigătoare.

— Da, ştiu... în seiful din apartamentul meu.

Harmas rămase o vreme clipind din ochi.

— În seiful dumneavoastră, domnule Carr? Nu înţeleg nimic.

Am închis ochii, chipurile cuprins de-o slăbiciune bruscă, apoi i-am redeschis:

— Vă pot asigura că acest colier n-a fost furat. În realitate, existau două coliere. Cel adevărat, din diamante, şi imitaţia sa din cristale şlefuite. Ori, noi tocmai lucram cu imitaţia.

— Ei bine, ca veste, asta e o veste bună! exclamă Harmas, scoţând un şuierat prelung. Patronul meu se împăca deja cu ideea că vom fi obligaţi să plătim trei sferturi de milion! Vorbiţi serios?

— Absolut. Fremlin se temea să păstreze colierul de diamante, aşa că mi-a cerut să-l ţin în seiful meu. Dacă

cumva cei doi gangsteri n-au spart între timp şi apartamentul meu, acolo ar trebui să se afle.

— Pot să mă duc să verific acest lucru, domnule Carr? Patronul meu face crize cardiace una după alta, aşa că mă grăbesc să-i pun capăt suferinței.

— Duceți-vă. Găsiți cheile apartamentului în buzunarul hainei mele. (I-am dat adresa.) Iată şi combinația cu care se deschide seiful meu: x-11-0,4. Puteți să vă duceți. (Apoi am închis ochii.)

— Acum, odihniți-vă, domnule Carr şi mai presus de orice, nu vă faceți nici o grijă.

Cu asta a dispărut din încăpere. Am scos un lung oftat de uşurare. Îndepărtasem de la mine orice bănuială. Continua să existe un risc: dacă poliția îi aresta pe Rhea şi Fel, ei ar fi vorbit, iar cu asta toată construcția mea s-ar fi năruit.

CAPITOLUL VIII

Sergentul Fred Hess de la brigada criminalistică era un omuleț corpolent, cu sprâncene ca niște tufe și privirea rece, veșnic la pândă.

Cam la o oră după plecarea lui Harmas, în cameră apăru Hess, urmat îndeaproape de Lepsky. Se apropie de pat.

— Domnule Carr... sunt Hess, de la brigada criminalistică, anunță, cu un glas care parcă zgâria. Doctorul Summers ne-a atras atenția că încă nu sunteți în măsură să dați o declarație, însă sper că vă simțiți suficient de bine pentru a răspunde măcar la câteva întrebări.

— Mă simt aproape bine, am spus. Doctorul Summers e plin de bune intenții, însă după părerea mea exagerează.

Asta păru să-i placă lui Hess, care îmi adresă un soi de zâmbet. Își trase un scaun și veni să se așeze lângă fereastră, scoțând din buzunar un carnețel.

Avusesem suficient timp să-mi pun la punct povestea, așa că mă simțeam destul de sigur pe mine.

— Perfect, domnule Carr. Ce-ar fi să-mi vorbiți puțin despre colier. Din ce mi-a povestit Harmas, răufăcătorii au luat o copie. Aşa este?

— Dacă spuneți că a dispărut colierul, atunci ce au furat ei este o copie.

— Nu şi-au dat seama că era vorba de un fals?

— Nu. Doar un specialist în diamante şi-ar fi dat seama. Dar, ca să înțelegeți ceva, domnule sergent, dați-mi voie să vă povestesc totul, de la început.

Se uită un moment la mine, apoi încuviință:

— De acord.

I-am povestit deci că doamna Plessington îşi exprimase dorința de a cumpăra un colier de diamante, plătit de soțul ei, desigur. Executasem un colier din cristale tăiate, ca să poată comanda în cunoştință de cauză. I-am expediat copia, însă cum ea avea pentru mine o valoare sentimentală, reprezentând cea mai importantă vânzare pe care reuşisem s-o fac vreodată, am dorit s-o păstrez ca amintire. Sydney fusese de acord (prima mea minciună), aşa că-i plătisem pe copie trei mii de dolari. Doamna Plessington era o cheltuitoare înrăită şi, pentru a-şi plăti datoriile făcute la joc, îi ceruse lui Sydney să vândă colierul. I-am explicat lui Hess motivul pentru care hotărâsem să facem vânzarea în cel mai mare secret, lucru care ne îndemnase să asamblăm diamantele într-o nouă montură. Pentru a termina, adăugasem că în vederea evitării unor pierderi, Sydney executase machetele noii monturi acasă la el.

— Sydney însă se temea să țină la el adevăratul colier, deci i-am sugerat să lucreze pe copie, iar el, ca să scutim orice risc, mi-a cerut să închid colierul adevărat în seiful din apartamentul meu.

— O clipă, domnule Carr, mă întrerupse Hess, rămas impasibil până în acel moment. Aş dori să clarificăm lucrurile. Am examinat seiful dumneavoastră, şi pe cel al domnului Fremlin, care reprezintă infinit mai multă siguranţă, având în vedere că e branşat direct la comisariatul central al poliţiei, spre deosebire de al dumneavoastră. Cum se face atunci că domnul Fremlin v-a cerut să depuneţi colierul în seiful dumneavoastră?

La întrebarea asta mă aşteptam, aşa că aveam pregătit răspunsul.

— Sydney era un tip extrem de nervos, am spus. După părerea sa, nici unui spărgător nu i-ar fi trecut prin minte că puteam păstra în seiful meu o bijuterie de mare valoare, în timp ce el ar fi fost tot timpul în vizorul hoţilor.

— Mda, făcu Hess, scărpinându-şi nasul. Un tip foarte nervos, deci? Şi obsedat de gândul unui posibil jaf?

— El răscumpărase colierul cu banii personali. Şi cu toate că îl asigurase, prefera să se ştie ferit de orice risc.

— Nu aici voiam să ajung, domnule Carr. Spuneţi că Fremlin era un neliniştit, un nervos?

— Da.

— Şi-atunci cum de nu încuia niciodată uşa apartamentului?

— După cum vă poate confirma şi servitorul său, avea obiceiul de a-şi uita mereu cheile. De altfel, nu prea se sinchisea să-şi încuie uşa apartamentului, ştiind că uşa de la intrarea imobilului era întotdeauna încuiată.

— Dar în noaptea furtului, cum de n-a fost?

— Asta, nu ştiu. Când am ajuns eu, la puţin după zece, era. A trebuit să-l sun pe Lawson, portarul, să vină să-mi deschidă. Chiar atunci, Claude, servitorul domnului Fremlin, pleca, şi-am schimbat câteva cuvinte cu el, în

timp ce Lawson se întorcea în ghereta lui. Poate că a uitat să încuie, după plecarea lui Claude.

— Lawson afirmă că el n-a blocat yala, care-ar fi trebuit să se încuie automat după plecarea lui Claude, spuse Hess.

— Înseamnă că nu a funcționat, am observat; astfel cei doi gangsteri n-ar fi putut pătrunde în imobil, nu?

— Chiar așa, încuviință Hess, studiindu-și atent, cu sprâncenele încruntate, mâinile puternice și bronzate. Auzind împușcătura, Lawson a ieșit în fugă din ghereta lui, tocmai în clipa în care cei doi asasini ieșeau din ascensor, cu pistoalele în mâini. Lawson n-are nimic dintr-un erou, așa că s-a ascuns. Cu toate astea, ne-a dat niște semnalmente ale celor doi.

Tăcu o vreme, după care continuă:

— Nu putem însă pune bază pe mărturia unui tip care moare de frică. Aș dori deci să mi-i descrieți pe cei doi bandiți, atât cât i-ați văzut, domnule Carr.

— Închipuiți-vă că și eu eram mort de frică. Și-apoi, totul s-a petrecut atât de neașteptat! Ușa s-a deschis dintr-o dată și ei au năvălit în încăpere, ordonându-ne să nu mișcăm. Eu mă îndreptam spre baie, să caut niște pastile Aspro, când m-am lovit de ei. Tipul mi-a altoit o lovitură groaznică, peste față, așa că am căzut.

I-am povestit și cum Sydney sărise asupra tipului; fata trăsese în el și, când încercam să mă târăsc, apropiindu-mă de Sydney, tot ea mă terminase cu o lovitură în cap, cu mânerul pistolului.

— Așadar, fata e cea care a acționat? Ea a tras în Fremlin și tot ea v-a lovit?

— Da.

— Tipul era rănit?

— Da.

— Da. Sydney îl tăiase la braț cu pumnalul pe care-l folosea la hârtii, pe birou.

— Mda. Am prelevat sângele rămas pe lamă, așa că știm ce grupă sanguină are.

Hess spusese aceste lucruri fără să pară că le acordă cine știe ce importanță, însă eu simțisem un fior trecându-mi pe șira spinării. Grupa sanguină! Încă un pas în plus care permitea acuzarea lui Fel de crimă, dacă puneau vreodată mâna pe el.

— Să începem cu bărbatul, domnule Carr, continuă Hess. Încercați să-mi dați semnalmentele lui.

— Un tip solid, cam de talia dumneavoastră. (A doua minciună a mea.) Purta o perucă tip Beatles, ochelari uriași, fumurii și o haină grena, cu buzunare negre, aplicate. (Cu un gest ostenit, am dus o mână la cap.) Cam asta-i tot ce vă pot spune.

— Un tip solid, ziceți... cam de vreun metru șaptezeci?

— Da.

— Lawson l-a văzut înalt, în jur de un metru optzeci și subțiratic, făcu Hess, trăgându-se de nas.

Tocmai în această confuzie îmi puneam eu toată nădejdea.

— Eu nu l-am văzut așa.

— Ei da, oftă Hess. Într-o asemenea lovitură, mărturiile nu concordă niciodată. Însă legat de perucă, ochelarii fumurii și haina grena, Lawson a spus același lucru ca dumneavoastră. Bun, acum să ajungem și la femeie.

— Nici n-am avut timp s-o observ, așa că am remarcat un singur lucru: avea ochelari mari, de soare, acoperindu-i cam jumătate din față. Mi s-a părut înaltă, destul de puternică, la vreo patruzeci și cinci de ani. Purta niște pantaloni

roşii, iar părul şi-l înfăşurase într-un fular negru. Uşa se deschise şi apăru doctorul Summers.

— Sergent, cred că pentru azi ajunge, spuse el hotărât. Vă acordasem douăzeci de minute.

— Exact, făcu Hess, ridicându-se. Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc, domnule Carr, pentru ajutorul pe care ni-l acordaţi. Odihniţi-vă. De altfel, ne vom revedea.

Şi, cu asta, ieşi din cameră, cu Lepsky după el.

Doctorul Summers îmi luă pulsul şi îmi recomandă să stau liniştit, anunţându-mă că prânzul îmi va fi servit într-o oră. După plecarea sa, am început imediat să trec în revistă ceea ce-i spusesem lui Hess. În afară de povestea cu grupa sanguină, totul părea să se aranjeze la modul superlativ, însă legat de acest detaliu, nu puteam face nimic.

Totul depindea de arestarea lui Fel şi a Rheei, însă nu vedeam cum puteau cădea, dacă Rhea nu încerca, cumva, să transforme colierul în bani.

Mâncasem şi-acum mă odihneam, când infirmiera veni să mă anunţe că domnişoara Baxter dorea să mă vadă.

— Vă simţiţi în stare să mai faceţi faţă unei vizite? întrebă, zâmbind cu subînţeles.

I-am spus că da.

Jenny intră, încărcată de trandafiri roşii şi struguri de seră. Rămase la piciorul patului, privindu-mă. Ceea ce i-am citit în ochi m-a emoţionat.

O dată în viaţă, era şi ea bine coafată. Purta un taior bleumarin, o bluză albă cu jabou şi mi se părea că arată senzaţional.

— Cum te simţi, Larry?

— S-au schimbat rolurile, am remarcat, zâmbind. Acum îmi aduci dumneata trandafiri şi struguri. Cum mai merge cu glezna?

— Din ce în ce mai bine. (Veni să se aşeze, şchiopătând uşor, la căpătâiul meu.)Spune-mi sincer, Larry, cum te simţi?

— Bine... acum că tu eşti aici. (I-am întins mâna mea pe care ea a prins-o într-a sa).

Jenny... e minunat să te văd. Îţi mulţumesc pentru că ai venit. Unde locuieşti?

— Oh... la un hotel micuţ. Cum am citit în ziare, am şi alergat la Paradise City.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat. Sydney era cel mai bun prieten al meu. Nu pot să cred încă, nu mă obişnuiesc cu gândul că e mort.

— Încearcă să nu te mai gândeşti. Gândurile nu-ţi pot face decât rău. Important pentru dumneata e să te refaci.

— Ai dreptate. Îţi aminteşti... Te-am sunat chiar în seara când s-a întâmplat. Credeam că-ţi spun la revedere pentru o perioadă mai lungă de timp. Faci planuri, iar viaţa hotărăşte altfel.

— Da, asta-i adevărat, spuse Jenny, ridicându-se. Doctorul mi-a recomandat să nu te obosesc. Acum te las.

— Aşteaptă puţin! Abia ai venit.

— Ţineam să te văd cât mai repede. Ce ţi-ar face plăcere să-ţi aduc mâine?

— Pentru Dumnezeu, mai stai puţin! Vreau să vorbim. Cam cât te gândeşti să rămâi la Paradise City?

— Două sau trei zile.

— Doar n-ai să te apuci din nou de lucru, cu o gleznă care încă nu s-a refăcut, Jenny!

— Nu... N-aş fi în stare... Dar...

Zâmbi:

— Nu-mi pot permite o şedere prea lungă aici. Paradise City pare oraşul cel mai scump din lume.

— Este adevăr în ceea ce spui. (M-am oprit, s-o privesc.) Nu ştiu cât va trebui să mai rămân aici. Mai multe săptămâni, cu siguranță. Ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Cu plăcere, Larry.

— Plăteşte-ți nota la hotel şi instalează-te la mine.

— Nu pot face aşa ceva! protestă Jenny, deschizând ochii mari.

— E o propunere făcută din interes. Am nevoie de cineva care să răspundă la telefon, să-mi deschidă corespondența şi să-mi țină în ordine apartamentul. Aşa, am eu o negresă care vine de două ori pe săptămână, dar când n-o supraveghează nimeni nu face absolut nici o treabă. Există o cameră de oaspeți unde te-ai putea instala, iar eu voi fi bucuros să plătesc unei guvernante voluntare o sută de dolari pe săptămână, plus cheltuielile. E vorba de un serviciu de care chiar am nevoie, Jenny. Te rog, nu mă refuza.

Ezita, pregătindu-se deja să refuze, clătinând din cap, aşa că am adăugat:

— Acest post include şi o vizită zilnică la spital, care să mă facă să mă simt mai puțin singur şi părăsit.

— De acord, Larry, spuse, surâzând. Însă nici nu se pune problema să-mi plăteşti vreun ban... Accept numai cu această condiție.

În acel moment, blonda mea infirmieră îşi făcu apariția, numai zâmbet, spunându-i lui Jenny:

— Domnişoară Baxter, e timpul ca domnul Carr să se odihnească.

— Dă-i, te rog, dacă vrei, cheia apartamentului meu. O luase domnul Harmas, dar trebuie să fi adus-o.

— Sigur că da, spuse infirmiera, adresându-ne un zâmbet cu subînțeles. Haideți cu mine, domnișoară Baxter...

— Pe mâine după masă, Larry, șopti Jenny, mângâindu-mi mâna, după care plecă, împreună cu infirmiera.

A doua zi dimineață, puțin după ce doctorul Summers trecuse să mă consulte, am primit o vizită neașteptată. Mă simțeam cam deprimat, fiindcă doctorul tocmai mă anunțase că va trebui să mai rămân în spital cel puțin cincisprezece zile. Pe lângă asta, odată întors acasă, trebuia să mă mai odihnesc un timp.

Vizitatorul neașteptat nu era altul decât Tom Luce. A intrat în cameră, într-un costum impecabil, închis la culoare, căpățâna cheală lucindu-i de transpirație. Am remarcat că aducea din ce în ce mai mult cu un buldog.

Relațiile dintre noi nu erau foarte apropiate, eu colaborând mai mult cu Sydney, însă îl știam energic, corect, iar ca negustor, foarte priceput.

— Larry, făcu el, instalându-se la căpătâiul meu, îmi pare rău să te găsesc într-o asemenea situație. Ce nenorocire! Sărmanul Sydney! L-am înmormântat ieri. Ce omagii i s-au adus! Au asistat toate personalitățile orașului. Am pus să se depună și în numele tău o coroană, cât mai în față. N-am văzut niciodată atâtea flori.

Ceva în interiorul meu se strânse ghem și-am mulțumit cerului că nu putusem participa.

— Mulțumesc, Tom. Este, într-adevăr, o nenorocire. Nu pot să cred că nu-l vom mai revedea.

— Nici eu, spuse Tom, lăsând capul în piept, cu tristețe. Tocmai am stat de vorbă cu doctorul Summers care mi-a spus că nu-ți vei putea relua activitatea mai devreme

de trei sau patru luni. Ştii pe cineva capabil să te înlocuiască, pe perioada cât vei fi absent?

Mă gândisem la asta, aşa că am răspuns fără să ezit:

— Vei avea nevoie de un desenator-machetist şi de un asistent care să lucreze cu Terry. Ştiu că Hans Kloch abia aşteaptă o asemenea situaţie. E un excelent desenator. Nu de clasa lui Sydney, totuşi foarte bun. I-ai putea scrie. În acest moment lucrează pentru Werner, la Anvers. Mai e şi Pierre Martin, de la sucursala Cartier, din Los Angeles. După părerea mea va profita imediat de această ocazie.

— Voi lua imediat legătura cu ei, spuse Luce, notându-şi numele şi adresele pe spatele unui plic. Terry şi domnişoara Barlow sunt sufocaţi de muncă.

Tăcu un timp, apoi continuă:

— Să nu uit să-ţi spun de pe-acum, Larry, eşti noul meu asociat.

— Asociat? am spus, deschizând ochii mari. Vrei să spui că îmi propui să mă asociez cu tine, Tom?

— Ţi-aş fi propus asta, oricum, însă Sydney ţi-a lăsat moştenire întreaga sa parte din afacere, ceea ce, automat, face din tine asociatul meu. Sunt foarte mulţumit de asta, Larry. Nici nu puteam visa la un asociat mai bun ca tine.

Am simţit un fior îngheţat pe spinare.

— Tom!... În sfârşit... cum să... Nu înţeleg.

— Am luat cunoştinţă de testamentul său. În afara câtorva amănunte, ţi-a lăsat ţie toată averea, considerabilă de astfel.

— Mie? am exclamat.

— Da. Ţi-am adus o copie a testamentului şi lista bunurilor. După cum ştii, probabil, eu eram executorul său. Sydney te iubea foarte mult, Larry. Aşa cum o spune în tes-

tament, vei fi succesorul său demn, iar eu sunt întru totul de acord cu el.

A fost prea mult pentru mine. Încă slăbit fiind, nu mă puteam controla ca lumea, aşa că am izbucnit în plâns şi, acoperindu-mi faţa cu palmele, nu-mi puteam stăpâni hohotele. Mă simţeam nedemn. Eram direct responsabil de moartea sărmanului Sydney! Dacă n-aş fi pus la cale furtul colierului, din dorinţa de a pune mâna pe el, ar mai fi trăit. Iar el îmi lăsase mie, care îl trădasem, toate bunurile.

Infirmiera intră, se uită la mine, îi făcu semn lui Tom Luce să iasă din încăpere, după care-l chemă pe doctorul Summers.

Am simţit că mi se făcea o injecţie în braţ şi-am picat într-o fericită stare de somn.

Până seara am rămas sub efectul calmantului. A doua zi dimineaţa, când doctorul Summers veni la vizita cotidiană, m-a anunţat că-mi interzisese primirea oricărei vizite timp de trei zile, întrucât orice emoţie puternică îmi putea face rău.

Până la un punct am fost fericit. Evident, avea dă-mi lipsească Jenny, însă îmi rămânea astfel timp să mă gândesc la viitor.

Am studiat testamentul lui Sydney. Îi lăsa lui Tom Luce magnifica sa colecţie Wedgewood. Claude, bucătarul primea o sută de mii de dolari. Secretara sa şi domnişoara Barlow, fiecare câte zece mii de dolari. Terry moştenea bijuteriile personale ale lui Sydney. Tot restul lucrurilor îmi rămânea mie.

Luce făcuse o listă a acestora. Averea lichidă se ridica la un milion şi jumătate de dolari. Mai existau câteva picturi de

valoare, între care şi acel Picasso, maşina Rolls Royce şi tot ce conţinea apartamentul. Ştiam că aici inclusese şi ceea ce el credea că era colierul doamnei Plessington.

Năucit, am citit şi recitit lista, spunându-mi într-un târziu că nu puteam accepta o asemenea moştenire. Mă dispreţuiam prea tare. După câteva ore m-am răzgândit, dându-mi seama că ar fi fost nu numai greu să refuz o asemenea moştenire, dar şi periculos. După încă o îndelungă gândire, am reuşit să mă autoconving că, dacă judecam toate detaliile, nu eram responsabil de moartea lui Sydney. Nu-i recomandasem lui Fel să nu încarce pistoalele? Cum aş fi putut să-mi imaginez că Rhea era de o asemenea răutate încât să nu se dea îndărăt de la o crimă? Şi nu mă atacase ea şi pe mine? Nu era numai o întâmplare că reuşisem să scap cu viaţă? Fiindcă acum eram sigur că Rhea încercase să mă omoare. Nu-i repetasem de mai multe ori lui Fel să nu mă lovească în cap? Or, ea fusese prezentă când îi făcusem această recomandare.

La capătul a două zile de gândire, am început să realizez ce ar fi însemnat pentru mine averea şi bunurile lui Sydney. Aş fi fost foarte bogat. Aş fi fost principalul asociat al celei mai vechi şi mai importante giuvaergii din oraş. Iar dacă doream, mă puteam instala în magnificul său apartament. Şi, în fond, de ce să-n-o fac? I-aş fi adus câteva modificări, deşi trebuie să spun că era unul dintre cele mai frumoase apartamente din oraş, dintotdeauna dorindu-mi unul la fel.

I-am cerut lui Claude să rămână în serviciul meu. Voi ignora moştenirea pe care i-a vărsat-o Sydney, dar dacă el îşi putea permite, datorită banilor lui urma să pot şi eu.

Apoi, gândurile mi-au fugit la Jenny. Doream să mă căsătoresc cu ea? dar ea, dorea, oare, să devină soţia mea? Ne cunoşteam de prea puţin timp şi, cu toate acestea,

aveam pentru ea un sentiment de tandrețe, reciproc cred, căci altfel n-ar fi venit ea la Paradise City doar ca să mă revadă. Doctorul mă sfătuise ca, imediat după ieşirea din spital, să plec într-o lungă croazieră. Aveam, iată, soluția. I-aş fi cerut lui Jenny să mă însoțească şi, în aceste două luni petrecute pe mare, am fi învățat să ne cunoaştem mai bine. Ideea mă încântă. Când doctorul Summers veni, la sfârşitul zilei, să mă vadă, declară că mă refăceam rapid.

— Aş putea primi mâine vizita domnişoarei Baxter? am întrebat.

— Natural. O s-o pun pe infirmieră s-o sune.

Când îmi aduse cina, am rugat-o pe infirmieră să-mi facă rost de câteva ziare. Venise momentul, pentru mine, să aflu ce se spunea în presă despre Sydney, despre asasinat şi despre mine însumi.

După un timp – probabil că trebuise să se consulte cu doctorul Summers, în prealabil – îmi aduse „The Paradise Herald" din ultimele cinci zile.

— Nu vroiam să vă obosim, aducându-vă corespondența, domnule Carr, spuse, dar sunt doi saci poştali plini cu scrisori, de la oameni care se interesează de sănătatea dumneavoastră. Domnişoara Baxter le-a clasat, în apartamentul dumneavoastră.

Am asigurat-o că era totul în regulă şi-am început să citesc ziarele.

Reporterul descria astfel drama care se desfăşurase acasă la Sydney, în acea seară fatală. În timp ce lucram împreună la macheta unui colier cu diamante, un bărbat şi o femeie năvăliseră în încăpere, cu pistoalele în mâini. Încercând să intervin, primisem în plină figură o lovitură îngrozitoare, cu mânerul pistolului, care mă ameţise.

Sydney, care se repezise asupra bărbatului, având în mână un cuțit de tăiat hârtie, fusese ucis de femeie, cu un glonte. Cei doi gangsteri dispăruseră, înainte de a se putea da alarma. Portarul de noapte îi văzuse ieşind, aşa că ziaristul le făcea celor doi o descriere amănunțită. Mai adăuga că poliția refuza să dezvăluie dacă fuseseră sau nu furate obiecte de valoare. Această discreție mă intrigă, cel puțin cât şi pe reporter. De ce naiba nu spuneau nimic despre colier?

Ajungând la ziarul de o zi în urmă, am avut un adevărat şoc, citind, cu litere mari:

UN CELEBRU EXPERT ÎN DIAMANTE
MOŞTENEŞTE MILIOANELE LUI SYDNEY
FREMLIN

Poza mea însoțea articolul în care se spunea că fusesem, în decursul ultimilor cinci ani, colaboratorul lui Fremlin. Eram prezentat ca unul dintre cei mai mari experți în diamante, din lume. Cum Fremlin îmi lăsase prin testament cea mai mare parte a enormei sale averi, eram în prezent principalul asociat al casei Luce & Fremlin. Reporterul mersese pe fir până la logodna mea – Doamne, ce departe mi se părea acel moment – relata despre moartea lui Judy, explicând motivul pentru care plecasem la Luceville, sfătuit de un celebru psihiatru, doctorul Melish, în încercarea de a schimba complet decorul şi mediul. Acolo, lucrasem voluntar la o operă de asistență socială, după care mă întorsesem la Paradise City. Datorită morții lui Fremlin, deveneam urmaşul său, moştenindu-i averea care se ridica la cîteva milioane de dolari. A citit articolul de mai multe ori, străbătut de un fior care-mi îngheța măduva în oase. Oare să fi ajuns el în mâna celor doi Morgan? Şi dacă da, care să fie reacția lor? Timp de câteva

minute am rămas paralizat de teamă, după care mi-am revenit.

Ce puteam face? m-am întrebat. Dacă mă denunțau, se dădeau și pe ei de gol, cu aceeași ocazie. Și, în plus, ar fi fost cuvântul lor, contra cuvântului meu. Cum Rhea nu era deloc proastă, își dădea probabil seama că a mă denunța ar fi însemnat curată sinucidere pentru ea. Să admitem totuși că poliția îi aresta. În asta consta pericolul. Dacă erau arestați, ar fi vorbit. Ce ar fi însemnat asta pentru mine?

M-am gândit. Mai întâi, grație milioanelor lui Sydney, puteam să-mi asigur serviciile celor mai buni avocați din țară. Dezvăluisem eu însumi unde se afla adevăratul colier de diamante. Și, bineînțeles, aș fi negat în bloc toate acuzațiile lor. În acest fel nici un juriu n-ar fi riscat să mă condamne.

Pentru moment, erau încă în libertate. Poate că deja părăsiseră țara. Aveau asupra lor mai mult de o mie de dolari, dați chiar de mine, cu care puteau ajunge în Mexic, unde să se descurce.

Am primit-o ca pe o ușurare pe infirmieră, care-mi dădu să înghit un somnifer înainte de a mă pregăti pentru noapte.

În ziua următoare, pe la zece, Jenny își făcu apariția, cu un braț de trandafiri roșii. Îmi spuse că apartamentul i se părea formidabil; se înțelegea admirabil cu Cissy, menajera mea de culoare, și ajunsese să desfacă aproape întreaga grămadă de corespondență primită. În fine, i se părea că arătam mult mai bine.

— Chiar mă simt bine. Spune-mi, Jenny, ai citit „Paradise Herald”? Știi că Sydney mi-a lăsat moștenire întreaga lui avere?

— Mă bucur pentru dumneata, Larry, spuse, dar îmi închipui ce trebuie să simți.

Privirile ni s-au întâlnit.

— La început m-am gândit să refuz moștenirea, după care mi-am spus că refuzând banii nu l-aș readuce pe Sydney la viață.

— Cum ai putea refuza?... A fost dorința lui.

Am încuviințat, apoi i-am povestit că doctorul Summers îmi recomanda o croazieră de cel puțin două luni, în care să iau cu mine pe cineva care să mă ajute, pentru a nu mă obosi prea tare.

— Ce-ai zice să mă însoțești, Jenny? Asta ar însemna să te ocupi de toată croaziera, ceea ce n-ar fi puțin, dar aș prefera prezența dumitale lângă mine, decât a altcuiva.

Mă privi fix, nevenindu-i să creadă, așa că am continuat:

— Vom face o călătorie grandioasă: Africa de Sud, India, Ceylon, Hong-Kong, Australia. Te-ar tenta?

— Vorbești serios?

— Mai serios de-atât nu se poate.

— Larry... ar fi minunat! (În bucuria ei, bătu din palme, așa cum făcuse la Luceville, când o invitasem la cină.)

— Va trebui să te grăbești, întrucât cred că vom putea pleca peste vreo lună. Cumpără-ți tot ce crezi că va fi necesar și nu-ți refuza nimic. Acum sunt bogat. Pune totul în contul meu de la bancă. Cere-i lui Tom Luce să-ți deschidă un cont propriu. Următoarea destinație, Outward Bound... agenția mea obișnuită de voiaj. Cere-le să ne stabilească un program pe care-l vom studia împreună. Reține, la clasa întâi bineînțeles, un apartament-salon, cu cabină pentru dumneata. De acord?

— O să mă văd chiar după masă cu domnul Luce, după care mă duc direct la agenția de voiaj.

Am mai schimbat câteva banalități, apoi, cu chipul roşu de emoție şi ochii strălucind, Jenny plecă.

M-am lăsat pe pernă şi, pentru prima oară de când îmi revenisem, la spital, m-am simțit aproape în siguranță şi aproape fericit... numai că asta n-a durat.

După-amiază, am fost vizitat de sergentul Hess, cu Lepsky după el.

— Încă una sau două întrebări, domnule Carr, dacă permiteți, spuse Hess, aşezându-se deja la căpătâiul meu. M-am pregătit pentru ceea ce avea să urmeze şi, luând-o înainte, am început:

— Eu am să vă pun o întrebare, domnule sergent. Am citit ziarele. Nicăieri nu se face nici o referire la colierul doamnei Plessington. Este ceva voit?

— Cu siguranță... Dacă am fi dezvăluit furtul colierului, domnule Carr, am fi fost obligați să spunem şi că era vorba de o copie. Câtă vreme hoții vor fi convinşi că au în mână un colier de diamante autentic, vor încerca să-l vândă. Ori, noi am avertizat deja cei mai importanți tăinuitori din țară. Dacă hoții încearcă să-l vândă, ai noştri sunt.

— Aha! Înțeleg, am spus, întrebându-mă dacă Rhea era atât de lacomă şi imprudentă ca să-şi asume un asemenea risc.

— Dacă nu mă înşel, domnule Carr, reluă Hess, mişcându-se pe scaun, încurcat, timp de câteva săptămâni ați lucrat la Luceville, ceva legat de asistența socială? Este exact?

— Da. (Îmi simțeam inima bătând de parcă se izbea de coaste.) E în toate ziarele, domnule sergent, nu fac un secret din asta. Doctorul Melish mă sfătuise, după acci-

dentul pe care l-am suferit, să fac o schimbare de decor, chiar el propunându-mi să devin ajutorul voluntar al nepoatei sale, domnişoara Baxter. De ce îmi puneţi această întrebare?

— Numele de Rhea Morgan vă spune ceva?

Am reuşit să-i susţin privirea, păstrându-mi masca impasibilă.

— Da... însă domnişoara Baxter ar fi mai în măsură să vă vorbească despre ea.

— Aţi avut a face cu această fată?

— Da. Domnişoara Baxter aflându-se în spital, în urma unei căderi, m-am oferit să mă duc s-o întâmpin pe Rhea Morgan la ieşirea ei din puşcărie şi s-o conduc până acasă... lucru care, evident, se înscrie în activităţile de asistenţă socială.

— Ea ştia cine sunteţi?

— Îmi ştia numele.

— Ştia că lucraţi la Luce & Fremlin? Dumneavoastră i-aţi spus acest lucru?

— Nu. Fata aia mi-a displăcut de la prima privire. N-am schimbat cu totul decât câteva cuvinte.

— Dar a putut cumva să descopere cine eraţi în realitate?

— E posibil, însă nu văd la ce i-ar fi folosit.

— Caut, pur şi simplu, să completez verigile lipsă, domnule Carr.

— Există vreo legătură între Rhea Morgan şi ancheta pe care o desfăşuraţi? am întrebat, simţindu-mi mâinile umede.

— Începem să cam credem că da. Poliţia din Luceville a primit unele informaţii de la un tip care lucrează la pompa de benzină a staţiei-service din Caltex, de la mar-

ginea oraşului. După ce a citit în ziar semnalmentele criminalilor, a luat legătura cu sergentul O'Halloran de la poliţia municipală, povestindu-i că, o săptămână înaintea atacului, un tip cu o perucă Beathles, ochelari de soare şi haină grena cu buzunare negre aplicate, încercase la staţia de benzină un jaf eşuat, ţinând în mâna care-i tremura un revolver de jucărie.

Tipul de la benzină îl sfătuise s-o ia din loc, ceea ce ăla şi făcuse. Omul nu se mai gândise la întâmplare, până când a citit în ziare, în ultimele zile, că un tip care corespundea cu semnalmentele vizitatorului său era căutat pentru crimă. O'Halloran mi-a telefonat, iar eu am plecat la Luceville. Recunoaşteţi că există, domnule Carr, aici, o coincidenţă cel puţin ciudată. În Luceville se află un om ale cărui semnalmente corespund exact cu cele ale criminalului. Dumneavoastră aţi fost la Luceville, nu? Aşadar, ne-am apucat să căutăm, O'Halloran şi cu mine, un tip cu cazier judiciar, cu care dumneavoastră să fi avut legătură. Era ca şi cum am fi dat cu zarul, însă poliţia lucrează de multe ori pornind de la o nimica toată, şi uite că a apărut... Rhea Morgan. Iar din momentul în care am descoperit că ea locuia împreună cu frate-său, treaba nu ni s-a mai părut chiar hazardată. Acest frate al ei, l-aţi întâlnit?

— Da, am spus, umezindu-mi buzele. Era acolo, când am adus-o pe ea acasă.

— Le-aţi spus, cu vreo ocazie, că lucraţi în comerţul cu diamante, domnule Carr?

— Cu siguranţă, nu.

— Aveaţi maşină? întrebă Hess, după câteva momente de gândire.

— Da.

— Deci, dacă doreau să obţină informaţii, le-ar fi fost suficient să-şi noteze numărul maşinii dumneavoastră?

— Dar de ce-ar fi făcut-o? Ce altceva eram eu pentru ei decât un ajutor de asistent social, însărcinat s-o ducă acasă pe fată?

— Mda... După părerea dumneavoastră, s-ar putea ca aceşti doi indivizi să-l fi asasinat pe Fremlin?

M-am prefăcut că mă gândesc, spunând, după un timp:

— Nu cred că ştiu. Totul s-a petrecut atât de rapid, încât n-aş putea să vă spun.

— Morgan ăsta, ce spuneţi? ar putea avea talia şi configuraţia fizică a tipului care a năvălit în apartament?

— Nu cred... Aşa cum v-am spus, eu îmi amintesc de un bărbat mai curând scund şi îndesat. Morgan e înalt şi slab.

— Mda. (Hess se trase de ureche, încruntând sprâncenele.) O'Halloran şi cu mine, ne-am deplasat acasă la Morgan... în baraca aia a lor, fiindcă altfel nu poate fi numită. Morgan şi soră-sa plecaseră cu două zile înaintea crimei. Exact timpul de care ar fi avut nevoie s-ajungă până aici, cu maşina. Am controlat registrele tuturor hotelurilor şi motelurilor şi-aşa am descoperit că au tras la motelul Pyramide, de unde au plecat în seara crimei. Funcţionarul de la recepţie a identificat-o pe Rhea Morgan în fotografia pe care i-am arătat-o. Dumneavoastră care aţi întâlnit-o şi v-aţi întreţinut cu ea, sunteţi de părere că ar putea fi o criminală?

Am revăzut în minte chipul Rheei reflectat în oglindă în timp ce se pregătea să-mi tragă lovitura în cap, cu mânerul pistolului. Dac-ar putea fi o criminală?... Da, fără nici un dubiu.

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule sergent, am spus cu glas surd. De unde să ştiu?

— Mda... dar trebuie să vă spun că are un cazier destul de consistent, să-i zicem!... În ce mă priveşte, nu m-ar mira să fie ăştia doi. Dacă Morgan e rănit la braţ, iar grupa sanguină corespunde cu ceea ce avem, atunci i-am prins. (Se ridică.) Tocmai i-am dat în urmărire generală, aşa că nu-i decât o problemă de timp ca să-i înhăţăm. (Îi făcu semn cu capul lui Lepsky care-o porni spre uşă.) Bun, domnule Carr, nu vrem să vă obosim. Însănătoşire grabnică.

Şi, cu asta, ieşiră din încăpere.

Mi-am săpat groapa cu mâinile mele, mi-am spus. Cum putusem să fiu atât de inconştient, de tâmpit, să-i dau lui Fel elementele de deghizare pe care le folosisem în timpul încercării mele de jaf ratată? Le atrăsesem atenţia să poarte mănuşi şi să-şi asigure un alibi, însă nu-mi venise în minte că umflatul ăla de la benzinărie va semnala poliţiei din Luceville despre peruca, ochelarii de soare şi haina grena cu buzunare negre, purtate de agresorul său.

Iată că, în numai câteva zile, în timp ce eu eram convins că dacă nu vor încerca să vândă colierul, cei doi nu vor putea fi identificaţi, poliţia era de-acum pe urmele lor! Îi pândea. Cât timp mai aveam? Fiindcă odată prinşi, ar fi vorbit!

Radio Paradise difuza ştiri din trei în trei ore. Devenisem unul dintre cei mai ferventi ascultători. De fiecare dată când cel de la ştiri anunţa: „Iată ultimele noutăţi...” mă aşteptam, cu inima bubuind, să aud că tocmai îi prinseseră. În timpul celor trei ore dintre buletinele de ştiri, abia mai reuşeam să fiu politicos cu infirmiera. Refuzam mâncarea, rămânând cu ochii pe ceas, în aşteptarea următoarei emisiuni.

Am ajuns la concluzia că trebuia să-mi anulez croaziera. Ideea de a mă afla pe un pachebot, lipsit de orice informaţie, întrebându-mă în fiecare moment dacă poliţia pusese sau nu mâna pe ei, sau dacă nu cumva la următoarea escală nişte inspectori de poliţie vor urca la bord şi mă vor aresta, mă înnebunea.

Mă aflam într-o asemenea stare de agitaţie, încât simţeam că nu mai pot rămâne în pat. Dimineaţa următoare, imediat după plecarea infirmierei, m-am ridicat, începând să măsor camera dintr-un colţ într-altul, clătinându-mă la început, apoi, curând, mai sigur pe mine. Doctorul Summers m-a găsit în faţa ferestrei.

— Nu faceţi un capăt de ţară din asta, i-am spus. Vreau să mă instalez pe terasă, să mă prăjească soarele, sunt sigur că mă voi restabili rapid, însă nu mai pot suporta să rămân închis aici.

— De acord, domnule Carr, l-am auzit, spre surpriza mea. Voi comanda o ambulanţă care să vă transporte acasă, chiar în această amiază. Pe seară, am să trec să văd cum suportaţi schimbarea. Cred că ar fi înţelept ca domnişoara Flemming, infirmiera dumneavoastră, să vă însoţească şi să rămână lângă dumneavoastră câteva zile, asta pentru cazul când...

— Nu-i nevoie. Domnişoara Baxter mă poate îngriji foarte bine.

La patru după amiază, eram din nou acasă, instalat pe terasă, la soare.

Când Jenny apăru, aducând platoul cu ceaiul, am anunţat-o că mă vedeam obligat să anulez croaziera noastră. Decepţia pe care i-am citit-o în ochi mă enervă. Continuam să stau cu ochii pe ceas, pândind sfertul de oră după care aveau să fie difuzate următoarele ştiri.

— Dar de ce? întrebă Jenny. Ţi-ar fi făcut atât de bine! Ce te-a făcut să-ţi schimbi planurile?

— Am şi eu dreptul să-mi schimb planurile, nu? am ţipat. Uite, vreau să mă reîntorc la muncă. Şi trebuie să mă ocup de succesiunea lui Sydney. Am ajuns la concluzia că dacă aş pleca în croazieră timp de două luni, aş muri de plictiseală.

— Numai că... (Lăsă ochii în jos, roşind.) Am comandat deja o întreagă garderobă, Larry. Îmi spuseseşi...

— N-are importanţă! Cine ştie... poate că doar o amânăm. Păstrează cumpărăturile... le meriţi cu prisosinţă.

— Refuz să primesc un asemenea cadou, Larry. Ne înţelesesem că îţi voi fi secretară şi că...

— Nu mă obosi cu toate amănuntele astea! Încă o dată, păstrează tot ce ai cumpărat! (Şi m-am uitat iarăşi la ceas.)

— Mulţumesc, spuse, pe un ton glacial.

Iar după o clipă, adăugă:

— Cred că mă voi întoarce la Luceville. De-acum merg aproape normal, iar dumneata te poţi descurca uşor fără mine.

Brusc, am realizat că aveam nevoie să rămân singur. Urma să-mi petrec timpul aşteptând emisiunile de ştiri, iar Jenny n-ar fi făcut decât să mă deranjeze. Şi în plus, dacă-i prindeau pe cei doi, iar ei mă denunţau, n-aş fi dorit pentru nimic în lume ca Jenny să fie de faţă la arestarea mea.

— Te-am înţeles, Jenny, am spus, fără să mă uit la ea. Îţi dau dreptate. Ca şi mine, doreşti să te întorci la muncă.

— Exact.

— Deci... totul e lămurit.

Şi văzând că ora buletinului de ştiri se apropia, am adăugat:

— O clipă, te rog. Vreau să ascult ştirile.

În timp ce ascultam flecăreala obişnuită despre Nixon şi China, Vietnam, despre Anglia şi Piaţa Comună, Jenny se ridică fără zgomot, trecând în salon. După sfârşitul emisiunii, în care nu se vorbise de nici o arestare, am trecut şi eu în salon. Jenny nu mai era acolo. După o scurtă ezitare, am pornit spre camera de oaspeţi. Am găsit-o împachetându-şi bagajele.

— Nu trebuie să te grăbeşti chiar aşa, am spus jenat. De ce graba asta?

— Am un autobuz peste o oră, răspunse continuând să-şi aranjeze lucrurile în valiză. Dacă-l prind, poimâine aş putea fi la birou şi ţin la asta.

— Da... înţeleg.

Dezgustat de mine însămi, m-am întors pe terasă, unde m-a găsit Jenny, după vreo douăzeci de minute.

— Ai grijă de dumneata, Larry, îmi spuse. Şi, mai ales, nu munci prea mult.

— Îţi mulţumesc pentru devotament, am bâiguit, tot fără să fiu în stare să mă uit la ea. Ţinem legătura.

— E ceva care te frământă. (Îşi puse mâna pe braţul meu.) Nu vrei să-mi povesteşti? Uneori, în doi problemele se rezolvă mai bine.

Ce-aş mai fi vrut să-i spun tot! Însă la ce bun? Nu putea face nimic pentru mine. Nici ea, nici altcineva, de astfel.

— Ba nu, totul e bine, Jenny, am asigurat-o, sec. Să nu pierzi autobuzul.

M-a privit lung, cu buzele tremurânde. Am înţeles în acel moment că mă iubea, însă, pentru mine, de-acum era prea târziu. Orice, de altfel.

M-am întors. Auzind închizându-se uşa de la intrare, am realizat că de această dată eram într-adevăr singur.

CAPITOLUL IX

Şi singur am rămas în cele trei zile care au urmat. Comandam masa la restaurant şi continuam să ascult ştirile, din trei în trei ore.

Telefonul nu mă prea lăsa să respir. Oamenii doreau să afle cum mă simţeam; prietenii se ofereau să treacă să mă vadă, părând jigniţi când le spuneam că încă nu mă simţeam în stare să primesc vizite. În final, am renunţat să mai răspund la telefon.

A treia zi dimineaţa, doctorul Summers îmi scoase pansamentele. Mă asigură că eram ca nou, în afara unei porţiuni tunse, în spatele craniului şi că era momentul s-o pornesc în croaziera plănuită. L-am asigurat că mă voi gândi la asta şi-am scăpat de el.

Începeam să regret tratamentul aplicat lui Jenny. Speriat la început, n-avusesem în cap decât un singur gând, să rămân singur, însă acum, că reuşisem să-mi stăpânesc panica, mă linişteam singur, spunându-mi că Rhea şi Fel nu vor cădea în mâinile poliţiei. Poate că se aflau deja în Mexic ori în America de Sud, în timp ce eu rămâneam lipit de aparatul de radio.

Poate că trebuia s-o sun pe Jenny şi să-i explic că, urmare şocului, mă lăsasem în voia nervilor, însă în prezent mă gândeam să repunem în discuţie ideea croazierei. Mi-ar fi iertat conduita incalificabilă, acceptând să mă însoţească?

Ezitam.

Voi aştepta încă cincisprezece zile, mi-am spus, iar dacă în acest timp nu am veşti despre cei doi Morgan, plec.

I-am scris lui Jenny, punând comportamentul meu pe seama stării de sănătate, asigurând-o că acum mă simţeam mult mai bine. Cum mă gândeam din nou la plecarea în croazieră, am întrebat-o dacă mai era dispusă să mă însoţească. Recitind însă scrisoarea, am găsit-o falsă, aşa că am rupt-o.

În cea de-a patra zi, cu preţul unui efort uriaş, m-am urcat într-un taxi, cu care m-am dus la magazin, luând în servietă colierul doamnei Plessington.

Domnişoara Barlow, Pierre Martin şi Hans Kloch m-au primit cu braţele deschise. Până şi Terry, chiar dacă s-a arătat mai puţin călduros, a avut bunul simţ să mă întrebe măcar cum mă simţeam.

Am intrat în biroul lui Tom Luce, punând servieta pe masă.

— Tom... îţi sunt dator nişte explicaţii, în legătură cu colierul.

Îmi aruncă o privire ciudată şi dădu din cap, aşteptând. I-am spus adevărul. Sydney îşi exprimase dorinţa de a revinde colierul, pe cont propriu. Încercasem să-i sugerez să n-o facă, întrucât asta contravenea principiilor meseriei noastre, dar se încăpăţânase.

— Ştiam asta, spuse calm Tom Luce. Vezi tu, Larry, mie îmi scapă puţine lucruri. Eu eram cel care-l gira pe

Sydney aşa că, în momentul în care mi-a cerut să vândă acţiuni în valoare de şapte sute cincizeci de mii de dolari şi auzisem că doamna Plessington era plină de datorii până-n gât, am făcut imediat legătura. Nici nu mi-a trecut prin cap să fac vreo obiecţie, iar gândul că Sydney şi-a făcut probleme cu asta mă necăjeşte.

— Am moştenit colierul, Tom, dar prefer să-l las în afacere. Când îl vom reface după macheta lui Sydney şi-l vom revinde, aş dori ca beneficiul să revină firmei.

— Aşa trebuie să acţioneze un asociat, recunoscu Tom, dar firma ţi-l va răscumpăra la preţul plătit de Sydney. Aşa mi se pare cinstit. Iar beneficiul va fi vărsat, într-adevăr, firmei.

— Perfect... În acest caz, te-aş ruga să ai amabilitatea de a-mi cumpăra acţiuni, Tom. Tu erai cel care administrai averea lui Sydney şi ţi-aş fi recunoscător să faci asta şi pentru mine.

Am simţit că propunerea îi făcea plăcere. Am vorbit apoi despre afacerile casei. Martin şi Kloch ofereau satisfacţie totală. Până şi Terry se descurca destul de bine.

— Părerea mea, Larry... pentru tine e prea devreme să te reîntorci la muncă, îşi dădu cu părerea Luce. Nu-mi pari prea în formă. De ce nu te duci în croaziera de care îmi vorbeai?

— Mă gândesc la asta, însă nu pentru perioada imediat următoare. Mai întâi intenţionez să mă aranjez în apartamentul lui Sydney. Înainte de a pleca în acea călătorie va trebui să mă descotorosesc şi de fostul meu apartament, cu mobilă cu tot şi să mă instalez în noua locuinţă. Asta îmi va lua, cu siguranţă, o săptămână sau două. Dacă în perioada asta apare vreo problemă la firmă, ştii unde să mă găseşti.

Plecând de la firmă, am cerut şoferului să mă ducă la apartamentul lui Sydney. Harry Greyson, portarul de zi, îmi veni în întâmpinare, când m-a văzut apropiindu-mă de ghereta lui.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Carr. Nenorocită treabă! Îmi lipseşte domnul Sydney... Un adevărat gentleman!

— Ei, da, am spus, oftând.

Apoi am continuat:

— Mă instalez în apartamentul lui, Harry. Ai cheile?

— Da, domnule. Am citit în ziare că sunteți succesorul său. În clipa aia am spus, şi v-o repet, în numele personalului acestui imobil: Bine ați venit acasă, domnule Carr. Suntem foarte fericiți să ştim că veți locui aici.

— Mulțumesc, Harry.

— Nimeni n-a pătruns în apartament, după ce poliția a terminat ancheta. Înainte să vă instalați, va fi nevoie de o curățenie serioasă.

— Ai adresa lui Claude, cumva, Harry? Mă întreb dac-ar fi dispus să lucreze pentru mine?

— M-ar mira să nu vrea. O să vă dau numărul lui de telefon. Un moment, vă rog. (Intră în ghereta lui, răscoli într-un sertar şi se întoarse cu o bucată de hârtie.) S-ar părea că e încă foarte tulburat.

— N-a mai dat pe-aici, după ce...

— Nu, domnule. S-a dus la bătrâna sa mamă, pentru vreo două săptămâni, însă cred că s-o fi întors.

— Am să-i telefonez.

Şi luându-i din mâini petecul de hârtie, împreună cu cheile:

— Mulțumesc, Harry. Mă duc numai s-arunc o privire, sus. Nu întârzii mult.

În timp ce ascensorul mă urca până la ultimul etaj, mi-am reamintit noaptea aceea fatală, şi parcă am simţit cum ceva mă oprea să intru pentru prima oară după moartea lui Sydney, în apartamentul său.

Ajuns în faţa uşii, am ezitat. Era ceva ca o slăbiciune, o ameţeală, aproape, însă am reuşit să-mi revin. Sydney e mort, mi-am spus. De-acum, acest apartament îmi aparţine. Aici voi trăi. Trebuie deci să mă eliberez de acest complex de vinovăţie. Nu eram responsabil de moartea sa! Asta mi-o spusesem de nu ştiu câte ori, în lungile ceasuri de singurătate. Nu trebuia să mă consider vinovat.

Am introdus cheia în broască, pătrunzând în holul de la intrare. Se auzea foşnetul discret al aparatului de aer condiţionat. Am tras cu urechea. Să-l fi lăsat poliţia pornit? Şi-adică, nimeni nu mai urcase să se asigure că lumina şi aerul condiţionat fuseseră oprite?

Intrigat, am împins uşa salonului.

În faţa mea, cu pistolul în mână, stătea Fel Morgan.

De la etajul de dedesubt, am distins lătratul unui câine, zgomot de voci şi apoi iară lătrături.

Am rămas ţintuit locului, neputându-mi lua ochii de la arma ce părea gata să scuipe moarte.

Atenuată de geamurile duble, din stradă urcă până la mine sirena unei ambulanţe. Acolo jos, foarte departe, de mine, viaţa continua în Paradise City.

Privirea mea se mută de la ţeava pistolului la chipul lui Fel. În clipa aceea lăsă arma în jos, spunând, cu voce tremurată, îngrozită aproape:

— Dumnezeule! Am crezut că erau poliţiştii!

Am realizat că era mai speriat decât mine. Asta mă linişti întrucâtva, însă inima continua să-mi bată cu putere, iar gura-mi era uscată.

Cât despre el, avea totul dintr-un cerşetor.

Murdar, slăbit, cu chipul năpădit de o mirişte roşietică. În plus, puțea. Purta tot haina grena cu buzunare negre, aplicate, însă atât de murdară încât nu mai era de recunoscut. Pantofii, plini de noroi, arătau de parc-ar fi hoinărit cu ei numai prin mocirle. Spaima i se citea în ochi, iar gura căpătase un tic. Respirația sacadată şuiera printre dinții cariați.

— Când am auzit cheia răsucindu-se în broască, spuse cu glas nesigur, m-am gândit că ăla eram! Am crezut că sunt în siguranță aici, măcar câteva zile. Se întoarse, trântindu-se într-un fotoliu. Pistolul îi scăpă din mână, căzând, cu zgomot surd, pe splendidul covor persan al lui Sydney. Îşi acoperi fața cu mâinile negre de murdărie, începând să plângă. Am închis uşa, după care m-am îndreptat cu pas nesigur către micul bar portativ. Cu mâinile tremurânde am turnat două pahare zdravene de whisky.

— Ia şi calmează-te, am spus, punând paharul lângă el, pe măsuță. Linişteşte-te, ce dracu! Ia şi bea asta!

Ridică încet capul, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii. Din expresia lui disperată, ca de animal hărțuit, am simțit că putea fi extrem de periculos.

— Nenorocitule! mă apostrofă, cu glas gâtuit. Cu vorbele tale frumoase m-ai atras în rahatul ăsta! Acum, tu să mă scoți!

Am dat pe gât jumătate din paharul cu whisky, aşezându-mă într-un fotoliu, lângă el:

— Unde e Rhea?

Strânse pumnii, lovindu-şi tâmplele cu ei. Mi-am dat seama că era înnebunit de spaimă, lucru care mi-a redat oarecum încrederea.

— Haide, Fel, lasă tâmpeniile! Răspunde-mi: unde-i Rhea?

— Nu mai vorbi de putoarea aia! (De data asta îşi lovi genunchii cu pumnii.) Tre' să m-ajuţi! Tu m-ai băgat în asta! Am citit în ziare... Mă caută pentru crimă!

Văzându-l pe jumătate mort de spaimă, am înţeles că puteam face din el tot ce voiam.

— Am să te ajut, însă mai întâi trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Unde-i Rhea?

Începu iarăşi să plângă, scuturat de hohote. Am mai tras un gât zdravăn de whisky, rezemându-mă cu spatele de fotoliu, observându-l mai bine, scârbit de laşitatea şi împuţiciunea lui.

L-am lăsat să-şi facă mendrele. După ce se sătură de plâns, se şterse la ochi cu pumnii, uitându-se la mine cu un aer îndobitocit.

— Dacă mă înhaţă, iau douăzeci de ani, zise, cu voce întretăiată. N-aş putea îndura! Nu sunt făcut pentru aşa ceva! Douăzeci de ani după gratii!... Viu, nu pun ei mâna pe mine!

— Mai termină odată să-ţi plângi de milă, da? Te întreb încă o dată: unde e Rhea?

— Scârba aia! Putoarea de soră-mea! (Se ridică, dându-şi cu pumnii în cap, apoi se lăsă îndărăt în fotoliu; comportamentul unui om cu adevărat nebun.) Îţi jur, pistoalele-alea nu erau încărcate! Doar îmi spuseseşi să nu le încarc şi eu te-am ascultat. Ea le-a încărcat! Ea a făcut totul! Ea l-a omorât pe poponar! a încercat să te omoare şi

pe tine! Știi, doar! Vreau să le spui polițiștilor că eu n-am avut nici un amestec în asta!

— Unde e Rhea?

— Nu mă crezi, nu? Crezi că sunt la fel de ordinar ca ea? Nu-i adevărat! Ea mi-a adus numai nenorociri! Nu trebuia s-o mai primesc înapoi! Nu trebuia s-o ascult! Douăzeci de ani în spatele gratiilor! N-aș putea rezista!

— Ce naiba faci pe-aici? am întrebat calm, sperând că tonul meu îl va potoli puțin.

Se răsturnă în fotoliu, prinzându-și capul în mâini.

— Ai terminat cu întrebările tâmpite? l-am auzit. Vreau să dispar de-aici. Am nevoie de bani. De-o mașină! Nu mai pot să stau în blestemata asta de cușcă!

— O să-ți dau bani. te ajut să fugi. Îți fac rost de-o mașină.

Se uită la mine. Continua să tremure, însă avea acum în ochi o lucire de speranță.

— Ar fi bine s-o faci! spuse, cu glas răgușit. Tu și milioanele tale nenorocite! Tu ți-ai făcut treaba, nu?

Tocmai comisese o gravă greșeală. Începuse să-mi fie milă de el, dar ultimele cuvinte care-i ieșiseră din gură au ucis pe loc orice urmă de compasiune.

— Ți-am spus că am să te ajut.

— De ce l-a omorât pe poponar? întrebă, studiindu-și mâinile jegoase. Aia e o ordinară, îți spun eu! Știi ce mi-a făcut mie... fratele ei? (Îmi aruncă o uitătură de nenorocit.) Am luat-o din loc din coșmelia asta afurisită. Colierul era la ea. Am sărit în mașină, ea la volan. Am mers ca demenții, până la autostradă. Eu o înjuram fiindcă a tras, dar ea nici nu se uita la mine. Credeam că fugim la Miami. O lăsam să-și vadă de treabă, dar continuam s-o înjur. Când am ajuns la marginea mlaștinilor, acolo unde sunt niște

stufărişuri, ştii unde, nu? chiar la ieşirea din oraş, a pus o frână de-a venit maşina în bot. Muream de frică. M-am întors, să văd dacă nu cumva aveam poliția pe urme. Am țipat la ea să conducă mai departe. Atunci s-a uitat la mine. Parc-o văd. (Încă o dată, îşi lovi genunchii cu pumnii.) Ochii... parcă erau două bucăți de gheață! „Cauciucul din dreapta, spate, are pană. Du-te şi vezi ce e", mi-a zis. Iar eu, ca un bou, nu m-am prins. Am coborât. Tot aşa cum înghițisem şi vorbele tale frumoase. Nici n-ajunsesem în spatele maşinii, că putoarea a şi pornit, cu roțile scrâşnind... Nu mai putea ea de ce mi se întâmpla mie.

Glasul i se frânse şi începu să plângă din nou, legănându-se în fotoliu, înainte şi înapoi, în disperarea lui. Am aprins o țigară. Nu-mi mai era teamă de el, însă continua să rămână periculos. Dac-ar fi fost arestat, ar fi vorbit.

Am luat o hotărâre, cu sânge rece. Dacă doream să-mi salvez pielea, trebuia să-l reduc la tăcere. Am rămas aşezat, fumând şi privindu-l cum plângea, trăgându-şi nasul. Murdăria de pe el, mirosul groaznic, micimea lui ca om, totul îmi trezea dorința de a-l strivi ca pe un păduche.

Orologiul de la hotelul oraşului sună ora douăsprezece. Prânzul.

— Probabil că ți-e foame, Fel, am spus. Mă duc să comand nişte mâncare.

— Crăp de foame, într-adevăr, spuse, oprindu-se din suspine. Nu-ți poți da seama prin ce-am trecut! În nenorocirea aia de mlaştină, am mâncat peşte crud şi crabi! N-ai fost niciodată acolo? Foşcăie de şerpi şi aligatori!

Am telefonat la restaurant, cerându-i şefului de sală să-mi trimită sus un prânz.

— Fugi pe terasă, Fel. Ascunde-te.

Şi-a luat paharul cu whisky, l-a dat pe gât, apoi s-a hotărât să se refugieze pe terasă.

I-am dus paharul la bucătărie, timp în care mintea mea lucra. Cum să-l reduc la tăcere? Am realizat că, de fapt, puneam la cale asasinarea lui, iar acest gând nu mă tulbura defel. Dacă reuşeam să mă descotorosesc de el mai întâi, apoi de Rhea, eram salvat şi nu numai salvat. Aş fi avut lumea la picioare.

M-am reîntors în salon, aşezându-mă. Până când a ajuns chelnerul, în vreun sfert de oră, în mintea mea începuse să prindă contur un plan. Speram să pot scăpa de Fel fără probleme, dar n-avea să fie deloc uşor cu Rhea. Fiecare lucru la timpul lui, mi-am spus.

Chelnerul sosi, împingând o măsuță pe rotile. Îmi adresă un zâmbet cu gura până la urechi.

— 'nă ziua, dom'le Carr. Ce plăcere să vă văd iarăşi. V-am adus o şampanie, cu complimentele şefului. S-a îngrijit personal de comanda dumneavoastră.

L-am atins cu doi dolari bacşiş şi imediat ce a dispărut m-am dus după Fel, pe terasă. Se aşezase pe balustradă, cu genunchii la gură.

— Treci şi bagă-n tine.

O luă înaintea mea, grăbit s-ajungă la masă. Se uită la capacele care acopereau totul, după care se instală şi începu să se îndoape. Clefăia ca un porc, îndesându-şi în gură, mai să se înece. Îngrețoşat, m-am retras pe terasă, să aştept până termină, continuând să născocesc planuri cu care să-i vin de hac. L-am auzit râgâind şi-am bănuit că a terminat, aşa că m-am întors în salon.

Dumnezeu ştia ce-avea să gândească chelnerul, văzând în ce hal arăta măsuța cu rotile. Fel pătase toată fața de masă, lichidase enormul platou cu brânzeturi, golise

coşuleţul pe care se aflaseră şase pâinici; pete de vin se aflau nu numai pe şerveţelele care decoraseră serviciul, ci şi pe toată faţa de masă. Rosese, de asemenea, absolut toate fructele.

Asta e, mi-am spus. Un bacşiş de zece dolari va aranja lucrurile.

M-am uitat apoi la Fel care, aprinzând o ţigară, îşi dădu drumul la gură.

— Ei, bătrâne, s-ar zice că voi ăştia, bogătaşii, ştiţi să trăiţi! N-am băgat în mine aşa, în viaţa mea!

— Probabil erai mort de foame.

— Păi da... În vreme ce tu îţi vedeai de-ale tale, eu stăteam ascuns în mlaştini, cu şerpi în jurul meu. (Îmi aruncă o privire rea.) Tu m-ai băgat în tot rahatul ăsta... Deci, tu să mă scoţi, fiindcă dacă nu, eşti dus! Dacă m-agaţă poliţia, te dau în gât. Iau eu douăzeci de ani, dar iei şi tu la fel.

Habar n-avea el că tocmai îşi semnase condamnarea la moarte.

— Ia zi, Fel, cum ai făcut de-ai intrat în apartament? l-am întrebat, aprinzându-mi şi eu o ţigară.

— E la îndemâna oricărui meseriaş. Nimic mai simplu. Dar să nu mai vorbim de asta... Îmi trebuie maşină şi parale.

— Poţi lua Fordul meu, care e parcat jos. Iar bani, câţi îţi trebuie?

— Cincizeci de mii, spuse, studiindu-mă.

— Se poate face. Iar după asta, care-ţi sunt planurile, Fel?

— Mă duc până la Key West. Acolo am un amic care o să mă treacă în Cuba. Când ajung, o să-ţi trimit adresa. (Se uită iarăşi la mine, de sus în jos, şi-am înţeles că

whiskyul începea să-şi facă efectul.) O să-mi trimiţi cinci sute de mii de dolari, cu care o să fim chit. După ce-i voi primi, n-o să mai auzi niciodată de mine.

— Da, dar rămân cu Rhea în cârcă, am observat.

— Asta-i altă poveste. E treaba ta. Eu îmi văd doar de mine. Colierul e la ea, aşa că nu văd de ce ţi-ar face necazuri. pe când eu n-am nimic.

— Ea unde e, Fel?

— Ce te freacă pe tine grija unde e? Nu te băga. E otravă curată! Nu te mai gândi la ea... O să mărite colierul ăla şi va dispare din circulaţie. Ascultă la mine, nu te mai gândi la ea!

I-am mai turnat un whisky, ţeapăn. Rânji, dând paharul pe gât.

— Maica mă-siil S-ar zice că o duceţi bine, voi ăştia! (Apucă sticla de whisky, umplându-şi paharul.) Scroafa aia de sor-mea! Înţelegi ce vreau să zic, nu? O doare pe ea undeva de toată lumea asta, în afară de gagiul ei. Un vierme! Un gunoi! Pun pariu că şi-n momentul ăsta şi-o trage cu el. I-a intrat în sânge, împuţitul!

— Fel, dacă iei maşina mea n-o să ai probleme. Imediat ce se lasă noaptea... să spunem pe la zece, te urci la volan şi-o iei din loc.

Se uită la mine cu ochii mijiţi şi-am realizat că se îmbătase.

— Şi paralele? zise

— Nici o problemă. Îi am aici.

— Aici? făcu, încercând să mă fixeze cu privirea care-i devenea cam crucişă.

— Da.

— Faci băşcălie de mine? Ia arată-mi-i.

— Imediat. dar mai întâi, spune-mi cine-i tipul Rheei.

— Doar n-o să-ți pui mintea c-o lichea măruntă ca Spooky, spuse Fel, pe care glasul nu prea-l mai asculta. Doamne! ce canalie şi ăsta! Trebuie într-adevăr să fii tâmpit, ca sor-mea, să te încurci cu o jigodie ca el!... Ca să nu mai vorbim că e cu zece ani mai mic ca ea.

— Tu vorbeşti de Spooky-Teroare?

— Păi da... Îl ştii?

— Am avut de-a face cu el la Luceville... Ciudat soi de om.

— Poți s-o mai spui odată. (Se răsturnă în fotoliu.) Mama mă-sii! Am mâncat bine, ca un rege!

— Cum a putut o fată ca Rhea să se combine cu unul ca Spooky?

— Du-te şi întreab-o! Era nebună după el încă înainte să facă puşcărie. Nici nu ieşise bine, că s-a şi dus după el. O dobitoacă! Cu o jigodie ca ăla! (Se încruntă, clătină din cap şi începu să se frece la ochi, cu mâinile murdare.) Cred c-am băut prea mult... Tre' să sforăi nițel.

— Asta e. Culcă-te puțin.

Un instinct pur animalic îl făcu să sară în sus:

— Arată-mi banii, gagiule. Zici că-i ai aici... Să-i văd.

Aici era treaba.

— Sunt în seif, am spus, ridicându-mă.

—Seif?... Ce seif?

M-am îndreptat către pictura lui Picasso, pe care am dat-o jos de pe perete, dând astfel la iveală seiful.

— Doamne, Doamne! exclamă Fel, ridicându-se, împleticit. Nu mi-ar fi dat prin cap să mă uit acolo! Şi zici că în cutia aia de conserve sunt banii?

— Ei, da, acolo sunt.

— Păi atunci, deschide-l, gagiule... Dă-i drumul!

Am manevrat cadranul, ştiind că acţionând astfel declanşam alarma legată de postul de poliţie.

— Nu prea sunt obişnuit, am spus. Ştiu care-i combinaţia, dar e cam complicat.

— Complicat sau nu, zise, suflându-mi în ceafă duhoarea de whisky, aplecat să privească mai bine cadranul, mie să-mi deschizi seiful ăsta.

Am învârtit butonul, făcând să clipească cifrele. Ştiam că de-acum o maşină a poliţiei era pe drum spre noi.

— Doi-unu, cinci-opt, şase-nouă, am bodogănit. (Cadranul îl manipulam eu bine, însă normal că nu era combinaţia reală care, din cauza festelor pe care memoria i le juca lui Sydney, era una dintre cele mai simple, ceva gen unu-doi-trei, după cum îmi explicase Tom Luce. Am apăsat pe mâner, scuturând din cap.) Cred că am greşit ceva. Dă-i drumul, Fel... Încearcă tu. Eu îţi dau cifrele, una după alta.

— Eu? Păi sunt prea beat, acum! (Aproape căzu peste mine, dezechilibrându-mă.) Deschide-l, dacă-ţi spun! Deschide-l, nenorocitule! Te sfătuiesc s-o faci!

Am reînceput să manevrez cadranul. Cât timp le trebuie ălora de la poliţie s-ajungă? Am început să mă treacă toate apele.

— Doi-unu, cinci-opt, şase-nouă, am reînceput, tot răsucind cadranul. Acum e bine. (Am apăsat pe mâner.) Ei, asta le întrece pe toate!

— Nu poţi să-l deschizi, hai? mârâi Fel. Vrei să mă înşeli?

— Totuşi, combinaţia e bună. Nu pricep de ce rahatul ăsta de seif nu se deschide.

În acelaşi moment, telefonul începu să sune.

Ne-am întors, şi unul şi altul, uitându-ne la aparat. Din doi paşi am ajus lângă el, ridicând receptorul:

— Alo... Da?

— Domnul Carr? Aici e Harry, portarul. Sunt doi ofiţeri de poliţie care vor să urce. Nu sunteţi rănit, sper?

— Nu... Cred că aţi greşit numărul.

Am pus receptorul în furcă după care, întorcându-mă, l-am văzut pe Fel traversând încăperea şi luând pistolul.

— Greşeală, nu? zise, privindu-mă fix.

— Da.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Încerci să mă păcăleşti, hai, mizerabilule?

— Ia mai tacă-ţi fleanca!

Cu inima bătând, m-am apropiat de seif şi, în timp ce manevram din nou cadranul, cineva sună la uşă. M-am întors şi l-am văzut pe Fel care, ţintuit locului, privea fix holul de la intrare, prin uşa deschisă a salonului.

— Deschide-ţi! strigă o voce. Poliţia!

Fel îndreptă pistolul spre mine.

— Gunoiule!

— Repede! pe terasă... Eu o să-i reţin! (M-am apropiat de el, cu nervii întinşi, întrebându-mă dacă va trage.)

Soneria de la uşă reîncepu.

Urmat de Fel, mă aflam deja pe terasă.

— Poţi să scapi pe-aici... dar ia-o din loc! Ia maşina mea iar eu, în timpul ăsta, o să-i reţin.

Tremurând de-i clănţăneau dinţii, Fel se aplecă peste balustradă, încercând să repereze balconul de dedesubt.

M-am strecurat în spatele lui şi, apucându-l de partea de jos a pantalonilor, l-am ridicat.

Scoase un urlet îngrozit, pistolul îi scăpă din mână şi o porni după el, cu capul în jos, chiar în clipa în care poliţiştii spărgeau uşa.

Ce uşor a mers, mi-am spus, în timp ce rulam pe şosea, spre Luceville... Ridicol de uşor. Reducându-l la tăcere pe Fel, depăşisem o etapă importantă. Venea acum la rând Rhea.

Sergentul Hess mă căutase, punându-mi o mulţime de întrebări, însă din atitudinea lui respectuoasă am dedus că mă puteam socoti norocos să mă aflu încă în viaţă.

I-am povestit cum, intrând în apartament, mi-am dat seama că mi-o luase cineva înainte, însă înainte să apuc să reacţionez în vreun fel, Morgan apăruse, cu pistolul în mână, ameninţându-mă că dacă dau alarma mă împuşcă. I-am mai spus că se apucase să bea, iar asta îi dezlegase limba, făcându-l să-mi descrie zilele şi nopţile petrecute în mlaştini, crăpând de foame. Atunci comandasem masa la restaurant şi, după ce se îndopase, îmi ceruse bani. Asta fusese şansa mea. Ştiam sigur că seiful lui Sydney era legat de un semnal de alarmă la comisariatul central. La sosirea poliţiei, Morgan, cuprins de panică, alergase pe terasă, încercând să coboare până la balconul etajului de dedesubt. Încercasem să-l împiedic. Trăsese în mine şi, în acea clipă, dând drumul balustradei, căzuse în gol.

Tot ce a găsit Hess, scotocind apartamentul, confirma spusele mele. Toate indiciile dovedeau că Morgan dormise în apartament, lăsând peste tot amprentele mâinilor lui murdare.

— Acum ştiu că aceşti doi răufăcători sunt cei pe care-i căutăm, spuse Hess. Nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe surioară.

Nu înainte de a o găsi eu, am reacționat în gând. I-am povestit atunci lui Hess cum Rhea, după ce-l abandonase pe frate-său, fugise cu colierul. Apăruse ocazia să-i îndrum pe o pistă greșită și n-am scăpat-o.

— Morgan mi-a mai spus că urma s-o ia înspre Key West, de unde un amic avea să-l treacă în Cuba. Era convins că și Rhea, după ce-l zvârlise din mașină, continuase drumul tot spre Key West.

— Cuba! făcu Hess, strâmbându-se. Dac-a apucat să ajungă acolo, atunci nu trebuie să ne mai gândim că vom pune mâna pe ea.

Ziarele au scris o mulțime despre moartea lui Fel. Nu se putea ca Rhea să nu le fi citit, însă ceea ce nu știa ea era că Fel îmi povestise despre legătura ei cu Spooky. Poate că nu se ascundea în cotețul amantului ei, însă merita să mă duc să văd. Trebuia s-o reduc și pe ea la tăcere. Rămasă în viață, viitorul meu nu mai făcea prea mulți bani.

Am așteptat sfârșitul anchetei legate de moartea lui Fel, după care l-am anunțat pe Hess că plecam la San Francisco, să-mi schimb gândurile. Îmi ceru să rămân în contact cu el fiindcă, în caz că reușeau să pună mâna pe Rhea, eu aș fi fost principalul martor al poliției. Din expresia chipului său am priceput însă că speranțe s-o găsească nu prea erau.

Înainte să plec din Paradise City spre Luceville, i-am telefonat lui Claude, servitorul lui Sydney. I-am explicat că urma să mă instalez în apartamentul cu terasă, întrebându-l dacă dorea să intre în serviciul meu.

— Vă mulțumesc pentru ofertă, domnule Larry, spuse, dar o dată ce am lucrat pentru domnul Sydney, n-aș mai putea servi un alt stăpân. Dacă asta vă ajută cu ceva, pot să vă găsesc pe cineva serios.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns, închizând.

Refuzul acestui homosexual dolofan şi îmbătrânit m-a scos dintr-ale mele. L-aş fi plătit la fel ca Sydney. În fond, cine se credea ăsta?

Gândindu-mă, pe urmă, i-am înțeles mai bine reacția. De ce-ar fi continuat să mai muncească, o dată ce Sydney îi lăsase moştenire o sumă cu care putea trăi confortabil? Nu asta era explicația reală. De fapt, Claude mă disprețuia – simțeam asta – pentru că mă instalam între mobilele lui Sydney... Lucru pentru care începeam să mă disprețuiesc eu însumi.

La trei zile după încheierea anchetei, m-am urcat în maşina mea Ford Capri, luând-o spre Luceville. Cu o seară înainte fusesem la Miami, de unde-mi cumpărasem un echipament hippy complet: cămaşă înflorată, blue-jeans şi sandale negre. M-am deplasat apoi pe chei, de unde am cumpărat un pistol calibrul 38 automat, încă unul Special Police şi o cutie de cartuşe. În sfârşit, am intrat într-un bazar, de unde am luat o perucă cu păr negru, cârlionțat, o centură lată, a cărei cataramă imita un craniu în miniatură şi un cuțit cu siguranță.

Întors acasă, am luat nişte pământ din ghivecele cu flori de pe balcon, l-am amestecat cu ulei şi apă, murdărind conştiincios cămaşa înflorată şi pantalonii.

La treizeci de kilometri de Luceville, am oprit într-un târg, am lăsat Fordul Capri într-un garaj apoi, cărând valiza în care aveam tot calabalâcul hippy, m-am oprit la un vânzător de maşini de ocazie, de la care am cumpărat un Chevrolet vechi, rablagit.

Puțin mai departe, m-am deghizat în hippy, punându-mi şi peruca scărmănată, undeva, pe o plajă pustie. Nu mă mai bărbierisem de vreo trei zile şi, uitându-mă în

oglinda retrovizoare a Chevroletului, mi-am spus că nici măcar Jenny, dac-o întâlneam, nu m-ar fi recunoscut.

Eram pregătit acum să trec la acțiune.

M-am așezat la volan și, studiind drumul prin parbrizul prăfuit, mi-am pus la cale planurile.

Nu simțeam nici cea mai mică remușcare pentru că-i făcusem de petrecanie lui Fel Morgan, deoarece nu mă îndoiam nici o clipă că m-ar fi șantajat până la sfârșitul zilelor mele. La fel, nu simțeam nici o părere de rău pentru soarta pe care i-o rezervasem Rheei, dac-aveam s-o găsesc...

Era ori ea, ori eu.

Știam totuși că n-avea să fie ușor. Era posibil să nu se fi dus să se ascundă la Spooky, după cum existau șanse ca ea să se afle acolo. Iar în acest caz, trebuia s-o atrag într-o cursă și s-o omor.

Numai că acest dublu plan se prefigura în mod sigur la fel de periculos, de greu de dus la bun sfârșit precum prinderea și uciderea unei pisici sălbatice.

Pentru mine însă, asta era unica soluție.

CAPITOLUL X

Am intrat în Luceville chiar în clipa în care orologiul hotelului anunța, cu șase bătăi, ora optsprezece. Din cauza fumului și a prafului de ciment, am fost nevoit, ca toți ceilalți șoferi, să conduc în coloană. Simțeam cum pe sub guler îmi pătrundea praful iritant – care mă făcea nostalgic.

Ca s-ajung la Lexington, unde-și avea cuibul Spooky, trebuia să tai centrul orașului, unde m-am trezit blocat în șirul de mașini care, odată sfârșită ziua de lucru, se întorceau acasă. În timp ce mă târam, la pas, pe lângă imobilul în care se afla biroul lui Jenny, m-am întrebat dacă ea se afla acolo, sus, la etajul șase, cu cocul ei veșnic gata să se desfacă, completând de zor formulare galbene. Nu era însă momentul să mă gândesc la Jenny. Acest lucru nu-mi mai era permis, mi-am spus, până când aveam să-mi rezolv problema. Până atunci, ea rămânea pentru mine ființa de preț la care puteam visa, dar nu aveam acces.

Am parcat Chevroletul la o distanță bună de Lexington, apoi, luând sacoșa în care îndesasem de-a valma o cămașă de schimb, sculele de bărbierit, pistolul 38

automat, am făcut drumul pe jos, printre casele dărăpănate, până la Lexington. Se lăsa noaptea, iar firmele luminoase începeau să se aprindă. În afara câtorva bețivani bătrâni, rezemați printre lăzile de gunoaie şi-a câtorva negrişori care jucau mingea, Lexingtonul era pustiu la ora aceea.

Peste drum de numărul 245 unde se găsea maghernița lui Spooky, se ridica o clădire de patru etaje, ca vai de ea. Doi copii murdari, cu mucii atârnând la nas, stăteau pe treptele de la intrare. Cu pumnişorii murdari strânşi între genunchi şi gâturile înfundate între umerii slăbănogi, admirau, în lipsă de altceva, gunoaiele din şanțul de scurgere, între care şi o pisică moartă.

Pe uşa de la intrare, un bilet scris ca vai de lume anunța:

CAMERE DE ÎNCHIRIAT

Era prea frumos pentru a fi adevărat. M-am oprit, aruncând o privire la 245, chiar vizavi, după care am urcat treptele, ocolind necăjiții aceia de copii care se uitau la mine bănuitori. Am intrat într-un culoar care puțea a urină, mizerie şi murdărie de animale de casă.

În pragul unei uşi apăru o femeie în vârstă, scobindu-se în puținii dinți pe care-i mai avea, ca nişte cioburi, cu un chibrit vechi. Părul rar, gras, îl purta strâns într-o coadă ca de şobolan. Până şi bluza îi era țeapănă de jeg. Părea să aibă pe puțin optzeci de ani, dacă nu mai mult.

În clipa în care m-am oprit în fața ei, m-a studiat cu atenție, de la peruca încâlcită, până la sandalele tocite, iar din expresia ei dispreţuitoare am înțeles că nu-i inspiram nici cea mai mică încredere.

— Ai o cameră să-mi închiriezi, mamaie? am întrebat, punând jos la picioare sacoşa.

— Nu-ţi permit să mă numeşti mamaie, golanule, răspunse cu o voce stridentă. Trebuie să-mi spui doamna Reynolds, bagă la cap.

— De acord, doamnă Reynolds. Deci, ai o cameră?

— E doişpe dolari pe săptămână, plata în avans.

— Pot s-o văd?

Replicile dintre noi păreau ieşite dintr-un film prost, iar după chicotitul ei am înţeles că simţea asta, ca şi mine.

— La etajul doi. Numărul cinci. Cheia e pe rama uşii, sus.

Am urcat treptele care scârţâiau, neacoperite de nici un preş, ferindu-mă să mă sprijin de balustrada murdară, până la etajul doi. Numărul cinci se afla în capătul coridorului urât mirositor.

O cuşcă de circa trei metri pătraţi. Pat, masă, două scaune, un dulap şi un covor ros. Lângă fereastră, tapetul de pe perete începuse să se dezlipească. Pe o scândură plină de grăsime, un reşou de aragaz.

Mi-am lăsat sacoşa, coborând să-i plătesc bătrânei cei doisprezece dolari, după care am intrat în băcănia unui italian, de unde am cumpărat conserve cât pentru câteva zile şi o sticlă de whisky. Dintr-o fierărie am luat apoi o crăticioară şi o tigaie pentru prăjit.

Când m-am întors, doamna Reynolds se afla tot acolo, în pragul uşii ei.

— Unde mă spăl? am întrebat-o. S-a uitat la mine din cap până-n picioare, s-a scărpinat la subţioară şi-ntr-un târziu s-a hotărât:

— E o baie publică în capul străzii şi câte o chiuvetă la fiecare etaj. Ce mai vrei, mai mult de-atât?

Mi-am dus cumpărăturile în cameră, am încuiat uşa cu cheia, am pus totul pe masă, apucându-mă apoi să examinez patul mai de-aproape. Lucru ciudat, cearceafurile erau curate, însă cele două cuverturi subţiri prezentau nişte pete suspecte. M-am întrebat când aveau să apară ploşniţele.

Ca schimbare de decor, mă puteam considera servit.

M-am gândit la luxosul apartament al lui Sydney, pe care tocmai îl moştenisem. Dacă vroiam să păstrez apartamentul şi milioanele acestuia, trebuia să îndur şederea în această cocioabă mizerabilă.

După ce am stins lumina, mi-am tras un scaun în dreptul ferestrei, instalându-mi un post de observare. Am numărat, de cealaltă parte a străzii, optsprezece ferestre prăfuite. Cinci erau luminate. În spatele uneia din aceste ferestre locuia Spooky. Dar în spatele căreia? dacă stăteam la pândă un timp, trebuia s-o dibuiesc.

M-am înarmat cu răbdare, începând să fumez. Prin spatele geamurilor pline de praf ale camerelor luminate se vedeau mişcându-se siluetele ocupanţilor, majoritatea tineri, îmbrăcaţi extravagant. La etajul cinci, a treia fereastră din stânga, o negresă tânără şi drăguţă, îmbrăcată doar în nişte pantaloni colanţi, se zbânţuia, în ritmul unei muzici transmise la radio, pe care n-o puteam auzi, ţinându-şi sânii goi în cupele palmelor. Am simţit dorinţa umflându-se în mine, aşa că mi-am luat ochii de acolo.

Pe la opt a început să-mi fie foame, aşa că am abandonat pânda, trăgând draperia şi aprinzând lumina. În timp ce încălzeam o conservă de fasole, am auzit pârâiturile unei motociclete apropiindu-se. Stingând reşoul şi lumina, m-am îndreptat rapid spre fereastră, ridicând draperia.

Spooky, călărind o Honda strălucind de nouă, oprise în fața numărului 245.

L-am urmărit în timp ce descăleca, urcând apoi în fugă cele câteva trepte.

Era momentul să fiu numai ochi. Dispăru pe culoarul imobilului şi-am aşteptat să se lumineze o fereastră. Pândind, am remarcat că negresa, care-şi pusese pe ea o cămăşuță înflorată, mesteca, cine ştie ce, într-o crăticioară. După vreun sfert de oră mi-am dat seama că Spooky locuia probabil într-una din camerele deja luminate, deoarece de când urcase nu se mai aprinsese lumina la nici una din ferestrele neluminate. Cum trei dintre ele nu aveau perdele, puteam vedea înăuntru. Perdelele celorlalte, cu toată transparența lor, nu-mi puteau permite să văd ceva în camere. Una dintre acestea se afla la etajul al treilea, iar celelalte două la ultimul, chiar deasupra odăii ocupate de negresă. După toate probabilitățile, Spooky îşi avea culcuşul într-una dintre acestea.

Am lăsat draperia, am aprins becul şi mi-am pus din nou fasolea la încălzit. Pentru început nu era rău. Făceam progrese. Aveam aproape certitudinea că maghernița lui Spooky se afla, fie la etajul trei, fie la ultimul, în acel imobil cu numărul 245.

După ce-am terminat de mâncat, am stins lumina şi, trăgând draperia, mi-am reluat pânda în fața ferestrei.

Pe la nouă, lumina de la etajul al treilea s-a stins, aşa că mi-am concentrat atenția asupra singurei ferestre rămasă luminată, la ultimul. Am aşteptat cam o oră când, brusc, am zărit o umbră trecând prin dreptul perdelei. Am recunoscut silueta lui Spooky. Cu siguranță, nu mă înşelam. Şi când te gândeşti că aş fi putut întoarce privirea o clipă, suficient să nu zăresc acea umbră fugitivă.

Aşadar, Spooky locuia la ultimul etaj, dar Rhea oare locuia cu el?

Am continuat să stau la pândă. Ferestrele se stinseră una după alta. Negresa cea tinerică şi-a atârnat pe umăr o geantă mare şi s-a îndreptat spre uşă, stingând lumina din mers. În cele din urmă, mai rămase luminată în tot imobilul doar camera lui Spooky.

Chiar atunci l-am zărit coborând în salturi treptele din faţa clădirii. Sări pe Honda lui, făcând motorul să pârâie, cu un zgomot asurzitor. Îndesându-şi casca peste laţele de păr unsuroase, o luă din loc, însă la fereastra lui lumina rămase aprinsă.

Asta putea să însemne două lucruri: ori Spooky de-aia nu mai putea de costul facturii de electricitate, ori Rhea se adăpostea în acea odaie.

Cum să mă asigur de asta?

În cartier eram un străin. Să pătrund în imobilul lui Spooky mi se părea periculos chiar dacă, aşa cum credeam eu, toţi locatarii erau plecaţi. Am aprins o ţigară, uitându-mă pe stradă. Aşa cum imediat ce se lasă noaptea şobolanii ies din ascunzători, tot aşa şi oamenii dădeau năvală în stradă. Moşnegi şi băbătii în zdrenţe îşi târau picioarele pe treptele de la intrările diverselor imobile, plecând, cu siguranţă, după prăduială.

Am zărit-o şi pe negresă. Rezemată de balustrada ruginită, îşi legăna leneş sacoşa ei mare... Am realizat că era vorba de o prostituată.

Ştiam că-şi avea camera chiar sub cea a lui Spooky. Asta putea fi bafta mea. Poate obţineam confirmarea că acolo se ascundea Rhea.

Mi-am amintit-o pe negresă cum dansa prin odaia ei, cu ţâţişoarele goale, o fată drăguţă, bine făcută. Nu mai

făcusem dragoste de la logodna mea cu Judy. Iar asta mi se părea foarte demult.

M-am ridicat, împingând scaunul, îndreptându-mă pe pipăite până la uşă, şi-am ieşit pe culoarul împuţit.

N-am întâlnit pe nimeni pe scară. Doamna Reynolds îşi închisese uşa, prin subţirimea căreia am auzit urlând televizorul. Am ieşit, coborând cele câteva trepte, în noaptea sufocantă, prăfuită şi ea. Epavele de noapte, adolescenţi, fete, beţivi, bătrâni – umblau de colo-colo. M-am uitat vizavi unde negresa pusese şi ea ochii pe mine. Am aşteptat să treacă două rable de maşini care veneau în viteză, apoi am traversat.

Cum am ajuns pe trotuar s-a şi apropiat, murmurând, cu dinţii sclipind în lumina neoanelor:

— Ia zi, scumpule? Te simţi singur?

Am privit-o. Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, iar părul creţ îi încadra chipul. Pe moment, am uitat de Rhea şi de faptul că trebuia redusă la tăcere. Trebuia cu orice chip să mă descarc de această tensiune care mă apăsa.

— S-ar putea spune şi aşa, am răspuns, răguşit. Ce-ar fi să facem ceva ca să reparăm asta?

— Zece dolari, scumpule, spuse studiindu-mă cu ochii ei negri, uşor bulbucaţi. Ai zece dolari?

M-am revăzut oferindu-i Rheei cinci sute de dolari, ca să mă culc cu ea.

— Da, am.

— După cum arăţi, nu s-ar zice că ai nici doi dolari. Degetele ei fine înhăţară banii cu repeziciunea unei şopârle care vânează o muscă.

— Hai drăguţule, spuse. Sunt a ta, toată.

M-a dus în imobilul dărăpănat care puţea mai rău decât al meu. A urcat scara, mişcându-şi fesele, cu mine în urma

ei. Urcuşul părea să nu se mai termine şi, ajunşi pe palier, am dorit-o atât de tare încât sexul mă durea.

Fața îşi cunoştea meseria, aşa că, în sfârşit, m-am simțit uşurat. Altă dată, când încă mai alergam după fete, mi se întâmplase să mă culc cu prostituate, însă niciodată nu-şi meritaseră banii. De obicei se mulțumeau să se uite-n tavan, sau să tragă din țigară, chicotind, însă mititica asta neagră merse până într-acolo încât să-mi lase impresia că terminase şi ea, cu toate că ştiam bine că-i vorba de teatru.

Când am terminat şi-am lăsat-o din brațe, n-a făcut ceea ce fac cele mai multe dintre colegele ei... adică să se dea jos din pat şi să se îmbrace. Rămase întinsă lângă mine, aprinse două țigări, oferindu-mi una.

— Ei bine, s-ar zice că duceai lipsă, scumpule, spuse, prinzându-şi sânii în palme.

Exact asta se putea spune. Acum mă simțeam destins, ca şi cum un abces s-ar fi spart. Am tras adânc din țigară, lăsându-mi privirea să hoinărească pe tavanul cojit. Apoi am auzit un zgomot de paşi, deasupra. Înainte să sar pe fata asta eram într-o asemenea stare de tensiune încât nu dădusem nici o atenție acestui lucru. Acum auzeam distinct paşii... bocănitul unor tocuri înalte ce nu puteau aparține decât unei femei. Rhea îmi reveni în minte, împreună cu motivul pentru care de fapt mă aflam în această încăpere mizerabilă, în compania unei negrese tinere, întinsă goală alături de mine.

Am tras cu urechea.

Deasupra, o femeie străbătea odaia fără oprire. Clac... clac... clac. Negresa stinse țigara:

— Trebuie să mă întorc la treabă, scumpule. E mai bine acum, nu?

— Ce se întâmplă acolo, deasupra? am întrebat, arătând cu degetul spre tavan.

— Ce treabă ai tu cu asta? (Se ridică, coborându-şi lungile picioare de pe pat.) Sus, băiete. Munca n-aşteaptă.

Am întins braţul în jurul taliei ei subţiri, atrăgând-o spre mine.

— Nu ne grăbeşte nimeni, am spus. Clientul tău sunt eu. Îţi mai dau zece dolari.

— Te ţii de glume? făcu, lăsându-se peste mine, la loc.

— Vrei banii imediat?

— Scumpule, plata mai întâi. Trebuie să trăiesc şi eu.

M-am dat jos din pat şi i-am adus din buzunarul pantalonilor încă zece dolari. După ce m-am culcat înapoi, azvârli un picior peste mine, începând să-mi ronţăie urechea. Am lăsat-o să-şi vadă de treabă, continuând să ascult zgomotul de paşi din tavan.

— Ce se întâmplă sus? am întrebat încă o dată. Ai putea să juri că e unul care se antrenează pentru maraton.

— O nebună, făcu negresa, mângâindu-mi ceafa. Dacă nu m-a înnebunit şi pe mine. În fiecare zi, în fiecare noapte, treapădă prin cameră. Dacă nu era vorba de Spooky, de mult mă duceam să mă iau de ea, însă e gagică-sa, iar în cloaca asta el face legea.

— Ai văzut-o cum arată?

Se ridică în coate, studiindu-mă cu ochii ei strălucitori pe jumătate închişi:

— De ce îmi pui toate întrebările astea, scumpule? Nu-i mai bine să ne vedem de treabă?

Şi-n timp ce vorbea auzeam paşii aceia.

— Zici că e partenera lui Spooky?

— De ce? Îl ştii pe Spooky?

— Cică dacă-l cunosc pe împuţitul ăla!

Se înmuie, lăsându-se peste mine, înainte de a vorbi:

— Pute urât ceea ce se petrece acolo, sus. Tipa e căutată de poliție. De vreo cincisprezece zile se ascunde aici... Nu iese niciodată. Nu face decât să umble tot timpul prin cameră, de m-a scos din minți cu zgomotul ăsta veşnic, în tavan.

Aflasem tot ceea ce doream. Dădusem peste Rhea!

Întors în odaia mea, m-am întins pe pat, în întuneric, cu draperia ridicată. O firmă luminoasă din vecinătate îmi dădea destulă lumină. Mă simțeam liniştit.

Era de crezut că avusesem mare nevoie să fac dragoste. Sadie – negresa tinerică îmi spusese cum o cheamă în momentul în care plecam – avusese asupra mea un efect terapeutic. În prezent, ştiam că Rhea se ascundea în cotlonul lui Spooky. Atâta timp cât ea trăia, libertatea mea, ca şi averea moştenită de la Sydney erau în pericol.

Dacă poliția punea mâna pe ea, ar fi vorbit, denunțându-mă ca pe un complice. Trebuia redusă la tăcere... dar cum? Chiar atunci mi-a venit în minte un gând înfiorător.

Oare vorbise cu Spooky despre mine? Fiindcă în acest caz, chiar dacă mă descotoroseam de ea, îmi rămânea el în cale şi nu s-ar fi dat îndărăt să mă şantajeze. Îi spusese ea oare că era în posesia unui colier de diamante care, credea ea, valora un milion de dolari? I-ar fi dat ea unei canalii precum Spooky o asemenea armă împotriva ei însăşi? Trebuia să aflu. În caz afirmativ, aş fi avut nu una, ci două crime de înfăptuit. Două ființe pe care ar fi urmat să le aduc la tăcere. Nici măcar n-am clipit, gândindu-mă la asta. Le refuzam Rheei şi lui Spooky orice drept la viață. Nu vedeam în ei decât două fiare periculoase pe care trebuia să le dobor, însă dac-aş fi reuşit să evit această dublă

crimă, totul ar fi fost mai uşor şi mai puţin periculos pentru mine.

Tot gândindu-mă la asta am aţipit însă, pe la două dimineaţa, a apărut prima ploşniţă. Mi-am petrecut restul nopţii pe scaun, lângă masă, cu capul pe braţe.

La puţină vreme după ora trei, pârâitul unei motociclete sparse liniştea nopţii. Am alergat la fereastră, de unde l-am zărit pe Spooky urcând treptele şi dispărând în clădire.

Dimineaţa, după un mic dejun cam subţirel, am plecat la baia publică. Restul dimineţii l-am petrecut hoinărind pe străzi, evitând centrul oraşului, de teamă să nu mă întâlnesc cu Jenny. Am cumpărat un insecticid, apoi m-am întors în cameră, să-mi pregătesc ceva de mâncare: cartofi cu sos, tot din conserve, desigur. După ce am îmbibat cu insecticid salteaua şi aşternuturile, m-am întins pe pat şi-am adormit.

Când m-am trezit era şapte seara. Apropiindu-mă de fereastră, am observat că în camera lui Spooky lumina ardea. La etajul de dedesubt, Sadie îşi făcea de lucru la reşoul ei. M-am uitat în stradă, constatând că Honda nu era la locul ei. De unde am dedus că Spooky plecase la golăneală. Am ales dintre conservele cumpărate o cutie de ravioli care s-au dovedit tari şi fără nici un gust.

M-am instalat apoi în faţa ferestrei, unde am fumat o mulţime de ţigări, până la nouă, moment în care Sadie a ieşit din odaia ei.

Am scotocit prin sacoşă după pistolul 38 automat, pe care l-am strecurat în buzunar şi-am coborât în stradă. M-am apropiat de Sadie care tocmai ieşea.

— Ia zi, scumpete, ce-ar fi s-o luăm de la început? am întrebat-o.

— Ia uite, dom'le! Dar tu eşti un adevărat campion, făcu ea, zâmbind, strecurându-şi braţul pe sub al meu. Păi da... hai s-o luăm de la început.

Ajunşi în odaia ei, am scos din buzunar o bancnotă de o sută de dolari, pe care i-am arătat-o:

—Ţi-ar plăcea să-i câştigi, Sadie?

— Cred că tu vrei să-mi ceri cine ştie ce şmecherii mai speciale, zise, făcând ochii mari.

— Nu. Vreau pur şi simplu să-mi petrec noaptea la tine. La mine, în coteţul ăla, colcăie de ploşniţe.

— Ia zi (lăsă capul într-o parte, privindu-mă cu ochii pe jumătate închişi) toţi biştarii ăştia de unde-i scoţi?

— Nu-i treaba ta... Dorm la tine sau mă duc la hotel.

— Bagă banul, făcu, întinzând mâna. Dormi la mine.

Nici nu intrasem bine la Sadie în odaie şi auzisem paşii Rheei înconjurând cuşca, sus.

— Nu se opreşte niciodată nebuna asta, am zis, întinzându-i banii fetei.

— Nu-mi mai vorbi de ea. Cu timpul m-am obişnuit, ce să fac? Cînd se opreşte, îi simt lipsa.

Ascunse banii în geanta ei, luă cuvertura de pe pat şi cotrobăi prin dulap, după aşternuturi curate.

— Mă răsfeţi, am spus, ajutând-o să facă patul.

— Un tip care-ţi bagă o sută de dolari merită cearceafuri curate, anunţă Sadie. Cum avem toată noaptea înaintea noastră, mă duc să fac un duş. Vrei să bei sau să haleşti ceva?

— Un păhărel ar fi bun.

Puse în faţa mea o sticlă de whisky prost, o cană cu apă, nişte gheaţă, după care dispăru la duş.

M-am instalat într-un fotoliu cam dezarticulat, ascultând-o pe Rhea trepădând deasupra, ca un animal în

cuşcă. m-am gândit la ea, amintindu-mi de timpul când o doream ca un nebun, pe când acum nu mai vedeam în ea decât o fiară periculoasă.

Dac-aş fi avut îndrăzneală, aş fi urcat la ea, aş fi spart uşa şi-aş fi terminat-o cu un glonte, numai că ştiam că ăsta n-ar fi fost cel mai bun mod de-a termina cu ea. Aveam nevoie să fiu sigur, când îi veneam de hac, că nu exista posibilitatea de a-mi fi pusă în spinare crima.

Am făcut dragoste cu Sadie, cu mai multă răbdare decât cu o seară înainte, pentru că acum nu mai eram sub presiune. Apoi am aţipit amândoi, îmbrăţişaţi.

Sadie căzuse într-un somn sănătos, în vreme ce eu nu dormeam decât cu un ochi. Auzeam vag mărşăluiala Rheei şi m-am trezit de-a binelea, în clipa în care am auzit zgomotul Hondei care făcea să zbârnâie geamurile.

Sadie mormăi ceva, se mişcă întorcându-se pe-o parte şi adormi la loc.

Undeva, jos, o uşă se trânti cu violenţă. După care, pasul greu al lui Spooky cutremură scările. Tropăiala Rheei se opri brusc. L-am auzit pe Spooky intrând şi trântind uşa.

— Fii atentă la mine, scârbă ordinară. E ultima sticlă pe care ţi-o aduc!

Glasul său ameninţător ajungea la mine, de parcă s-ar fi aflat chiar în odaia lui Sadie.

— Dă-o încoa! (Am recunoscut imediat glasul Rheei.)

— Na! Îmbată-te până mori! Ce-mi pasă mie de tine?

Sadie mormăi iarăşi în somn.

După un lung moment de linişte, l-am auzit pe Spooky:

— M-am săturat până-n gât! S-o ştergi de-aici! Locul e-al meu! M-am săturat să-ţi văd mutra!

— Gura, dobitocule! (Am remarcat în vocea Rheei o notă de isterie care m-a făcut să ciulesc urechea.) Sunt aici şi-aici rămân! N-am unde să mă duc în altă parte. Iar dacă-mi faci necazuri, canalie ce eşti, te trag după mine! Şi n-o să fie greu, Spooky. Poliţaii abia aşteaptă să te înhaţe!

Spooky tăcu un timp, după care l-am auzit iarăşi.

— Ce-i cu toată porcăria asta, pentru Dumnezeu! Ia zi! De ce te-ascunzi aici, aşteptând ca lucrurile să se potolească? Ce lucruri? Ce-ai mai făcut? Şi de ce-ai venit să te-ascunzi aici, de poliţie? Fel unde e? Ia să-mi spui? M-am săturat să te tot aud trepădând prin coteţul ăsta şi îmbătându-te cu whisky. Nu te mai vreau pe-aici.

— Adevărat?

Nemişcat, simţind trupul moale al lui Sadie lipindu-se de mine, am continuat să trag cu urechea.

— O să rămân aici atât cât va fi nevoie, zise Rhea. Ar fi prea periculos pentru mine să mă arăt, cât timp afacerea e încă fierbinte. După toate câte-am făcut pentru tine! Cine ţi-a făcut cadou motocicleta, hai? De ce nu încerci tu să câştigi bani? Nu eşti bun decât să încaleci motocicleta aia şi să faci pe durul, tâmpit descreierat ce eşti!

— Bun! făcu Spooky, vorbind mai încet, aşa încât a trebuit să fac mari eforturi ca să-l aud. N-ai decât! Du-te să mă torni la poliţie. O să fie încântaţi să pună mâna pe tine, aşa că de mine nici n-o să le mai pese. Adună-ţi boarfele şi şterge-o!

— Hai, mai bine să mai bem un pahar, Spooky.

— Ţi-am zis s-o iei din loc!

— Hai, nu mai fi rău... Să ştergem totul cu buretele. Ce naiba, tot timpul ne certăm, făcu Rhea, cu voce plângăreaţă. Bem o duşcă şi ne culcăm. Am poftă de tine.

— Numai că eu n-am nici un chef s-o fac cu tine. Ia-o din loc, îți spun!

— Hai, Spooky, vino să te culci cu mine.

— Mi-e lehamite de mutra ta, bețivă nenorocită ce ești! Du-te și-ți vezi de treabă. Lasă-mă naibii în pace!

Din tonul vocii, am înțeles că nu glumea. M-am strecurat jos din pat, îmbrăcându-mă în grabă. Poate asta era șansa mea! Ea nu-i spusese nimic, așa că Spooky nu reprezenta un pericol pentru mine. În timp ce mă încălțam, Sadie se întoarse, murmurând somnoroasă:

— Unde pleci, dragule? (După care adormi la loc.)

L-am auzit pe Spooky urlând:

— Ieși afară!

Ușa s-a deschis și-am auzit un zgomot de ceva târât pe jos.

— Ia-ți și zdrențele! mai zbieră Spooky.

Din nou un zgomot înfundat, după care ușa se trânti. Mă aflam deja pe culoar. Am închis binișor ușa lui Sadie și-am coborât în goană până la parter, unde m-am lipit cu spatele de perete, în întuneric, trăgând cu urechea. Rhea coborî scările, mârâind printre dinți.

— Mizerabilul! Scârba!

I-am zărit silueta, în timp ce traversa holul de la intrare, sprijinindu-se de pereți.

— Nu fă prostii, mititico, i-am strecurat, cu voce joasă. În colț e un sticlete.

Se opri brusc și, ținându-și respirația, încercă să mă distingă, în întuneric:

— Tu cine ești?

— Urmărit... ca și tine.

Se strecură de-a lungul peretelui, lipindu-se de mine. Duhnea a whisky.

— Urmărit? repetă, cu glas moale. Nu-nțeleg ce vrei să spui. (Am realizat că era complet chiaună.)

— Am auzit tot. Nu vrei să ne luăm zborul împreună? Am maşină. Şi ştiu un colţişor, afară din oraş, unde ai putea fi în siguranţă.

Se lăsă să alunece pe podea, spunând, pe un ton disperat:

— Doamne, cât o să mai ţină? O să crăp!

Bine, dar nu aici, mi-am spus. O împuşcătură ar scula tot imobilul în picioare. Trebuie s-o duc undeva, în afară.

— Hai cu mine, drăguţo. (Am apucat-o de braţ, încercând s-o ridic de pe jos.) Plecăm.

— Cine eşti? făcu, lăsându-se pe mine cu toată greutatea. Nu pot să te văd, aici. Cine Dumnezeu eşti?

— Hai, vino... s-o luăm din loc.

Am purtat-o pe cele câteva trepte, apoi pe strada pustie. trebuia s-o susţin zdravăn, fiindcă se clătina. Când am ajuns sub o firmă luminată, se depărtă puţin, uitându-se la mine. Am privit-o şi eu, abia recunoscând-o. Îmbătrânise groaznic. Părul acela al ei roşu de parcă ardea era acum înspicat cu alb. ochii de smarald sticleau, luminaţi parcă din interior. Era descărnată şi se tot poticnea, încercând să se uite la mine.

Purta tot costumul acela pantalon, roşu ca sângele, şi un sac de voiaj, îndesat, pe umăr.

— Ia zi, maimuţoiule, ai păr sub aia?

— Hai, odată. Am maşina în capătul străzii. Tu şi cu mine o luăm din loc.

Mă studie din nou, cu ochi nesiguri. peruca mea scărmănată şi barba crescută, hainele nu prea curate părură s-o liniştească.

— Deci, şi tu eşti pe fugă?

— Aşa cum spui. Haide.

Se porni pe un râs groaznic, isteric, de alcoolică.

— Fratele meu e mort. Era el un gunoi, dar cel puţin mă-nţelegea. L-au mierlit poliţiştii.

— Hai s-o luăm din loc, fir-ar să fie! am scrâşnit, apucând-o de braţ. Se lăsă dusă, dar era atât de beată încât, dacă n-aş fi susţinut-o, s-ar fi întins cât era de lungă. Ne-am îndreptat, pe trei cărări, pe strada pustie, spre locul unde parcasem Chevroletul. În timp ce descuiam portiera, s-a rezemat cu spatele de maşină, uitându-se fix la mine:

— Auzi, maimuţoiule, parcă te-am mai văzut undeva.

— De ce te urmăreşte poliţia? am întrebat-o, aşezându-mă la volan.

— Ce te... aia grija, pe tine?

— Pe mine? Nici vorbă... Te urci sau rămâi aici?

Deschise portiera, instalându-se lângă mine. A trebuit să mă aplec peste ea, să închid eu portiera.

— Încotro mergem, maimuţoiule?

— Nu ştiu încotro o iei tu, însă eu vreau s-o întind spre coastă. Frate-meu are un vapor şi-o să mă ducă la Havana.

— La Havana? făcu, prinzându-şi faţa în palme. Exact acolo vreau eu s-ajung.

— Nici nu se putea mai bine... Bani ai?

— Am, în ăsta, zise, arătând spre sacul de voiaj, vârfuit. Gata, maimuţoiule, dă-i bătaie.

În momentul în care intram pe şoseaua spre Tamiami, în direcţia Neapole, a adormit.

Era patru dimineaţa. Într-o oră avea să se lumineze. Autostrada largă, pustie, era mărginită, de ambele părţi, de perdelele dese de chiparoşi şi pini.

M-am uitat la ea. Era cu capul rezemat de geamul portierei şi-avea ochii închişi. Ajungea să încetinesc,

oprind uşor, să scot din buzunar pistolul şi să-i trag un glonte în cap. Să deschid apoi portiera de pe partea ei, s-o împing şi să plec. Nimic mai uşor. Puțin înainte de intrarea în Neapole, m-aş descotorosi de perucă, aş împinge maşina într-o râpă şi-aş opri o ocazie, un autobuz Greyhound, care să mă ducă până la Sarasota. Mi-aş cumpăra de-acolo alte țoale, m-aş bărbieri şi-aş lua altă maşină, spre Ford Pierce. De-acolo, tot cu maşina până la Little Jackson, unde aveam parcat Fordul Capri. Şi-aşa, sănătos voinic, aş ajunge la Paradise City.

Am revăzut planul în minte şi mi s-a părut perfect pus la punct. Mă tot gândisem că lichidarea Rheei va fi o treabă grea, periculoasă, iar acum ea era aici, îndesată cu whisky, cu totul la discreția mea. Era suficient să îndrept puşcociul spre ea şi s-apăs pe trăgaci.

Am aruncat o privire în retrovizor. Nu se vedea nici un far, din urmă, pe toată autostrada aceea. Am ridicat uşor piciorul de pe accelerație. Maşina încetini, oprindu-se apoi la umbra deasă a unui stejar verde. Am scos din viteză şi-am tras frâna de mână.

Am privit-o iarăşi pe Rhea. Dormea buştean. Am dus încet mâna la buzunarul de la spate, apucând mânerul pistolului. L-am scos cu grijă din buzunar, trăgându-i piedica.

I-am dus țeava la tâmplă, cu degetul pe trăgaci, însă mai mult n-am făcut.

Am stat să mă uit la ea, țintind-o cu pistolul, realizând cu disperare că nu eram în stare să trag. N-o puteam ucide cu sânge rece. Atunci când mă aflasem într-o situație foarte compromițătoare, îl împinsesem pe Fel peste balustradă, dar nu eram omul care să împuşte o femeie adormită. Rhea deschise brusc ochii, zbierând:

— Ce-aştepţi, Larry Carr? Dovedeşte-ţi că eşti bărbat. Dă-i drumul... omoară-mă!

Farurile orbitoare ale unui camion venind din direcţie opusă luminară interiorul Chevroletului. Am putut-o vedea distinct pe Rhea. Era îngrozitoare! Când mă gândesc că putusem s-o doresc pe această fantomă, adevărat personaj de coşmar! Ghemuită în colţul ei, cu ochii stinşi şi buzele subţiri deformate într-o strâmbătură îngrozită, avea totul dintr-o nebună.

— Dă-i drumul... omoară-mă! repetă.

Camionul trecu în trombă, curentul de aer clătinând Chevroletul. M-am cutremurat la gândul că dac-aş fi tras în Rhea, acel vehicul ar fi trecut chiar în clipa în care aruncam corpul afară.

Am scăpat pistolul, care a scăzut între scaunele noastre. Ajunsesem la capătul drumului şi, brusc, mi-am dat seama că nu-mi mai păsa de nimic.

— Ce-ai păţit, amărâtule? întrebă Rhea. Le puseseşi bine pe toate, cap la cap, nu? Ţi-a căzut curajul în nădragi? Ce credeai, că n-o să te recunosc, cu peruca aia de idiot?

M-am uita la ea cu ură. Un lepros şi nu mi-ar fi provocat atâta scârbă.

— Am să-ţi spun şi eu ca amicul tău „Ia-o din loc!" Coboară din maşina mea şi să nu te mai văd.

— La ce-ţi serveşte să te ambalezi în halul ăsta? zise, privindu-mă fix. Am colierul şi încă le mai putem scăpa printre degete... tu şi cu mine. (Cotrobăi puţin în sac, scoţând caseta de piele.) Uite-l! Un milion de dolari! Ai zis c-ai putea să-l vinzi. Plecăm amândoi la Havana şi începem o viaţă nouă acolo, împreună.

Împreună? Amândoi? M-a trecut un fior.

— Să-l vând, ca să trăiesc cu tine? am exclamat. Dac-ai fi ultima târfă rămasă pe pământ şi tot nu m-aş apropia de tine! Cât despre colier, nu valorează nici un chior... fiindcă e fals. Se îndreptă brusc, aplecându-se în faţă, iar în ochi a avut un licăr de nebunie.

— Minţi!

— E doar o copie din cristale şlefuite, proasto! Chiar credeai că o să vă las, pe tine şi pe frate-tu, să plecaţi cu un colier de un milion de dolari?

O apucă sughiţul. Am crezut, în primul moment, că va fi cuprinsă de o furie turbată însă, din contră, ceea ce-i spusesem a făcut-o una cu pământul.

— Şi doar l-am prevenit pe dobitocul ăla, zise, vorbind singură, parcă. Am înţeles de cum am dat cu ochii de tine că era ceva în neregulă, dar el, nu şi nu. Nu m-a crezut. Repeta, în prostie: „Tipul ăsta e pe bune", dar eu ştiam că nu-i aşa. (Se lăsă pe spate.) Bine, Carr, amărâtule, ai câştigat. Dacă mă saltă, de data asta va fi pe viaţă. Am tras-o deja opt ani... Ştiu cu ce se mănâncă puşcăria. Tu, nu. Nici Fel. Norocul lui că-i mort.

Nu-i mai puteam suporta prezenţa.

— Pleacă, i-am strigat. Şi când te vor aresta, n-ai decât să le spui ce vrei. Dac-ai şti cât de puţin îmi pasă... Gata, ajunge, cară-te.

—Am stat închisă două săptămâni în coteţul ăla, continuă, de parcă nici nu auzise, aşteptând să vină poliţia, să mă aresteze. Doamne, ce-aş bea ceva!

Îşi luă capul în mâini. M-am uitat la ea, însă nu simţeam nici o milă. Nu vroiam decât un lucru: să mă descotorosesc de ea şi să mă întorc la Paradise City, aşteptând ca poliţia să vină să mă salte.

— Pleacă odată! am urlat. Eşti putredă până-n măduva oaselor. Până şi o jigodie măruntă, precum Spooky, s-a săturat de tine. Du-te şi spânzură-te, să nu te mai văd!

— Fel era singurul care nu putea renunţa la mine. Dar când treaba s-a împuţit, a căzut şi el... ca un păgubos ce era. (Izbucni într-un râs amar.) Nu rămâne decât să lăsăm cortina... Mă întreb cum o fi când mori?

Am observat atunci că în mână avea pistolul meu.

— Lasă arma! am ţipat.

— Adio, amărâtule... curând o să-ţi vină rândul.

M-am repezit spre ea, dar m-a împins, ducându-şi arma la tâmplă, înainte de a apăsa pe trăgaci.

Fulgerarea m-a orbit, detunătura asurzindu-mă. Am simţit că pe faţă mă stropea ceva umed şi-am sărit, cutremurându-mă, din maşină. M-am şters cu batista, în timp ce prin portiera deschisă ieşea o şuviţă subţire de fum.

Sergentul O'Halloran rula creionul pe masă, cu palma. Pe bancheta aliniată lângă perete stăteau înşiraţi cinci derbedei din banda lui Spooky, puştani între zece şi cincisprezece ani, lăţoşi, murdari, purtând toţi aceeaşi uniformă, cămaşă neagră şi blue-jeans.

Am produs o oarecare senzaţie, lucru care nu m-a mirat, în momentul în care doi poliţişti m-au îmbrâncit fără menajamente în sala comisariatului. Cu peruca trasă pe ceafă, cămaşa pătată de sângele Rheei şi vânătaia pe care mi-o făcuse unul dintre sticleţi când mă pocnise peste gură, cu cătuşele la mâini, nu puteam trece neobservat.

Gaşca de derbedei începură să chicotească, iar O'Halloran urlă, aplecându-se în faţă:

— Linişte, bandă de vagabonzi! Gura, sau încep să dau, la grămadă!

Am avut impresia că m-am întors de unde plecasem.

Unul dintre poliţiştii de la patrulare se apropie şi începu să-i vorbească lui O'Halloran. N-am prins decât câteva vorbe, din zbor: „Autostrada către Tamiami... Moartă pe loc... Avea încă pistolul în mână..." (Coborî glasul, terminându-şi raportul, în timp ce O'Halloran scria de zor.) Am înţeles că mă acuza de uciderea Rheei, lucru care-mi era absolut indiferent. Depăşisem acest stadiu. În timpul lungului drum către Luceville avusesem timp să mă gândesc. Sinuciderea Rheei redeşteptase în mine omul care fusesem înainte de accidentul de maşină care o costase viaţa pe Judy. Acum mă vedeam exact cum eram. Lăcomia, de care nu eram conştient, dar care probabil existase în mine dintotdeauna, reuşise să iasă la suprafaţă. Pasiunea aceasta pentru bani cauzase moartea lui Sydney. Tot din cauza lăcomiei îl omorâsem pe Fel Morgan. Revedeam momentul în care, apucându-l de partea de jos a pantalonilor, îl azvârleam în gol. Iar pe drumul de întoarcere către Luceville îmi cunoscusem momentul adevărului. O'Halloran, care terminase de scris declaraţia subalternului său, îmi făcu semn să mă apropii. Nu m-am mişcat, mulţumindu-mă să-l privesc fix şi numai un brânci dat de paznicul meu mă trimise mai în faţă.

— Numele dumitale? întrebă O'Halloran cu vocea lui răguşită şi surdă.

— Lawrence Carr, cinşpe sute de dolari.

Se aplecă în faţă, căscând ochişorii porcini, apoi mă recunoscu, brusc.

— Dă-i jos nenorocita aia de perucă, îi spuse poliţistului, care mi-o şi luă, aruncând-o pe birou.

O'Halloran oftă adânc, după care spuse, fără a-şi lua ochii de la mine:

— Ai vreo declarație de făcut? Te previn că tot ce spui s-ar putea folosi împotriva dumitale.

— Ea era la fel de obosită de viață ca și mine, am început. Nu-și dorea decât un lucru, să moară. Și-atunci i-am tras un glonte în cap.

O'Halloran pufni, ca de obicei, se lăsă pe spătarul scaunului, apoi făcu semn către subaltern:

— E un sonat. Du-l la brigada criminalistică.

Am fost dus acolo. Locotenentul care era șef, un tip scund, cu părul alb, avea ochii de nuanța oțelului și un chip roșcovan, cu bărbie proeminentă.

Îmi puse o groază de întrebări, la care însă n-aveam chef să răspund. Am rămas acolo, ghemuit, și n-am reacționat nici când m-a pocnit peste față. Până la urmă, m-au închis într-o celulă.

Adâncit în gânduri, îmi reproșam amarnic faptul de a fi cauzat moartea unui om care făcuse atâtea pentru mine, lăsându-mi moștenire toată averea sa.

Mi s-a adus masa, de care nu m-am atins.

Puțin mai târziu, în celula mea intră O'Halloran, cu degetele mari de la mâini înfipte sub centiron. Îmi spuse, cu glasul său răgușit, dar plin de bunătate, lucru care m-a mirat:

— Bătrâne, ești în mare necaz. Nu știu ce vrei, dar nu-i totul pierdut... Poate dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat în realitate...

— Am omorât-o, am spus, privindu-l în ochi. Acum e rândul dumitale să joci.

O'Halloran se scărpină la subsuoară, împingându-și apoi cascheta pe ceafă:

— Locotenentul întreabă dacă eşti dispus să dai o declarație. În locul dumitale, bătrâne, eu n-aş face-o, dar eu sunt aici doar ca să mă supun ordinelor.

— De ce n-ai face-o? am întrebat, văzându-l cu adevărat bănuitor.

Îşi scoase cascheta, o examină atent, apoi şi-o puse la loc, pe cap, spunând:

— Rămâne între noi, dumneata eşti sărit de pe fix, însă refuz să cred că ai omorât-o. Aşa că, un sfat bun, ține-ți gura şi nu vorbi decât în prezența avocatului.

— Deci mă crezi nebun?

— Absolut... şi asta încă de când te-am cunoscut. Impresia asta am avut-o de când ai pus piciorul în oraş. Şi-acum, ascultă-mă atent. Ține-ți gura. S-a luat legătura cu Paradise City. Asociatul dumitale, Luce, va sosi aici, cu un avocat celebru. O să te scoată de-aici. Dar până atunci, gura.

Nu țineam deloc ca Tom Luce să mă scoată de-acolo.

— Spune-i locotenentului că sunt gata să dau o declarație.

— Ascultă, bătrâne, reîncepu O'Halloran, mutându-se de pe un picior pe altul, poate că eşti sonat, însă eu vreau să te ajut.

Se aplecă, vorbind mai încet:

— Nu-ți dai seama în ce necaz te afli... Dacă i-aş telefona domnişoarei Baxter, să-i povestesc ce ți s-a întâmplat... s-ar da peste cap să te-ajute. Ce zici de asta, bătrâne?

Jenny?...

Am realizat că, pentru mine, Jenny era pierdută definitiv, ca şi Judy... Nu mai era decât o amintire minunată, un vis cu care mă întâlnisem.

— Spune-i locotenentului că sunt gata să dau o declarație, am repetat.

O'Halloran își șterse transpirație de pe chip, cu dosul mâinii.

— Ai putea lua cam cincisprezece ani, mai încercă, și l-am simțit sincer încurcat. Chiar dacă te vor considera cu adevărat sonat, cu mai puțin de zece nu scapi.

Brusc, cuprins de liniște, m-am rezemat de zidul celulei:

— Spune-i locotenentului că sunt gata să dau o declarație.

Mi-a venit în minte Sydney, atât de bun, atât de talentat, dând din mâini în jurul meu. Cincisprezece ani... Zece ani?... Ca schimbare de decor, ar fi ceva.

În aceeași colecție

au apărut:

colecția romanul polițist

James Hadley **Chase**

ORHIDEEA UCIGAȘĂ

James Hadley CHASE (1906-1985)

LUCMAN

ISBN 973-8565-06-0